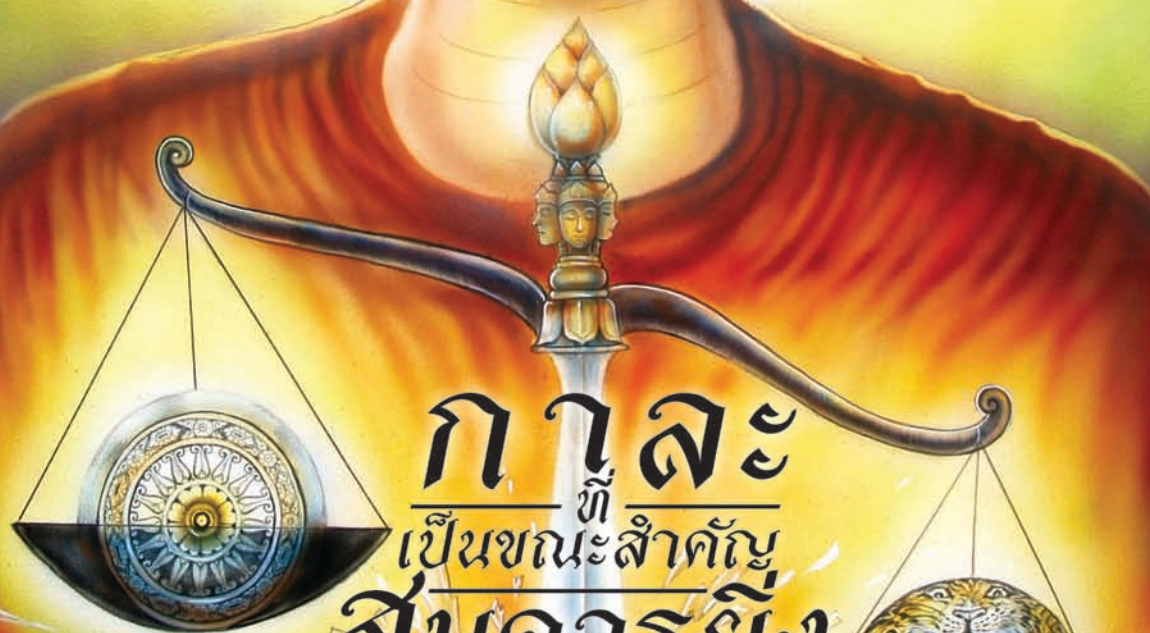
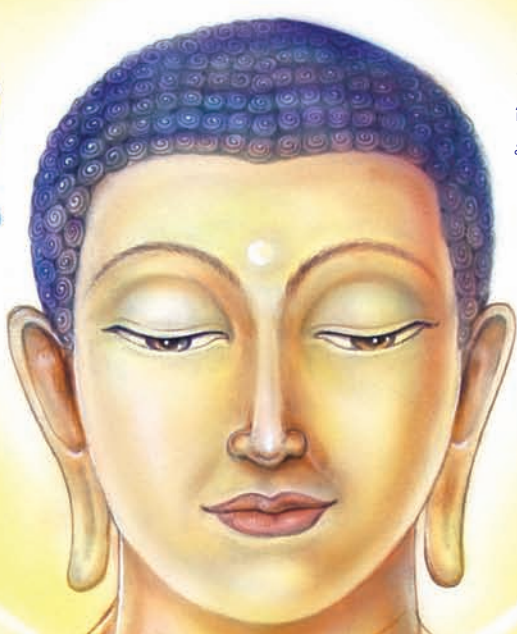

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

๑ “กัลญณู”รู้ชัด	ในขณะที่
ที่ไซในวาระ	แน่แท้
ว่าควรยิ่งที่จะ	ลงดาบ
ไม่เช่นนั้นต้องแท้	แก่ผู้ศัตรูพาล
๑ ถึงกาลกำจัดแล้ว	สัตว์พิษ
เมื่อสัตว์วิปริต	ชัดแท้
กัดบ่หยุด จักคิด	ได้อีก
นี่แหละสัตว์จริงแท้	ฤทธิ์ร้ายหายนะ

กาละ ที่ เป็นขณะสำคัญ สมควรยิ่ง

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

วิจิตรศิลป์ ใจงาม
๒๕๕๘

หม้อข้าวโกมารกัจจ์ สุดยอดหม้อฝีมือเยี่ยม หม้อประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า และเป็นหม้อหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หม้ออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำยุค ไม่มีหม้ออื่นใดทัดเทียมได้เลย รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส) จนได้เป็น **สุดยอดหม้ออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๔ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๔ หน้า ปกสีสี่
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒)

นัยปก

กาละที่เป็นขณะสำคัญสมควรยิ่ง

(๑) “กาลัญญู”รู้ชัด	ในขณะ
ที่ไซ้ในวาระ	แน่แท้
ว่าควรยั้งที่จะ	ลงดาบ
ไม่เช่นนั้นต้องแพ้	แก่ผู้ศัตรูพาล
(๒) ถึงกาลกำจัดแล้ว	สัตว์พิษ
เมื่อสัตว์วิปริต	ชัดแท้
กัذبหยุด จักคิด	ได้อีก
นี่แหละสัตว์จริงแล้	ฤทธิ์ร้ายหายนะ
(๓) ต้องปยุตต์ประโยชน์ให้	เด็ดขาด
สัตว์ย่อมยิ่งอาฆาต	ไม่แล้ว
มีอำนาจบงกลาต	เสียศักดิ์
“อสุรกาย”ไม่แคล้ว	จักได้ในตน
(๔) ทุกคนเรียนอ่านได้	จริงตาม จิตเฮย
“องค์ประมุข”รูปนาม	เพ่งรู้
เห็น“กาย”เกิดพ่ายกาม	นั่นแหละ อสุรแล
จิตอ่อนแอไปสู	บ่กล้าทำดี
(๕) บัดนี้โอกาสแล้ว	จ้านน ไตฤา
กาละบรอกคน	โง่แท้
สัตว์เฝ้ากััดเหลกชน	ไปสุด
ผู้หยุดปยุตต์แล้	เมื่อรู้กาลควร
(๖) ถำนวนถำนีกรู้	ในธรรม
สัปปริสธรรมถำ-	เร่งได้
“กาลัญญูตา”กำ-	หนดจุด ไว้แษ
ผ่าน“จุดวิกฤติ”ไซ้	พลาตแล้วชวดเลย
(๗) ไทยเอ่ยถึงจุดแล้ว	บริบูรณ
เผด็จศึกกอบคุณคุณ	แต่ให้
“กาลัญญูตา”พุน	เพียบแน่ แล้วนา
ทำชนะ“กาละ”ให้	อย่าแพ้ภัยตัว.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ มิถุนายน ๒๕๕๘

กาละที่เป็นขณะสำคัญสมควรยิ่ง

เรื่องบ่อนที่กลายเป็นปัญหาบ่อนแตกทางสังคมในช่วงเทศกาลพระจันทร์ยิ้ม สะท้อนสิ่งที่เป็นมรดกหลาย ๆ ด้านเกิดขึ้นในบ้านเมืองของเรา

๑. สะท้อนให้เห็นความเข้มแข็ง พลังทางศีลธรรมของผู้คนในสังคมได้เป็นอย่างดี แม้ี่ส่วนใหญ่จะออกมาให้ความเห็นเชิงบวกกับการเปิดบ่อนเสรี หรือแม้ผู้นำทางสังคมจะพากันขานรับอย่างออกหน้าออกตาและมั่นใจว่าคนส่วนใหญ่เอาด้วยแน่ ได้พวกมากแน่ แต่เมื่อผลโพลล์จากสำนักต่าง ๆ ออกมาใกล้ ๆ กันถึง ๓ ครั้ง กลายเป็นว่าประชาชนไม่เอาด้วย เสียงส่วนใหญ่ของประชาชนจึงสะท้อนให้เห็นถึงพลังทางศีลธรรมที่เราได้รับการยกย่องว่าเป็นประเทศที่เคร่งครัดศาสนามากกว่าประเทศใด ๆ ในโลก ซึ่งหากย้อนอดีตที่ผ่านมา เรื่องเลวร้ายทางศีลธรรมต่าง ๆ เช่น การทำแท้งเสรี การเอาน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์ การนิรโทษกรรมนักการเมืองที่ทำชั่วทำผิดให้ไม่มีความผิด ล้วนถูกพลังทางศีลธรรมของประชาชนลุกฮือขึ้นมาหยุดยั้งได้ทุกครั้ง

๒. สะท้อนให้เห็นถึงผู้บริหารและผู้มีอำนาจส่วนใหญ่ มักจะให้ความสำคัญมิติทางเศรษฐกิจมากกว่าทางศีลธรรมและคุณธรรม ทั้งที่ศีลธรรมและคุณธรรมนั้นเป็นตัวกำหนดควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างทั้งชีวิต สังคมและประเทศ ให้อยู่กันอย่างสงบสุข (ศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะพินาศ พุทธทาสภิกขุ) แต่ปัญหาลือตเตอร์ีเพียงอย่างเดียว นายกาประยุทธ์ จนต้องออกปากว่า คิดจนหัวฟูแล้วเพราะเป็นเรื่องของความโลภจากทุก ๆ ฝ่าย ที่ต่อให้มีเทวดามาคิดแทนก็ไม่สามารถสนองความโลภให้ทุก ๆ ฝ่ายได้

และก็ไม่เห็นว่าสลาภกินแบ่งรัฐบาลจะแก้ปัญหาหวยไตตินได้ หรือแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศที่ตรงไหน ยิ่งทำให้คนจนส่วนใหญ่ของประเทศจนหนักหนายิ่งขึ้นไปกว่าเก่าอีก

๓. การกล้าตัดสินใจของ ผบ.ตร.คนปัจจุบัน สอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ว่า “ให้รีบทำความดีเสียแต่

วันนี้ เพราะมิฉะนั้นใจจะกลับไปยินดีในการทำ ความชั่ว” (ดีต้อง ททท! = ทำทันที) แต่ที่นักการเมืองทำผิดตามคำพิพากษาของศาล แค่ออดยศท่านยังไม่กล้า (ทั้ง ๆ ที่เคยบอกว่า ใหญ่แค่ไหนก็จับ) ท่านก็เลยต้องมาแสดงความกล้าหาญทางหนุบหน่ยหนุณกาลิโนเลรีอย่างเต็มที่แทน เมื่อผู้รักษา กฎหมายสนับสนุนการทำผิดกฎหมาย จึงเท่ากับจบชีวิตของผู้ที่ “สมควร” รักษากฎหมาย คงเหลือแต่ผู้ที่ “ไม่สมควร” แต่ได้ “สมยศ” เท่านั้น!

ความเป็นผู้นำ เมื่อถึงจุดจะต้องตัดสินใจเพื่อชาติบ้านเมือง แต่กลับปล่อยให้กาละนั้น ขณะนั้นผ่านเลยไป จึงเป็นการปิดโอกาสของประเทศของสังคม และของชีวิตตัวเองด้วยเช่นกัน จึงมีพุทธพจน์เตือนใจชาวพุทธเอาไว่ว่า

“ขณะอย่าล่วงเลยท่านทั้งหลายไปเสีย เพราะบุคคลที่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปนั้นยอมพากันยึดเยียดอยู่ในนรก”

หากผู้นำไทยกล้าตัดสินใจทำเพื่อประชาชนไม่ปล่อยให้กาลที่เป็นขณะสำคัญสมควรยิ่งหลุดลอยไปจนเสียของ พ่อท่านฯมีความมั่นใจว่า “ไทยจะเป็นชมพูทวีป เป็นที่รวมศูนย์ของคุณธรรมในโลก นำโลกไปสู่ความสงบสุข โดยเริ่มขึ้นในยุคของพระมหาจักรีวงศ์ที่ชื่อว่าภูมิพลอดุลยเดช หยั้งลงแล้ว เกิดในลำดับ ๙ ขณะนี้ไปจนกว่าจะสิ้นกสิยุคสรุปรวมแล้วอาตมาเห็นว่า เมืองไทยก้าวหน้าแล้ว กำลังเดินไปได้ ขอให้ตั้งใจทำเพื่อมนุษยชาติเอาไทยนี้กู้กันให้ได้ก่อน ไม่ว่าเศรษฐกิจ-สังคม-การเมือง ยิ่งตอนนี้เราจะรวมเป็นอาเซียน และไทยจะเป็นตัวอย่าง เป็นหลักให้แก่อาเซียนเลย ทั้งเศรษฐกิจ และสังคมด้วย

พยายามอย่าเห็นแก่ตัวกันเลย ขอให้ทำเพื่อชาติสักชาติเถอะ ถ้าทำดี คุณก็จะได้มาเกิดในเมืองไทยที่ดี อีกสองพันกว่าปีจะเจริญไปเรื่อย ๆ” ☸

● จริงจัง ตามพ่อ

• คำสอน •

คนบ้านนอก

บอกกล่าว

๑๐ มิถุนายนที่ผ่านมาเป็นวัน “อโศกรำลึก” ซึ่งมีการจัดงานทุกปี ปีนี้จัดที่ “ชุมชนราชธานี อโศก” จังหวัดอุบลราชธานี ในงานนั้นผมยืนยันกับใครต่อใครว่า ผมเป็น “จำลองคนใหม่” เพราะไปปฏิบัติธรรมกับชาวอโศก ซึ่งมีพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ เป็นผู้พาทำ

ตอนเป็น “จำลองคนเก่า” ผมมีความสุขแบบคนโลก ๆ เอาแต่สะสมทรัพย์สินสมบัติเงินทอง แม้จะไม่โกงเลยสักบาทแต่ก็ “ไม่ให้” “ไม่บริจาค” เทียบกับเพื่อน ๆ ที่เข้าโรงเรียนนายร้อยรุ่นเดียวกันแล้ว ผมมีฐานะนำรุ่น ตั้งแต่อายุประมาณ ๓๐ ปี มีพร้อมทั้งบ้าน รถ ที่ดินและเงิน

ผมกับคุณศิริลักษณ์ศรีธาสมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรมชาวอโศกมาก เราไปสันตอโศกปี ๒๕๒๐ สลัดสิ่งที่ดีดุนงนังออกไป ภายในเวลาไม่นาน เราก็ว่างเปล่า สบาย ๆ ไม่อาลัยอาวรณ์กับสิ่งที่เราสะสมไว้เลย ปฏิบัติธรรมพร้อม ๆ กับช่วยสังคม

ขณะที่โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี มีการฝึกผู้นำชนบทจากจังหวัดต่าง ๆ ไปจนถึงปีหน้า จัดห้องเรียนใหม่เพิ่มเติม คือ “ศูนย์การเรียนรู้สร้างจิตสำนึก” คณะที่จัดการฝึกอบรมพยายามไปค้นหาของเก่า ๆ ที่เกี่ยวกับตัวผมเข้าไปไว้ในห้องนั้น เพื่อแสดงตัวอย่างการสร้างจิตสำนึกของผมมีของเก่าชิ้นหนึ่งที่ชอบใจกันมาก เหมาะกับสถานการณ์บ้านเมืองตอนนี้จริง ๆ

ปลายเดือนมิถุนายน ผมได้รับคำถามจากหลาย ๆ คน เกี่ยวกับคติความต่าง ๆ ที่ผมและแกนนำพันธมิตรถูกดำเนินคดี อันเนื่องมาจากการชุมนุมไล่รัฐบาลที่ทำให้บ้านเมืองเสียหายวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ถูกศาลชั้นต้นตัดสินให้จำคุก ๒ ปีโดยไม่มี การรอลงอาญา ตามมาด้วยการที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นปรับให้ร่วมกันชดใช้เงินกว่า ๖๐๐ ล้านบาทพร้อมดอกเบี้ย

ผมตอบผู้ที่กรุณาซักถาม โดยผมชี้แจงว่าเราจะยืนอุทธรณ์ฎีกา (ถ้าทำได้) ตามขั้นตอนของศาล ศาลตัดสินอย่างไร เราก็ปฏิบัติตามนั้น เราทำเพื่อสังคมประเทศชาติ ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเลย เป็นไรก็เป็นกัน

ของเก่าใน “ศูนย์การเรียนรู้ สร้างจิตสำนึก” ที่ผมเอ่ยไว้ เป็นแผ่นหินแกะสลักที่โรงเรียนนายร้อยมอบให้ ก่อนผมไปร่วมชุมนุมกับพันธมิตรหลายปี โรงเรียนนายร้อยทำนายทนายทักไว้ล่วงหน้า ข้อความที่แกะสลักในแผ่นหิน คือ

รางวัลของผู้ที่ต่อสู้เพื่อความถูกต้อง

คือ

ความบอบช้ำ หรือ ความตาย

โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ๒

► หยั่งฟ้าทะลุดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินิยาม

คสช.ได้โอกาสทองหนึ่งเดียว อย่าชักช้า กล้า ๆ กลั้ว ๆ ขึ้นต้นปฏิหารีย์ อำนาจธรรมนำพามาถูกทาง จึงไม่น่าพลาดท่าผิดคิด เพราะ ณ กาลเทศะ (space and time) แห่งลมหายใจเอือกนี้ ไม่ใช่เรื่องจะโยนลูกต่อใคร ๆ ไม่ว่าหน้าไหนจะรับมือได้ไหว

► คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

“อธิปไตย” หรืออำนาจที่เป็น “ใหญ่” กว่าโลก-กว่าอัตตา เป็นคุณลักษณะของ “อำนาจโดยธรรม คืออำนาจที่เป็นธรรม” (ธรรมาธิปไตย) ที่ผู้ล้มมาทิวฎีจริงจะได้จริง

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๐ เดือน กรกฎาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : กาลที่เป็นขณะสำคัญสมควรยิ่ง	สไมย์ จำปาแพง
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจ้ง ตามพ่อ
5	คุณคิดคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
10	สี่สันชีวิต(สมณะบินแก้ว อิทธิภาโว)	จำลอง
15	จากใจถึงใจ	ทศพนธ์ นรทัศน์
16	เปิดยุคบุญนิยม	สำนักพิมพ์กัลลกัน
21	เวทีความคิด	เกาสัมย์ ใหม่เสมอ
22	คิดคนละชั่ว	นายหนูนต์
26	การ์ตูน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
28	หยั่งฟ้าทะเลดิน	วิสูตร
32	เชื่ออย่างพุทธ	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
34	บทความพิเศษ(เมื่อบริษัทครองโลก)	ณวมพุทธ
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด	พิมพ์วิฑฒ์ ชูโต
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
52	ขาดกัณฑ์ยุค	สมณะโพธิรักษ์
54	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ณวมพุทธ
58	แค่คิดก็หนาว...ไว้	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
60	ลูกโสภชะงักดูโลกกว้าง	นายธิง วินเทอร์
63	ชีวิตไร้สารพิษ	ฟ้าสาง
66	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ล้อเกวียน
68	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ฟอด เทพสุรินทร์
75	กตिकाเมือง	ทงนงแฟนคลับ
80	ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากิต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกูนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลกัน ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งตามนัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลกัน
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang1971

10

สี่สันชีวิต

เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว
อย่าได้ลืมรักษาศีล
ควรที่จะพัฒนาตน
จนเป็นมนุษย์ที่มีใจสูง
อยู่ที่ไหน ประกอบอาชีพอะไร
ก็อย่าได้ทิ้งธรรม

คนระดับผู้นำในสังคม เป็นผู้พิทักษ์กฎประชาชน
แต่โยเสนอรัฐบาลให้เปิดบ่อน “กาสิโน”
ในย่านสถานบันเทิงเจริญริมย์ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

ลำพองใจว่ายุคนี้ไทยก้าวไกลทันยุคทันสมัยทุกด้าน
เห็นชัด ๆ สด ๆ ร้อน ๆ ก็เรื่อง “กาสิโน” ไง
คนระดับผู้นำในสังคม เป็นผู้พิทักษ์กฎประชาชน
แต่โยเสนอรัฐบาลให้เปิดบ่อน “กาสิโน” ในย่านสถานบันเทิงเจริญริมย์ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว
“พิทักษ์สันติราษฎร์” ในหน้าที่ของตำรวจ แม้จะสิ้นสุดตามวาระเกษียณราชการ
หากยังสำนึกว่ายังรับ “บ้านาญ” อยู่ ย่อมมีอาจละภาระหน้าที่พึงรับผิดชอบต่อแผ่นดินได้เลย
“ตำรวจ” มีหน้าที่สืบสวน ป้องกัน ปราบปรามโสมทจริตทั้งหลาย ไม่ว่าจะชั้นยศใด
“ศักดิ์ศรี” มีต่างกัน ด้วยมั่นคงในอุดมการณ์ตำรวจไม่ผันแปร
หากมี “วิญญานตำรวจ” แท้ เยี่ยงตำรวจยุคก่อนๆ ที่อาจหาญยืนหยัดประจันหน้า
ดวลปืนกับเหล่าโจรร้ายแบบแลกชีวิต บ้านเมืองย่อมสงบร่มเย็น เหล่าร้ายมีอาจผยองและ
รุ่นใหม่อีกยากจะก่อตัวได้
ยุคนี้ “การเมือง” มีส่วนพุ่มพัก “ตำรวจ” บางนายที่ “วิญญานตำรวจ” ยังไม่เข้ม-แกร่ง-กล้าพอ
ต้องหวั่นไหวไปตามกระแสการเมือง กว่าจจะรู้สึกตัวว่าหลงทิศผิดทางก็สายเกินที่จะหวนคืนสู่สังคมเดิม
และกระแส “คุณธรรม” เพราะรู้ตัวว่าแปลกแยก คนต่าง...หางดวน!!!
จำยอมเป็นคนสาบสูญของแผ่นดินไทย!!!

ปิตยภัต-การกิจ

๑. สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กับสมเด็จพระสังฆราชมีภารกิจหน้าที่ต่างกันอย่างไร สมเด็จพระสังฆราชเจ้าในเมืองไทยมีมาแล้วในสมัยใด

๒. พระเปรียญธรรม ๙ ประโยค ประเภทใดที่ได้รับเงินที่กรมการศาสนาจ่ายถวายอุปถัมภ์

สามเณรเปรียญธรรม ๙ ประโยค มีสิทธิ์ได้รับเงินนิตยภัตจากงบประมาณดังกล่าวหรือไม่ เพราะอะไร

๓. พระสงฆ์ไทยในศาสนาพุทธถือศีล ๒๒๗ ข้อ สามเณรในศาสนาพุทธถือศีล ๑๐ ข้อ พระสงฆ์ถือศีล ๒๒๗ ข้อนั้นมีศีล ๑๐ รวมอยู่ในนั้นด้วยหรือไม่

๔. พระภิกษุณีสงฆ์ถือศีล ๓๑๑ ข้อ ส่วนสามเณรีและสิกขมานามีศีลกี่ข้อ

- อ.สุรศักดิ์ พิมพ์ศิริจันทร์ นครนายก

๑. เคยเป็นแต่ “เด็กวัด” สมัยเรียน ม. ๒-๓ และเรียนที่บพิตรพิมุข ก็เป็นเด็กวัดตึกหรือวัด ชัยชนะสงคราม ก่อนปลดแอกเข้ารัฐศาสตร์ จุฬาฯ จึงนับได้ว่าเติบโตมาจากข้างกำแพงวัด แม้ตอนนี้อยู่ไกลก่อนศตวรรษแล้วก็ยังไม่พ้นข้างกำแพงวัด ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีโอกาสเข้าร่วมกาสาฬหพิธีการศึกษาพุทธธรรมฝึกฝนปฏิบัติตนตามประเพณีไทยเดิม

ปัญหาข้อที่ ๑ นั้น ผู้ร่วมงานค้นจากอินเทอร์เน็ตได้ข้อมูลดังนี้

-สมเด็จพระสังฆราชเจ้า น่าจะเริ่มใช้ในรัชกาลที่ ๖ ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาเปลี่ยนคำนำพระนามพระบรมราชวงศ์ชั้นพระองค์เจ้า ผู้ดำรงสมณศักดิ์ในตำแหน่งสมเด็จพระสังฆราชขึ้นใหม่ ว่าสมเด็จพระมหาสมณเจ้า ทรงเศวตฉัตร ๕ ชั้น พระราชวงศ์ชั้นรองลงมา เท่าที่ปรากฏ มีชั้นหม่อมเจ้า ผู้ได้รับสถาปนาเป็นสมเด็จพระสังฆราชมีคำนำหน้าพระนามว่า **สมเด็จพระสังฆราชเจ้า** ทรงฉัตร ๕ ชั้น

๒. ข้อนี้ไม่ทราบ ผู้ใดทราบช่วยแจ้งด้วยครับ

๓. พระสงฆ์ยึดถือจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล อันเป็นศีลโอวาทปาฏิโมกข์ ส่วน ๒๒๗ ข้อคือวินัย ถ้าทำผิดมีบทลงโทษ และส่วนศีล ๑๐ นั้น โดยอรรถสภาระมีอยู่ในวินัย ๒๒๗ ด้วยแล้ว

๔. ๓๑๑ ข้อนั้นเป็นวินัย สามเณรีถือศีล ๑๐ ลิกขมานา ถือศีล ๖

ข้าราชการ-นักการเมือง

บ้านเมืองในช่วงนี้ดูลึกลับชวนวุ่นวาย ไม่รู้ว่าจะฟังความฝ่ายไหนยึดถือเอาเป็นที่ตั้ง แม้แต่สื่อสารมวลชนก็ต้องกรองให้ดี เพราะมีหลายฝักหลายฝ่ายเกินจะระแวงระวังติดตามได้ทัน เพราะฉะนั้นอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เป็นสถานีรับข่าวสารนั้นแหละดีที่สุด

- คนชานเมือง

เรื่องของใครเรื่องของมันนั่นแน่ชัด

เรื่องของคนเรื่องของสัตว์สิ้นสงสัย

สำแดงความเป็นคนจริงมีน้ำใจ

กล้าเผชิญผองภัยด้วยใจจริง

ภาษาไทยภาษาเราไทยเจ้าของ

การรักษาครรถ์ต้องยิ่ง

หากกระเจิงเหลือหลงไว้หลักอิง

เรื่องทอดทิ้งภาษาไทย...จักไร้ “ไทย”

ข้อห้าม ๑๐ ประเทศอาเซียน

อีกไม่นานประชาอาเซียน หรือ AEC จะเปิดแล้ว มีผู้ให้ข้อมูลที่ควรรู้เกี่ยวกับข้อห้ามของ ๑๐ ประเทศอาเซียน เพื่อไม่ให้พลาดกำลังต้องห้ามของเพื่อนบ้านอาเซียน และเป็นการเคารพสิทธิ แต่ละประเทศได้อย่างถูกต้อง เห็นว่าน่าสนใจดี

๑. ประเทศบรูไน ดารุสซาลาม

๑. ควรหลีกเลี่ยงเสื้อผ้าสีเหลือง เพราะถือเป็นสีของพระมหากษัตริย์

๒. การทักทายจะจับมือกันเบาๆ และสตรีจะไม่ยื่นมือให้บุรุษจับ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

๓. การใช้นิ้วชี้ไปที่คนหรือสิ่งของถือว่าไม่สุภาพ แต่จะใช้หัวแม่มือชี้แทน

๔. จะไม่ใช่มือซ้ายในการส่งของให้ผู้อื่น

๕. สตรีเวลานั่งจะไม่ให้เท้าชี้ไปทางผู้ชาย และไม่ส่งเสียงหรือหัวเราะดัง

๖. วันหยุดคือวันศุกร์และวันอาทิตย์, วันศุกร์ ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น. ทุกร้านจะปิด

๗. จัดงานเย็นต้องจัดหลัง ๒ ทุ่ม

๒. ประเทศกัมพูชา

๑. ผู้หญิงห้ามแต่งตัวเซ็กซี่, ผู้ชายไว้ผมยาว จะมีภาพลักษณ์น่าเกลียด

๒. ห้ามจับศีรษะ ถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุด

๓. สบตามากเกินไป ถือว่าไม่ให้เกียรติ

๓. ประเทศอินโดนีเซีย

๑. ไม่ควรใช้มือซ้ายในการรับ-ส่งของ คนมุสลิมอินโดนีเซียถือว่ามือซ้ายไม่สุภาพ

๒. นิยมใช้มือกินข้าว

๓. ไม่ควรชี้นิ้วด้วยนิ้วชี้ แต่ใช้นิ้วโป้งแทน

๔. ไม่จับศีรษะคนอินโดนีเซียรวมทั้งการลูบศีรษะเด็ก

๕. การครอบครองยาเสพติด อาวุธ หนังสือรูปภาพอนาจาร มีบทลงโทษหนัก

๖. บทลงโทษรุนแรงเกี่ยวกับการค้าและส่งออกพืชและสัตว์กว่า ๒๐๐ ชนิด ควรตรวจฉอดก่อนซื้อ

๗. มอเตอร์ไซค์รับจ้างต้องมีมิเตอร์

๘. งานศพใส่ชุดสีอะไรก็ได้

๔. ประเทศลาว

๑. ลาวขั้บรถทางขวา

๒. ติดต่อราชการต้องนุ่งซิ่น

๓. เดินผ่านผู้ใหญ่ ต้องก้มหัว

๔. ถ้าเพื่อนคนลาวเชิญไปพักที่บ้านห้ามให้เงิน

๕. อย่าซื้อน้ำหอมให้กัน

๖. เข้าบ้านต้องถอดรองเท้า ถ้าเสิร์ฟน้ำต้องดื่ม

๕. ประเทศมาเลเซีย

๑. ใช้มือขวาเพียงข้างเดียวในการรับประทานอาหาร และรับส่งของ

๒. เครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นเรื่องต้องห้าม

๖. ประเทศเมียนมาร์ หรือพม่า

๑. ไม่ควรพูดเรื่องการเมือง กับคนไม่คุ้นเคย

๒. เข้าวัดต้องถอดรองเท้า ถุงเท้า

๓. ห้ามเหยียบเงาพระสงฆ์

๔. ให้นำมบัตรต้องยื่นให้สองมือ

๕. ไม่ควรใส่กระโปรงสั้น กางเกงขาล้น ในสถานที่สาธารณะและศาสนสถาน

๗. ประเทศฟิลิปปินส์

๑. เท้าสะเอว หมายถึง ทำทนาย, เลิกคิ้ว หมายถึง ทักทาย

๒. ใช้ปากชี้ของ

๓. กินข้าวบ้านเพื่อนสามารถห่อกลับได้ แต่ควรมีของฝากให้เขาด้วย

๘. ประเทศสิงคโปร์

๑. การหลบหนีเข้าสิงคโปร์และประกอบอาชีพเร่ขายบริการผิดกฎหมาย จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง

๒. การลักลอบนำยาเสพติด อาวุธปืนและสิ่งผิดกฎหมายอื่น ๆ จะได้รับโทษอย่างรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต

๓. ขึ้นบันไดเลื่อนให้ชิดซ้าย

๔. ห้ามทิ้งขยะเรี่ยราด ห้ามเก็บผลไม้ในที่สาธารณะ

๙. ประเทศเวียดนาม

๑. ไม่อนุญาตให้ถ่ายภาพอาคารที่ทำการต่างๆของรัฐ

๒. คติยาเสพติดการฉ้อโกงหน่วยงานของรัฐ มีโทษประหารชีวิต

๓. ดึงลงแทนถอดเข้าเรียน

๔. ชุดนักเรียนหญิงเป็นชุดอ่าวหญ่าย

๕. คนภาคเหนือไม่ทานน้ำแข็ง

๖. ไม่ถ่ายรูป ๓ คนอย่างเด็ดขาด เพราะถือว่าจะทำให้เบื่อกัน แยกกัน หรือใครคนใดเสียชีวิต

๗. ต้องเชิญผู้ใหญ่ก่อนทานข้าว

๑๐. ประเทศไทย.....

• ไทรุ่ง

🙏 ขอขอบคุณครับ คนไทยเชิญศึกษาธรรมเนียมวัฒนธรรมไทยด้วยครับ 🙏

🙏 USSUNA.COM

ในระยะเดือนสองเดือนที่ผ่านมา บ้านเมืองเรามีปัญหาทั้งน้ำแล้งและน้ำท่วม เชื้อนเก็บน้ำ เชื้อนต่าง ๆ น้ำเหลือน้อยมาก แม่น้ำบางสายน้ำกำลังจะแห้ง เกิดการทะเลาะวิวาทแย่งกันสูบน้ำไปรดพืชไร่ รัฐบาลประกาศให้ชาวนาเลื่อนการปลูกข้าวไปก่อน หรือปลูกพืชอื่นแทนข้าวซึ่งเป็นเรื่องยาก ชาวนามีแต่ตายกับตาย

จังหวัดต่าง ๆ หลายจังหวัดน้ำแล้ง แต่กรุงเทพมหานครนครน้ำท่วม ทำให้ชาวกทม.เดือดร้อนไปตาม ๆ กัน หนังสือพิมพ์ลงข่าวพาดหัวตัวโต ๆ ติดต่อกันหลายวัน

หนังสือพิมพ์ “ไทยรัฐ” ฉบับวันที่ ๑๐ มิถุนายนที่ผ่านมา พิมพ์บทความชื่อ “ผู้ว่า กทม.ไม่รู้สึกอวยต่อความรับผิดชอบบ้างหรือ” มีข้อความตอนหนึ่งว่า

“.....ถ้าเป็น ผู้ว่าฯเมือง ในประเทศที่เจริญทางวัฒนธรรม มีความรับผิดชอบสูง เช่น ประเทศญี่ปุ่น ประเทศในยุโรป คงรู้สึกอวยตัวเอง ประกาศลาออกไปแล้ว ไม่มาลอยหน้าแก้ตัวน้ำขุน ๆ ไปทุกหน้าฝนอย่างนี้หรือ

.....เมื่อเช้ามีตัวจันทร์ (๘ มิ.ย.) ตี ๒ ถึงตี ๕ กว่า ฝนตกฟ้าร้อง ผมนอนอยู่ก็รู้สึกว่าจะฝนน่าจะตกหนัก ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ตื่นเข้าขึ้นมาติดตามข่าว น้ำท่วมกระจายไปตามถนนสายสำคัญทั่วกรุงที่เคยท่วมเป็นประจำ เคยท่วมมาอย่างไรก็ยังไม่ท่วมอยู่อย่างนั้น ไม่เคยได้รับการแก้ไขจาก กทม. ไม่นับตรอกซอยที่ท่วมเป็นคลองอีกไม่รู้กี่ร้อยซอยเหมือนอยู่ในเมืองเวนิส รถบนถนนติดกันวินาศสันตะโร โรงเรียนที่ถนนน้ำท่วม รถติด ต้องสั่งปิดเรียนกันไม่รู้กี่แห่ง

เพื่อนฝูงที่ไปทำงานส่งข่าว ออกจากบ้าน ๖ โมงเช้า ไปถึงที่ทำงาน ๙ โมงกว่า ใช้เวลาเดินทางกว่า ๓ ชั่วโมง แล้วก็ถ่ายรูปรถติดบนถนนที่ยาว

สุดลูกตา ดูแล้วสิ้นหวัง”

หนังสือพิมพ์ “ไทยโพสต์” ๙ มิถุนายน พิมพ์อักษรตัวโต ๆ พาดหัวในหน้า ๑ “กทม.อ่วม /จค.ม.๔๔ ปลดผู้ว่าฯ” มีข้อความบางส่วนดังนี้

“ฝนถล่มกรุงเทพฯ ๔ ชั่วโมง วัดปริมาณฝนสูงสุด ๑๔๑ มิลลิเมตรบริเวณถนนพระราม ๔ ส่งผลน้ำท่วมขังถนนสายหลัก ๑๙ จุด จราจรเป็นอัมพาตทั่วเมือง “ปลัด กทม.” ยอมรับระบายน้ำไม่ทัน อ้างขยะขนาดใหญ่ขวางทางน้ำไหล “สุขุมพันธุ์” ตีตัวบินด่วนกลับไทย ๙ มิ.ย. หลังอยู่ระหว่างไปดูงานระบบระบายน้ำที่เมืองรอดเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ “นายกสมาคมโลกร้อน” จี้ “ประยุทธ์” ใช้ ม.๔๔ ปลด “ผู้ว่าฯ กทม.” เหตุแก้ปัญหาน้ำท่วมเหลว

เมื่อวันจันทร์ ตั้งแต่เวลา ๐๒.๐๐-๐๖.๓๐ น. ได้เกิดฝนตกหนักอย่างต่อเนื่องทั่วทุกพื้นที่ที่กรุงเทพมหานคร วัดปริมาณน้ำฝนสูงสุดได้ ๑๔๑ มิลลิเมตรที่บริเวณถนนพระรามที่ ๔ ส่งผลให้เกิดน้ำท่วมขังตามตรอกซอยและถนนหลายสาย รวมทั้งเกิดปัญหาการจราจรติดขัดอย่างหนักตามเส้นทางต่างๆ “...นายศรีสุวรรณ จรรยา นายกสมาคมต่อต้านสภาวะโลกร้อน ออกแถลงการณ์เรียกร้องให้ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.)ใช้อำนาจตามมาตรา ๔๔ ปลด ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร ผู้ว่าฯ กทม. ออกจากตำแหน่งโดยทันที”

แถลงการณ์ตอนหนึ่งระบุว่า ปรากฏการณ์ฝนตก แม้เป็นเหตุตามฤดูกาล แต่ทว่ากรณีที่ฝนตกเพียงชั่วอึดใจก็เกิดเหตุทำให้น้ำท่วมขังในหลายพื้นที่ดังกล่าว นั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความไร้ประสิทธิภาพ และการเตรียมการที่เหลวของผู้บริหารกรุงเทพมหานครโดยชัดแจ้ง ทั้ง ๆ ที่เพิ่งจะเข้าสู่ฤดูฝนเท่านั้น

“อีกนัยหนึ่งคือเป็นการประจานให้เห็นว่า ไม่มีการเตรียมการขุดลอกท่อระบายน้ำ หรือเตรียมความพร้อมในการระบายน้ำไว้ก่อนเลย ทั้ง ๆ ที่โฆษณาชวนเชื่อมาโดยตลอดว่ามีศูนย์สั่งการ มี

การแก้ปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพ ฯ ไม่มีอะไรสลบซับซ้อน
ระบายน้ำในคูคลองออกก่อนที่ฝนจะมา ทำความสะอาดท่อระบายน้ำ
เตรียมเครื่องสูบน้ำให้พร้อมที่จะทำงานได้ทันทีอย่างได้ผลเต็มที่
ที่สำคัญคือต้องทำให้กรุงเทพ ฯ สะอาดตลอดเวลา ไม่มีขยะมากมายอย่างที่เห็นอยู่ขณะนี้

หน่วยพร่องน้ำ และอีกสารพัดหน่วยที่ตั้งขึ้นมา
เท่ ๆ แต่ไร้ประสิทธิผล ผลาญภาษีประชาชน
ไปวัน ๆ โดยไม่คุ้มค่า” แลกผลการระบุ

เป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่า การใช้กฎหมาย
“ม.๔๔” (มาตรา ๔๔) นั้นใช้เฉพาะเรื่องที่สำคัญ
มาก ๆ เท่านั้นที่จะหยุดยั้งความเสียหายใหญ่หลวง
ที่จะเกิดกับประเทศชาติ แสดงว่าน้ำท่วม
กรุงเทพ ฯ ซ้ำซากอย่างนี้ ประชาชนเริ่มทนไม่ได้
แล้ว ถึงขนาดออกแถลงการณ์เรียกร้องให้นายก-
รัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ
(คสช.)ใช้อำนาจตามกฎหมายมาตรา ๔๔ ปลด
ผู้ว่าฯ กทม. ออกจากตำแหน่งโดยด่วน

มีคนโทรศัพท์ไปถามผมว่า สมัยผมเป็นผู้ว่าฯ
กทม. แก้ไขปัญหาน้ำท่วมอย่างไรจึงได้ผลดี
เล่าลือกันมาจนถึงวันนี้ ตอนนั้นฝนตกหนักจริง ๆ
นักวิชาการที่เชี่ยวชาญเรื่องลมฟ้าอากาศยืนยันว่า
ฝนตกหนักขนาดนั้นเวลาพันปีจะมีสักครั้ง จึง
เรียกกันติดปากว่า “ฝนพันปี” ไม่มีใครออกมา
โต้แย้งเพราะเป็นความจริง

การแก้ปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพ ฯ ไม่มีอะไร
สลบซับซ้อน ระบายน้ำในคูคลองออกก่อนที่ฝน
จะมา ทำความสะอาดท่อระบายน้ำ เตรียมเครื่อง
สูบน้ำให้พร้อมที่จะทำงานได้ทันทีอย่างได้ผลเต็มที่
ที่สำคัญคือต้องทำให้กรุงเทพ ฯ สะอาดตลอดเวลา
ไม่มีขยะมากมายอย่างที่เห็นอยู่ขณะนี้ ซึ่งฝนตก
ไม่นานเท่าไร หลายที่หลายแห่งขยะอุดตันทันที
ผมจำได้ ก่อนที่ผมจะเป็นผู้ว่าฯ นั้นกรุงเทพ ฯ
ถูกจัดว่าเป็น “๑ ใน ๖ เมืองที่สกปรกที่สุดของโลก”
พอผมเป็นผู้ว่า ฯ มีการจัดอันดับใหม่ กรุงเทพ ฯ เป็น
“เมืองหนึ่งในสิบเมืองที่น่าท่องเที่ยวที่สุดในโลก”ซึ่ง
แน่นอน ต้องสะอาดจริง ๆ จึงจะน่าท่องเที่ยว

เรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งของการแก้ปัญหา
น้ำท่วมกรุงเทพ ฯ คือ ผู้บริหาร กทม.ทุกระดับตั้งแต่
ผู้ว่าฯ ลงมา จะต้องเป็นนักบริหารประเภท “เท้า
ติดดิน” ลงไปช่วยลูกน้องทำงานอย่างแข็งขัน
ไม่ใช่เอาแต่นั่งสั่งงานในห้องปรับอากาศ สมัย
ผมเป็นผู้ว่า ฯ กวดขันให้หัวหน้างานทุกระดับลุย
เต็มที่ ถ้าไม่ทำผมเอาเรื่อง **☒**

สี่สั้น สี่ชีวิต

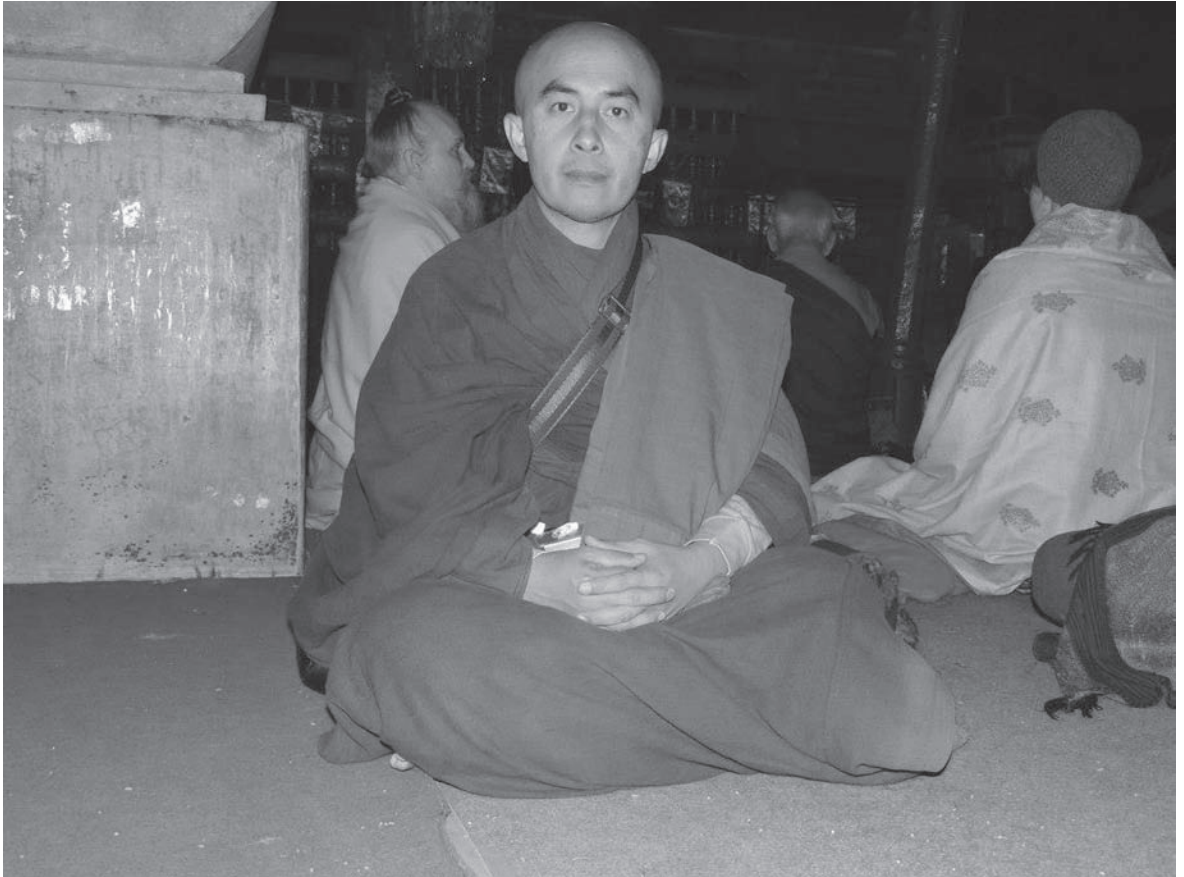
● ทศพนธ์ นรทัศน์ (HS4HNL)

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)
www.ictforall.org

เป็นนักบวชไม่ปลีกเดี่ยวหนีโลกเอาตัวรอด
หากแต่อยู่กับโลกเกื้อกูลเกื้อกว้างด้วยน้ำใจ
เพราะค่าใตจะยิ่งกว่าน้ำใจนั้นไม่มี
ใจที่เสียสละด้วยศรัทธาด้วยปัญญา
เป็นความดีที่มนุษย์ควรจะมีให้แก่กันและกัน

สมณะบินก้าว อิทธิภาโว

จากวิทยุสมัครเล่น...สู่...คลื่นบุญนิยม

กระผมรู้จักท่าน HS7OEO (ปัจจุบันท่านคือ **สมณะบินแก้ว อธิธรรมา**) ครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อท่านได้เข้าร่วมรับฟังการแสดงผลงานทางวิชาการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่อง **“ตามรอยพระยุคลบาทด้านการสื่อสาร”** โดย **พลตำรวจตรี สุชาติ เผือกสกนธ์ (VR-001/HS1BA)** ที่ปรึกษามูลนิธิพระดาบส และอดีตอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๐ ระหว่างเวลา ๑๓.๐๐ - ๑๕.๓๐ น. ณ สมาคมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งจัดโดยโครงการจัดตั้งชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club) ซึ่งขณะนั้นกระผมเป็นผู้ประสานงาน

ความสนใจในตัวท่านสมณะบินแก้ว อธิธรรมา คือท่านเป็นนักวิทยุสมัครเล่นในยุคที่วิทยุสมัครเล่นกำลังบูม และในเวลาต่อมาท่านได้ให้ความสนใจด้านการปฏิบัติธรรมและครองเพศเป็นสมณะ หากแต่สายสัมพันธ์และความสนใจในกิจการวิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคมของท่านยังคงอยู่ และท่านได้ประยุกต์ใช้ในการเผยแพร่ธรรมะสู่ประชาชนในปัจจุบัน

ข้อมูลจากหนังสือ **“บุญนิยม : นวัตกรรมสังคม”** เมื่อ พ.ศ.๒๕๕๖ (หน้า ๑๗๘-๑๘๐) ได้ระบุเกี่ยวกับชมรมนักวิทยุฯ ผู้ปฏิบัติธรรม ซึ่งมีท่าน **สมณะบินแก้ว (HS7OEO)** เป็นผู้นำในการก่อตั้ง มีรายละเอียดว่า ตั้งแต่ยุคกลุ่มรวมพลัง...จนก้าวสู่พรรคพลังธรรม มีญาติธรรมชาวอโศกหลายคนใช้วิทยุสื่อสารในการติดต่องาน ในงานสำคัญ ๆ ของชาวอโศก ก็เช่นเดียวกัน เริ่มมีการนำระบบสื่อสารมาใช้งาน โดยพ่อท่านโพธิรักษ์ได้มอบแนวทางให้ปฏิบัติเพียง **๑ ข้อ คือ ...ระวังอย่าให้ผิดกฎหมาย**

นับแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๘ เป็นต้นมา ได้มีการเริ่มส่งเสริมให้ผู้สนใจเข้าสอบเพื่อเป็นพนักงานวิทยุ

สมัครเล่นมากขึ้น แม้ปัจจุบันกลุ่มชาวอโศกจะหันมาใช้คลื่นความถี่ประชาชน ซีบี ๒๔๕.๐๐ MHz (คลื่นความถี่ เครื่องแดง) ซึ่งใช้งานได้โดยไม่ต้องสอบเหมือนย่านสมัครเล่น และทุกคนมีสิทธิ์ใช้งานได้ แม้กระนั้นก็ตาม ก็ยังคงส่งเสริมให้ผู้สนใจในแต่ละพุทธสถานชวนหาความรู้เบื้องต้นในการใช้วิทยุและให้มีโอกาสสอบเป็นพนักงานวิทยุสมัครเล่นเสมอมา

ประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๕ กรมไปรษณีย์โทรเลข (ในขณะนั้น) ประกาศให้พนักงานวิทยุสมัครเล่นทุกสถานต้องสังกัดชมรม และแจ้งที่อยู่ในปัจจุบันเพื่อทราบจำนวนนักวิทยุฯ ตามจริง

สมณะบินแก้ว (HS7OEO) เห็นว่าชมรมฯ ทั้งหลายต่างมีค่าใช้จ่ายในการสมัครและหารายได้จากสมาชิก จึงปรึกษาหารือกับนักวิทยุฯ ชาวอโศกบางคนเพื่อขอตัดชมรมฯ ในกลุ่มเราบ้าง แต่ละพุทธสถานก็ได้ยื่นขออนุญาตตั้งสถานีวิทยุ โดยมีความสูงไม่เกิน ๖๐ เมตร ตามที่กฎหมายกำหนด

สำหรับรายนามนักวิทยุสมัครเล่นชาวอโศก ชมรมนักวิทยุฯ ผู้ปฏิบัติธรรมในขณะนั้น มีดังนี้ (พื้นที่จังหวัดนครปฐม) สมณะบินแก้ว (HS7OEO) นายแผ่นฟ้า นาวาบุญนิยม (E21LS) นายอุเช็ง

แซ่เต็ง (HS5XBV) นายธเนศ เหล่าประเสริฐ (HS7XXU) นายสุทธิพงษ์ ศรีเซียงสา (HS7ZOY) นายพิเชษฐ์ เหล่าประเสริฐ (HS7ZMT) นายหินอ่อน ชาวหินฟ้า นายปรัดถกร ปรีภักตรภักดี (HS7XRY) นายหินไฟ หมายยอดกลาง (HS7OEP) นายสมชัย ภัทรวงศา (HS7OEN) นายสุรชัย ลินกิม (E20CAQ) นายพอดิ ชาวหินฟ้า นายเติมชัย แต่สุวรรณ นายลาโรจน์ ประทุมทิพย์ (HS7YHW) นายประธาน โชติพันธ์บัณฑิต (E20TKV) นายบัณฑิต มั่นคง นายสมชาย เจ๊ะ นายฟ้ากว้าง เชิงเร็ว นายเกริกเกียรติ ปราณีต นายบุญส่ง ชาวนาฟาด นายเอกสิทธิ์ เพ็งคำ (HS7YOR) นายกิตติพงศ์ แซ่เตียว (HS7XXV) นายนครพนม อาสานอก นายสังวร มีชื่อ และ นายอดิสร ยินดีรส (HS7OYJ) (พื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ) นายมานพ เล้าสะท้อน (HS5XCU) นายพรณาลักษณ์ สมลัตย์ (HS6TAF) และนาย ยงยุทธ ยอดจารย์

เป็นที่น่าชื่นชมว่าชมรมนักวิทยุฯ ผู้ปฏิบัติธรรม ได้ยึดถือในความถูกต้องตามกฎหมาย ดังที่มีบันทึกไว้ว่า “ก. ขอความร่วมมือชาวอโคกที่ใช้วิทยุสื่อสาร ไม่ว่าจะย่านความถี่ใดก็ตาม ขอให้เน้นความถูกต้องตามกฎหมายและสงวนชื่อนัก

วิทยุสมัครเล่น วิทยุซีบี ฯลฯ พร้อมใบอนุญาตตั้งสถานีมาให้ท่านบินก้าวที่ปฐมอโคกด้วย และ ข. พ่อท่านโพธิ์รักษาให้นโยบายหลักนับแต่ พ.ศ.๒๕๓๘ ว่า “...ระวังอย่าให้ผิดกฎหมาย” หมายความว่า ตัวบุคคลผู้ใช้งานด้านสื่อ จะต้องเป็นผู้ใช้อุปกรณ์สื่อสารได้ตามกฎหมาย เช่น ผ่านการสอบ-การอบรม และได้รับประกาศนียบัตรจากกรมไปรษณีย์โทรเลข (ในขณะนั้น) หรือหน่วยงานต้นสังกัดรับรองอย่างถูกต้อง อุปกรณ์ เครื่องมือสื่อสารทุกเครื่องจะต้องมีหมายเลขทะเบียน (ปท.) ตามกฎหมาย หากพุทธสถานใด-สถานที่ใด จัดตั้งสถานี ตั้งเสาสูงก่อนดำเนินการออกอากาศ (แม้ในรถยนต์ที่ติดตั้งเสาวิทยุ) จะต้องขอใบอนุญาตตั้งและอนุญาตใช้ให้เรียบร้อย”

หากมองย้อนกลับไปในยุคที่ยังไม่มีโทรศัพท์มือถือหรือมีแต่ยังมีค่าใช้จ่ายในการใช้งานที่สูงมาก วิทยุสื่อสารในยุคสมัยดังกล่าวจึงได้รับความนิยมในการติดต่อสื่อสารเป็นอย่างมาก จวบจนกระทั่งโทรศัพท์มือถือมีราคาต่ำลงทั้งตัวเครื่องและค่าใช้บริการ ผู้คนทั่วไปสามารถเป็นเจ้าของได้ จึงทำให้วิทยุสื่อสารลดความสำคัญลง กระผมได้มีโอกาสสัมผัสการสอบถามท่านสมณะบินก้าว ท่านบอกว่าปัจจุบันชมรมนักวิทยุฯ ผู้ปฏิบัติธรรมไม่มีแล้ว สมาชิกหลายคนก็แยกย้ายกันไปมีครอบครัว และ/หรือเลิกเล่นวิทยุไปแล้ว

กระผมได้มีโอกาสสัมภาษณ์ท่านสมณะบินก้าว อิทธิภาโว (HS7OEO) เพื่อนำมาแบ่งปันให้ผู้อ่านทุกท่านได้ร่วมย้อนอดีตความสนใจในวิทยุสมัครเล่นของท่าน และรับทราบมุมมอง บทบาทในปัจจุบันของท่านต่อการใช้เทคโนโลยีวิทยุเพื่อเผยแพร่ธรรม ดังนี้

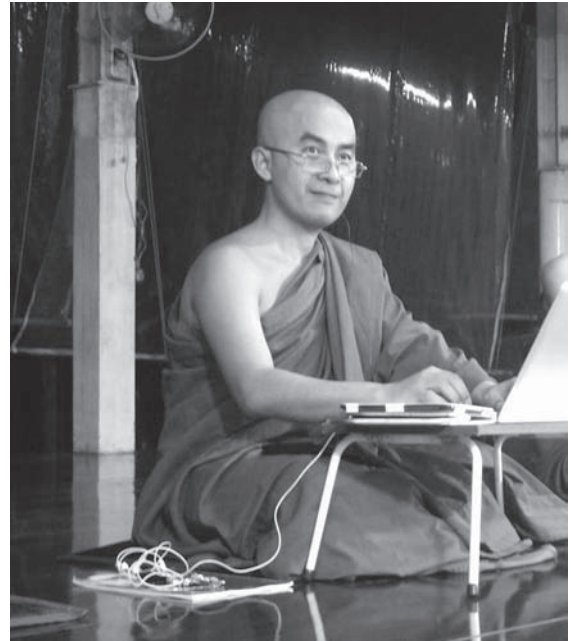
ท่านมีความสนใจและเข้ามาเป็นนักวิทยุสมัครเล่นได้อย่างไร

อาตมาสนใจเรื่องวิทยุมาแต่เป็นเด็ก ชอบคิดประดิษฐ์ทำไม้คัลลอย กับพี ๆ ที่มีเล่นกันอยู่ในบ้าน แล้วด้วยความซนก็หมุนให้ตรงกับช่องที่โยมแม่ฟัง

ละครเป็นประจำ สมัยนั้นละครคณะเกตุพิทย
โตรงตั้งมากชาวบ้านติดกันงอมแงม พอละครมา
อาตมาก็แอบซ่อนตัวในห้องแล้วส่งเสียงแทรก
ทักชื่อโยมแม่ผ่านไมค์ลอยดังออกมาจากลำโพง
วิทยุ แม่ก็ตกใจ แต่พอจำเสียงเจ้าลูกชายจอมชน
ได้อาตมาก็ต้องเจ็บกัน และโดนบ่นตามระเบียบ...

อีกประการหนึ่ง โยมนำชายซึ่งรับราชการ
เป็นตำรวจ เวลาที่บ้านจะพกพาวิทยุสื่อสารมา
ให้เห็น ก็เป็นอีกแรงบันดาลใจ และครั้งตนเองมี
โอกาสสอบเป็นพนักงานวิทยุสมัครเล่นจึงตั้งใจ
ศึกษาอบรม และสามารถสอบได้รับนามเรียกขาน...
HS7OEO รวมทั้งชายอื่น ๆ ในการติดต่อสื่อสาร
ช่วยเหลือชาวบ้านอีกหลายชาย... งานที่โดดเด่น
ช่วยประสานได้มาก เช่น ช่วง ค.ศ.๒๐๐๐ (พ.ศ.
๒๕๔๓) ที่สามารถเชื่อมโครงข่ายทุกภาค และ
เข้าใช้งานโหมดแพกเก็ตเรดิโอ จำได้ว่า แม่กระทั่ง
ท่านกบ แห่งวังอัศวิน (หม่อมเจ้าจิตติพันธุ์ ยุคล,
HS1YC) ก็มีโอกาสรู้จักกันบนความถี่ หรือช่วง
สีนามิ ที่อาตมาและคณะฯ ได้รับการประสาน
จากศูนย์คุณธรรม และรวมถึงการปฏิบัติงาน
เสมือนเป็นศูนย์ควบคุมข่าย ซึ่งเป็นไปโดยธรรม
มีทั้งข่ายสมัครเล่นข่ายเครื่องแดงความถี่ประชาชน
(โดย อาตมา มี หลายนามเรียกขานให้เหมาะกับ
ภารกิจ เช่น เมืองสมุทร ๒๔ , ซาลี ๔๖๑ อาร์คอม
๑๐๗ ฯลฯ)

แม้แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ที่เห็นคุณค่า
ก็ได้มาสนทนา และถวายนามเรียกขานให้อาตมา
ในลักษณะตำรวจบ้าน เพื่อให้เอาไว้อะสานงาน
เมื่อมีเหตุต่าง ๆ บนท้องถนนที่จะมีโยม ขอความ
ช่วยเหลือตามที่ได้เคยช่วยเหลือบ่อย ๆ อาจจะมี
เพราะเครื่อง และเสาสูงถึง ๖๐ เมตรจึงรับ-ส่งได้
ไกล อาตมาได้นามเรียกขานว่า พระประโทน ๐๑๐
โดย มีเครื่องมือสื่อสารข่ายตำรวจบ้าน (ใช้ ๒ คัด ๖)
ตามที่เขาจัดมาให้มาใช้ ฯลฯ โดยลักษณะเสมือน
เป็นศูนย์ควบคุมข่ายนี้ ก็ไม่ได้มีการแจ้งขอเพื่อ
จัดตั้งไปยังกรมไปรษณีย์ในเวลาที่มีการขอความ
ช่วยเหลือต่าง ๆ ไต่ ๆ ในตอนนั้นเลย หากก็คง

ทำงานช่วยเหลือคนมาได้มาเรื่อย ๆ ในรัศมีที่
กว้างพอสมควร เรียกว่า เป็นไปโดยธรรม

บรรยากาศและบทบาทของ กิจการวิทยุสมัครเล่นสมัยนั้นเป็นอย่างไร

จริง ๆ ในช่วงแรก คงเป็นกิจการวิทยุสมัคร
เล่นเพื่อการเรียนรู้เทคนิคต่าง ๆ ศึกษาการยา
การติดต่อเพื่อเอาสาระจริง ๆ มีความระมัดระวัง
ตามข้อกำหนด และโดยเฉพาะในด้านความมั่นคง
ที่สูงมาก เพิ่งจะมามีไม่กี่ปีมานี้ ที่เริ่มมี
บูรณาการเพื่อคุณภาพชีวิต ในการสนทนา มีการ
ปรึกษาปัญหาชีวิต จิตใจ สุขภาพ ตลอดจน
คุยเล่น ผ่อนคลาย ปรับทุกข์ แม้กระทั่งสนทนา
ธรรม ฯลฯ หากไม่ใช้การเทศน์ ด้วยยังคงมั่นคง
ในการใช้ คิวโค้ด ในการออกอากาศสนทนา
มาหลาย ๆ ปี ญาติโยมบางคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาตมา
เป็นสมณะ นอกจากมาพบนอกความถี่ ก็ตื่นตื่น
กันใหญ่ และ บอกต่อๆ รับรู้กันกว้างออกไป ๆ
ซึ่งหากพบกันนอกความถี่ อาตมา ก็คงใช้ถ้อยคำ
พระ สนทนากับญาติโยมตามปกติ ในความถี่ก็
กำหนดสดีใช้โค้ดคิว ฯลฯ

แรงบันดาลใจจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (VR009/HS1A)

เรื่องนี้ อาตมาว่านักวิทยุ รุ่นหลัง ๆ คงจะได้ฟังพระสุรเสียงของ VR ๐๐๙ ผ่านการบันทึกของเจ้าหน้าที่ที่นำออกเผยแพร่โดยมากอยู่แล้ว อาตมาเองก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น **ที่นำมาเปิดฟังอย่างสุดประทับใจอยู่บ่อย ๆ เพื่อเป็นการย้ำเตือนตนเองในความเอาใจใส่ของพระองค์ท่านที่มีต่อกิจการวิทยุสมัครเล่น แนะนำต่าง ๆ อย่างห่วงใยประชาชนของพระองค์ นับเป็นพระมหากรุณาอันหาที่สุดมิได้** และเมื่ออาตมามาเป็นนักวิทยุสมัครเล่นนับแต่ก่อนบวชแล้ว ก็รู้สึกว่ ตนเองคงเป็นไปจนตลอดชีวิตไม่ว่าจะอยู่ฐานะอะไร เพราะนี่ก็ผ่านมากกว่า ๒๐ ปีแล้ว โดยก่อนนั้นก็ได้สมัครเป็นสมาชิก สมาคมวิทยุสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์แบบ ตลอดชีพ เลขที่ ๓๖๓๘ เพราะมองว่า ทางกฎหมายคงจะยังไม่เอื้อพอให้บุคคลที่ครองความเป็นพระ เป็นนักบวช และมีหัวใจแบบอาตมาเพื่อการสร้างประโยชน์พร้อม ๆ กับเสริมคุณธรรมเมื่อมาอยู่ในงาน ในส่วนตรงนี้ จนถึงบัดนี้ ก็สมัครเผื่อไว้... หากกฎหมายพิจารณาให้เห็นคุณค่าเฉพาะกรณี ๆ ไป ก็จะทำให้ประโยชน์ทางงานทางโลก งานทางธรรมไม่น้อยเลยทีเดียว

โดยเวลาบวชพนักงานวิทยุสมัครเล่นหมดอายุ ก็ตั้งใจว่า จะมาทำการต่ออายุให้ถูกกฎหมายในการใช้งาน ก็ต่อได้บ้าง ไม่ได้บ้างด้วยบวชมานาน...บางคราว เจ้าหน้าที่กรมฯ บางนายเสนอให้สึกออกไปก่อนบางนายก็เสนอให้เลิกให้หยุดไปเลยก็มี ด้วยหวังที่นิมนต์เป็นพระอย่างเดียว นี่แหละ... ซึ่งอาตมาก็เข้าใจ

หากก็มีเจ้าหน้าที่ท่านหนึ่ง ในกรมไปรษณีย์ ฯ

ที่เห็นความสำคัญในการนำมาใช้งานในแบบของอาตมา อันเกิดคุณค่าต่อประชาชนด้วยท่านนี้ทราบในการนำมาใช้งานประสานต่าง ๆ เป็นที่ประจักษ์ของอาตมา ดังที่เล่ามาแล้ว ท่านก็หาวิธีต่ออายุบัตรให้ โดยให้ยังคงติดรูปใบเก่า แล้วออกบัตรใหม่ออกมาให้ ซึ่งเจ้าหน้าที่ท่านนั้น บัดนี้ ก็เกษียณราชการออกมานานแล้ว โดยพวกเรารู้จักท่านนี้เป็นอย่างดี เพราะท่านคือ สารวัตรหมวดเหล็ก ผู้มองการณ์ไกล ใจดี และ ตรงไปตรงมานั่นเอง

ท่านเป็นส่วนหนึ่งของทีมคลื่นบุญนิยม อยากให้ท่านเล่าเกี่ยวกับ

การดำเนินงานเผยแพร่ธรรมสู่ประชาชน

คำถามนี้ ก็ขอนำถ้อยคำครูบาอาจารย์มากล่าวสั้น ๆ อันเป็นการกำหนดนโยบายสู่การทำงานโดยตรง **หลวงปู่พุทธทาส** สอนว่า **“หากศีลธรรมไม่กลับมา โลกจักพินาศ”** และ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** สอนว่า **“ตราบที่การศึกษาไม่เข้าไปเพื่อการลด ละ กิเลส ทั่วประเทศไม่ได้”**

ดังนั้น ทุกชีวิต ทุกคน ทุกสื่อ ทุกด้านใด ๆ ก็พึงประมาท และ ต้องช่วยกันชวนชวนนำพระธรรมคำสอนในทุกๆ ศาสนาที่มีลัทธิมาทูลี เพื่อช่วยกันปกป้องห่อหุ้มคุ้มครองตน คุ้มครองโลกใบนี้ทั้งใบให้สุดฝีมือ จึงจะเกิดผลดีที่สุดได้ ฯลฯ

ฝากโอวาทถึงนักวิทยุสมัครเล่น

และญาติธรรม

เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว **อย่าได้ลิ้มร้าศาศิล** **ควรที่จะพัฒนาตนจนเป็นมนุษย์ที่มีใจสูง** **อยู่ที่ไหน ประกอบอาชีพอะไร ก็อย่าได้ทิ้งธรรม**

☸

รับชมภาพยนตร์สั้นเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาสวันสื่อสารแห่งชาติ เรื่อง “สัญญาณจากฟ้า VR009” โดยสำนักงาน กสทช. ซึ่งจำลองจากเหตุการณ์วาทภัยครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่จังหวัดราชบุรีเมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๙ ซึ่งบันทึกความทรงจำดังกล่าวไว้โดยพลตำรวจตรี สุชาติ เผือกสกนธ์ (VR-001/HS1BA) ในหนังสือบันทึกความทรงจำ เรื่องการสื่อสารของในหลวง รับชมได้ที่ www.youtube.com/watch?v=0j83NhlKGns

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๒๑ ปี ในฉบับที่ ๓๐๓ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” มอบเป็นบรรณาการ

“ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เปิดมิติจิตวิญญาณของมนุษย์ที่ยังมีความเป็นสัตว์ในระดับหยาบ กลาง ละเอียด ซึ่งถูกห่อหุ้มอวิชชาหนาบาง แล้วสร้างนิยายโลกโกรธหลงส่งผลกระทบต่อผู้อื่นต่อสังคมมืดมิดวนเวียนเดือดร้อนในสังสารวัฏอันยาวไกล หากไม่อ่านรู้ศึกษานิยายชีวิตที่ตนเขียนบทสะเปะสะปะน่าสังเวชมาหลายชาติ แล้วฝึกฝนขัดเกลาตนให้ลดละกิเลสตัณหาอุปาทานให้ได้ไปตามลำดับขั้น ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่มีทางที่จะออกจากนิยายน้ำเน่าโลภภัยนี้ได้เลย...

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกแข็งปกแข็งขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก้สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แกรมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๒๙๙

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุทสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

- สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว เราได้พูดถึง..สัมมาทิฐิ-เมื่อปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”จึงจะเกิดผลเป็น“สัมมาผล” ที่เจริญ“อธิจิตสิกขา”เข้าข่าย“สัมมาสมาธิ” แล้วจึงจะได้“สัมมานิโรธ”

ซึ่งต้องมาจาก“วิชาจรณสัมปันโน”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“วิชาจรณสัมปันโน”นี้ก็คือ สูดยอดแห่งความรู้อันประเสริฐในความเป็นมนุษย์ (วิชา) และสูดยอดแห่งความประพฤติอันประเสริฐในความเป็นมนุษย์(จรณะ) ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงค้นพบ และทรงบรรลु“ความจริง”ของผลธรรมนั้นๆชนิดที่มีของจริงปรากฏและมีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงธรรมะนั้นมาตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุดแห่งที่สุดได้แล้ว“ถึงพร้อมแล้ว”(สัมปันโน)อย่างสมบูรณ์

อาตมาได้เอาพระวจนะมากมาย จากพระไตรปิฎกที่พระพุทธเจ้าตรัส แม้แต่ที่พระเถระเจ้าในพุทธสมัยได้พูดไว้ มายืนยันทั้งได้อธิบายว่า การบรรลุฌานหรือสมาธิแบบพุทธที่ถูกต้องต้องแท้ เป็น“สัมมาทิฐิ”ของ“พุทธธรรม”ที่เกิด“พุทธคุณ”กันจริงๆ นั้น คืออย่างไร ก็ได้สาธยายไปมากมาย

และที่ว่า “จรณะ ๑๕ วิชา ๘”ตามที่พระธรรมคำสอนนั้น คือ การปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร ทั้ง ๑๓ สูตรในพระไตรปิฎกเล่มนี้ โดยเฉพาะสูตรที่ยืนยันว่า เป็น“สามัญญผล”

และตรงกันกับที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน

พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ “มหาจิตตารัสกสูตร”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตรนั้น คือ โครงสร้างของการปฏิบัติของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่ครบครันชัดเจนยิ่ง ว่า เป็น“ผลธรรม”อันเป็นอริยะ

โดยเฉพาะ “ศีล”อันเป็นหลักสำคัญของการปฏิบัติธรรมของแต่ละคนทุกคนตามแต่ละฐานะ เท่าที่ตนมีบารมี แต่การปฏิบัติต้องเริ่มที่ต่ำสุดก็คือ“ศีล ๕ ข้อ”นี่เอง เป็น“ศีลพื้นฐาน”ขั้นต้นของทุกคน ไม่ว่านักบวชหรือเป็นฆราวาสที่จะพึงปฏิบัติ ก็คือ“ศีล ๕ ข้อ”สำหรับตนกำหนดหมายในการปฏิบัติเบื้องต้นสำหรับตนเองทุกคน

เมื่อปฏิบัติมีผลได้ดีเพียงพอ จึงเพิ่ม“อธิศีลสิกขา”เป็น“ศีล ๘” แล้วจึงจะก้าวต่อไป“ศีล ๑๐” แล้วจึงไล่ไปตาม“ศีลโอวาทปาฏิโมกข์” คือ “จุลศีล ๒๖ มัชฌิมศีล ๑๐”

ซึ่ง“ศีล ๕”ก็ดี “ศีล ๘”ก็ดี “ศีล ๑๐”ก็ดี ก็อยู่ใน“จุลศีล ๒๖ ข้อ”นั้นแหละ ผู้ปฏิบัติพึงเพิ่มขึ้นๆไปตามบารมีของตน จนกว่าจะครบ“ศีล ๒๖ ข้อ” แต่ละคนก็พึงทำของตนๆ

ถ้าผู้ใดมีบารมีบรรลุธรรมใน“ศีล ๕”มาแต่ปางก่อนแล้วจริง แม้จะมาปฏิบัติตอนนี้ชาตินี้ ก็จะไม่ยากเลย จะทำได้ง่าย จะสอบผ่านได้อย่างเร็วไปตามบารมีเองแหละ

ไม่ต้องไปหลง“ถือตน”ว่าตนบวชเป็นภิกษุแล้วก็ไม่ต้องปฏิบัติศีล ๕-ศีล ๘-ศีล ๑๐

เพราะตนมี“ศีล ๒๒๗”แล้ว ไม่ต้องปฏิบัติ “ศีล ๕” ...อย่าไปคิดเห็นอย่างนั้น

แม้จะเป็นภิกษุก็เริ่มปฏิบัติศีล ๕ นี้แหละ ทุกคน และที่สำคัญต้อง“สัมมาทิฐิ”ในวิธีปฏิบัติ “ศีล”จึงจะพาบรรลุ“สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ”ไปตามขั้นตอนมีลำดับลาดลุ่มเหมือน ฝั่งทะเล จากหยาบไปกลางไปสู่ละเอียด จาก ชื้นตื้นไปชื้นกลาง ไปสู่ชั้นปลายได้บริบูรณ์

๒๒๗ นั้นมัน“วินัย”ไม่ใช่“ศีล” วินัยเป็น กฎหมายอาญา มีบทกำหนดโทษบทลงโทษ วินัยเป็นหลักเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นมาเพราะมีคน ทำผิดแล้วพระพุทธเจ้าจึงบัญญัติขึ้นมา ซึ่งเป็นข้อห้ามข้อบังคับ จึงต่ำศักดิ์กว่า“ศีล”

แต่“จูลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี่คือ “ศีลโฆวาทปาฏิโมกข์”ตัวแท้ ไม่ใช่หมายเอา แค่“วินัย ๒๒๗”ที่ใช้สวดบททวนกันสำหรับ สงฆ์ทุกปักษ์เท่านั้นเป็น“โฆวาทปาฏิโมกข์”

วินัย ๒๒๗ นั้นเป็น“โฆวาทปาฏิโมกข์” ชื้นรอง บัญญัติขึ้นทีหลัง เป็นกฎหมายลูก เป็นกฎหมายอาญา ที่ต้องมีบทลงโทษ ซึ่ง ภิภษุทั้งหมดต้องปฏิบัติกันอย่างเคร่งครัด ก่อน“จูลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้นถูกแล้ว

ส่วน“จูลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้น ภิภษุจะพึงปฏิบัติ“ศีล ๕”(ในจูลศีล)ตามภูมิตน ไปเป็นลำดับก็จะบรรลุผลไปเป็นขั้นเป็นตอน

เพราะ“จูลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็น “โฆวาทปาฏิโมกข์”ที่เกิดมาเป็นแม่บทคือ “ศีลธรรมนุญ”ที่จะต้องปฏิบัติทั้งประโยชน์

ตน และประโยชน์ของศาสนาโดยรวม ที่จะ พาให้บรรลุเป็น“ผู้ไม่ทำบาปทั้งปวง-ทำแต่ดี ให้ถึงพร้อมถ่ายเดียว-เพราะได้ทำจิตในจิต จนสะอาดผ่องใสสำเร็จแล้ว”ด้วย“จูลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”

“จูลศีล ๒๖ ข้อ”คือ หลักปฏิบัติเพื่อผล ที่เป็นประโยชน์ตนตั้งแต่ขั้นต้นถึงขั้นปลาย

และ“มัชฌิมศีล ๑๐ ข้อ”นั้นก็ปฏิบัติ เพื่อประโยชน์สัมพันธ์กับสังคมยิ่งขึ้น เป็น “ศีล”ละเอียดที่ขยายสูงขึ้นในการปฏิบัติ

ส่วน“มหาศีล ๗ ข้อ”นั้นเป็น“ศีลหลัก ใหญ่”ของศาสนาพุทธ ซึ่งสงฆ์ในศาสนาพุทธ ทั้งหมด ภิภษุทุกรูปต้องปฏิบัติไม่ละเมิด “มหาศีล ๗ ข้อ”นี้ เพราะเป็นเครื่องขังสำคัญ ยิ่งว่า พุทธศาสนาเป็น“อเทวนิยม”เช่นนี้ๆนะ!

พระพุทธเจ้าทรงประกาศยืนยันศาสนา ของพระองค์ว่าไม่เอาความเป็น“เดรัจฉาวิชา” อย่างที่ลัทธิอื่นเขามีเขาเป็นนั่นนะ จึงตรา ธรรมนุญ“มหาศีล ๗ ข้อ”ให้รู้ว่า“นี่คือพุทธ”

เนื่องจากศาสนาหรือลัทธิแบบ“เทวนิยม” นั้นยังลึกลับ ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “เทวะเป็นเทวดาเป็นเทพเจ้าชนิดที่สัมผัส “วิญญานหรือพระวิญญาน”กันจริงๆ

ส่วนพุทธศาสนานั้นเป็นศาสนาที่มีลัทธิ แบบ“อเทวนิยม” เพราะจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความเป็น“เทวะเป็นเทวดาเป็นเทพเจ้า” ทั้งที่เป็น“สมมุติเทพ” ทั้งที่เป็น“อุบัติเทพ” ทั้งที่เป็น“วิสุทธิเทพ” อย่างไม่ลึกลับ(อหะ)

แล้ว นั่นคือ ความไม่ลึกลับในความเป็น
อตฺตา เข้าถึง “อระหัตตาทหรืออระหัตตผล” ได้แท้
โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เทวดา-มาร-พรหม” อย่าง
แจ่มแจ้งแห่งทะเล (ปฏิเวธธรรม) ทั้ง “อาตมณ-
ปรมาตมณ” (อตฺตา-บรมอตฺตา) และบรรลุลผลจริง
เพราะได้ศึกษาจนประจักษ์ความเป็น
โอฬาริกอตฺตา (อาตมณหรือตัวตนอย่างหยาบที่เกี่ยวกับ
ภายนอก) มโนมยอตฺตา (อาตมณหรือตัวตนทั้งภายใน
ภายนอก) อรูปอตฺตา (อาตมณ
หรือตัวตนชั้นอรูป) และบรรลุลุดพ้นความเป็น
“อตฺตาหรืออาตมณ” ทั้งหมดอย่างประจักษ์สิทธิ์
ในตนของตน (ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ)

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อาตมณ-อตฺตา-
วิญญูณ” หรือจะเรียกกันว่า “พระเจ้า” ก็ดี
จะใช้อะไรเป็น “สื่อ” เพื่อติดต่อกันนั้น ไม่จำเป็น
เลย ถึงจะใช้ ก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อาตมณ-อตฺตา-วิญญูณ-พระเจ้า” ได้แท้

ไม่ว่าจะใช้น้ำเป็นสื่อ (สัญญาณญ) เป็นต้น
ว่า อาศัยน้ำเป็น “สื่อ” ให้ถึงเทวดา ถึงพระเจ้า
ด้วยการใช้น้ำเป็นสื่อ จะด้วยการหลั่งน้ำ รด
น้ำ พรหมน้ำ ฟ่นน้ำ อาบน้ำ แชน้ำ เสกน้ำ
หยาดน้ำ ด้วยการพ่นน้ำมนต์ รดน้ำมนต์
จะสวดมนต์แถมอีกอย่างไรก็ไม่มีทางถึงได้

การใช้น้ำเป็นสื่อ (สัญญาณญ) จึงไม่มีใน
ศาสนาพุทธของพระองค์ แต่ในศาสนาพุทธ
ทุกวันนี้มีกันเป็นเดียรถีย์ไปหมด และถือว่า
ศาสนาต้องมี ถ้าไม่มีเสียอีกหาว่าไม่ใช่พุทธ
หรือการใช้ไฟเป็นสื่อ (อคตฺยณ) เป็นต้นว่า

อาศัยไฟที่มีเปลวเป็น “สื่อ” ให้ถึงเทวดา ถึง
พระเจ้า ด้วยการใช้ไฟเป็นสื่อ จะด้วยการ
จุดไฟบูชา ไม่ว่าจุดเป็นเปลว เช่น ทำให้ไฟ
เป็นเปลว ด้วยการใช้น้ำมัน ด้วยการใช้น้ำมัน
ก็ไม่มีทางถึงเทวดา ถึงพระเจ้า แต่พุทธยุคนี้
ใช้เทียน ถึงขั้นใช้ไฟฟ้ามีเปลวในหลอดเลย

หรือไม่ว่าจะจุดให้เป็นควัน ด้วยการ
ขีดกลบเข้าไปในไฟให้เกิดควัน ด้วยการ
ขีดธูปเข้าไปในไฟให้เกิดควัน ด้วยการขีด
ข้าวสารเข้าไปในไฟให้เกิดควันเพื่อ “สื่อ” ถึง
เทวดา ถึงพระเจ้า พุทธเป็นอเทวนิยมไม่ทำ

แต่ศาสนาพุทธทุกวันนี้ได้ประยุกต์กัน
มาเป็นการจุดธูปเกิดควัน มีกันเป็นสามัญ
เป็นจาริตเลย ถือว่าต้องมีด้วย จึงจะเป็น
ศาสนา ถ้าไม่มีเสียอีกหาว่าไม่ใช่พุทธ ไปโน่น

ข้ออื่นๆอีกที่เป็น “เดรัจฉานวิชา” เพื่อสื่อ
ไปถึงอะไรก็ไม่รู้ ซึ่งส่วนมากก็นึกว่าถึงสิ่งใด
สิ่งหนึ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่จะบันดาลบันดาลอะไร
ให้แก่ชีวิตตนนั่นเอง ซึ่งพุทธไม่ใช่ลัทธิแบบ
นั้นเลย พระพุทธเจ้าให้ “เว้นขาด” (เวรมณ)
เดรัจฉานวิชาด้วยซ้ำ ตาม “ศีล” ที่บัญญัติไว้
ยืนยันชดยั้ง จะยังมี “ศีล” กันมั๊ย หรือไม่แล้ว

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าให้
“พึ่งตน” หรือมี “ตน” เป็นที่พึ่ง อตฺตาหิ อตฺตโน
นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน ไม่ใช่ไปพึ่งสิ่งใด
สิ่งหนึ่งซึ่งไม่อยู่ใน “ความจริง” ที่เป็น “ความรู้”
และ “ความสามารถ” ของเราเอง

ใครจะเป็นพุทธหรือไม่ใช่พุทธก็อยู่ตรง

“มหาศีล ๗ ข้อ” นี้จะเห็นได้อย่างสำคัญ เพราะ ศาสนาพุทธไม่มีการประพจน์ตามที่เดียรฉัตร (ติตถิยะ) เขามีกัน ใครประพจน์คือนอกพุทธ เดียรฉัตรก็คือเขาต่างก็ปฏิบัติไปตามลัทธิ “เทวนิยม” ซึ่งใช้ “ไตร่จณานวิชา” กันอยู่ ตาม “ศีล” ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้ภิกษุของ พุทธ “เว้นขาด” (เวรมณ) นี้แล พุทธแตกต่างจาก เดียรฉัตร เห็นได้ตามพระธรรมคำสอน

ดังนั้น ภิกษุได้ยังทำไตร่จณานวิชาอยู่ จึงเป็นเดียรฉัตร เป็นนักบวชนอกพุทธศาสนา แม้จะมุ่งหมั่นจิรวรรณอยู่ในหมู่ภิกษุแต่ประพจน์ ปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุ เว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วย ไตร่จณานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้ เจริญบางจำพวก ฉันทโฆษณะที่เขายให้ด้วยศรัทธา แล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยไตร่จณาน วิชา เห็นปานนี้ คือ... ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธี เบิกแวนเวียนเทียน ทำพิธีชั้ดเกลสบูชาไฟ ทำพิธีชั้ดราวูชาไฟ ทำพิธีชั้ดข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ... ทำพิธีบนบาน สอน มนต์ป้องกันบ้านเรือน บวงสรวงพื้นที่ พ่น น้ำมนต์ รดน้ำมนต์ ... ฯลฯ”

ศาสนาพุทธยุคนี้มันได้กลายกลับไป เป็น “เทวนิยม” กันจนสนิทเนียนมากแล้ว แทบไม่เหลือความเป็นพุทธกันเลย ปานนั้น

เพราะไม่มี “ศีล” ซึ่งเป็น “ศีลธรรมนุญ” แท้ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงกำชับว่า “แม้ข้อนี้ก็

เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย”

“ศีล” ต่างจาก “วินัย” “วินัย” ซึ่งยึดถือกันว่า “มี ๒๒๗ ข้อ” ส่วน “ศีลธรรมนุญ” ของพุทธ นั้นคือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ภิกษุ ของศาสนาพุทธต้องยึดถือกันให้ได้ทุกยุค ทุกสมัยจึงจะชื่อว่าพุทธ หากไม่ถือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ก็ไม่มีศีล มีแต่ “วินัย”

เมื่อศาสนาพุทธไม่มี “ศีล” กันแล้ว ก็ไม่ ใช้ศาสนาพุทธ เพราะ “ศีล” ของศาสนาใดก็เป็น เครื่องกำหนดความเป็นศาสนานั้น

ขออภัยอย่างมากที่สาธยายมาถึงขนาดนี้ ล้วนเป็นความรู้ เป็นวิชาการ ไม่ใช่คำส่อเสียด หรือไม่ใช่คำตุ้ที่จะไปจบบ้างจ้วงละลาละล้วง อื่นใด แต่เป็นความรู้ความเห็นที่ผู้เขียนนำไป ตามที่มั่นใจว่าควรทบทวนสังขรณ์ของพุทธ กันบ้าง ว่า ถึงวันนี้แล้ว มันยังเป็นไปตาม พระอนุศาสน์ของพระศาสดาอยู่หรือไม่...??

แม้จะเป็นภิกษุแล้ว มีวินัย ๒๒๗ ข้อ ก็ ต้องเคร่งครัดในวินัย เพราะเป็น “ศีลอาชญา” คือหลักเกณฑ์ที่มีบทลงโทษ และต้องปฏิบัติ ไปตาม “ศีลหลักใหญ่” ของหมู่คือ “มหาศีล ๗”

ถ้าผู้มี “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” เป็นประธาน และมี “สัมมาวายามะ กับสัมมาสติ” ห้อมล้อม “สัมมาทิฏฐิ” ประพจน์ปฏิบัติไปกับ “ทิฏฐิ” ที่เป็นประธาน ผลก็จะได้ตาม “สัมมาปฏิบัติ”

ก็จะเกิดอริศีล-อริจิต(สมาธิ)-อริปัญญา ไปตามลำดับ อย่างเป็นปฏิสัมพันธ์มีมรรคผล

๑) **เก้าสมัย ใหม่เสมอ**
๒) อ่านต่อฉบับหน้า

ช่วยปฏิรูปพวกหนูนอบายมุขที่ !

ตั้งแต่ คสช.เข้ามาช่วยยึดอำนาจการบริหารประเทศ เพื่อคืนความสุขให้คนไทย ก็จะได้รับความสุขต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นจริง ๆ ไม่มีการแบ่งฝักฝ่ายรุนแรงเหมือนรัฐบาลชุดก่อน ใครจะเดินทางไปจังหวัดไหนก็ได้ทั่วประเทศไทย ไม่ต้องกลัวการถูกทำร้ายร่างกายจากคนบางกลุ่มที่ยึดลี้ภัยอย่างรุนแรง มองคนเห็นต่างเป็นศัตรูคู่อาฆาต!

ยังมีข่าวสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และพระราชินีฯ ของชาวไทยทรงมีพระพลาณามัยที่แข็งแรง หายจากพระประชวรก็ยังมีมีความสุขอย่างอบอุ่นถึงถึงวิญญาน ชีวิตคนไทยดูมีพลัง มีความหวังเพิ่มขึ้นอย่างมหัศจรรย์

แต่พอได้ข่าว สปช.กลุ่มหนึ่ง รวมทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองบางท่าน เห็นด้วยกับการสร้างบ่อนพนันเพื่อหวังโกยรายได้เข้าประเทศโดยไม่หวั่นวิตวิญญานของคนในชาติและคนต่างชาติ ดังเช่นรัฐบาลในยุคที่ผู้นำชาติคุณธรรมหรือธรรมาภิบาล มักจะนำเสนอวิธีหารายได้ด้วยอบายมุขแบบนี้ โดยไม่ถือหลักคุณธรรมนำหน้า ทำให้ความทุกข์เริ่มกลับคืนมา

อย่าลืมนะ ถ้าประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ ส่งเสริมหมู่บ้านศีล ๕ ทั่วประเทศ (ถ้าต่างประเทศทำได้ก็ยิ่งดี) แต่นโยบายเปิดบ่อนนี้ ดูจะเป็นการบ่อนทำลายศีลธรรมในระดับชาติกันเลย แล้วยังส่งเสริมให้คนต่างชาติมาทำการผิดศีลในประเทศหรือติดบ้านเมืองพุทธของเราอีก

อย่างนี้นอกจากจะไม่พอเพียงแล้ว ยังส่งเสริมสนับสนุนให้คนผิดศีล ๕ หนักขึ้นไปอีก แทนที่จะช่วยกันห้าม ช่วยกันปรามมิให้มีแหล่งที่หนุนให้คนผิดศีลธรรม แต่นี่กลับส่งเสริม

งานนี้แค่นี้มีข่าวเปิดบ่อน ความทุกข์ก็เริ่มมาเยือนคนไทยอีกแล้ว!

ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวไว้ชัดเจนว่า **“ศีลธรรมไม่กลับมา โลกจะวินาศ”** แล้วประเทศไทยแค่เป็นประเทศเล็ก ๆ ในโลกจะไปเหลืออะไร ก็ขนาดโลกยังวินาศ!

จริงไหม...

ก็ขอให้ คสช.ช่วยขจัดทุกข์ และคืนความสุขให้คนไทยต่อไปอีกหลาย ๆ ปี จนกว่าจะปฏิรูปพวกหนูนอบายมุข ให้กลับมาหนุนศีลธรรมแทนที่ด้วยเถิด.....

☞

บริษัทของพระผู้มีพระภาคนั้น
เจริญแล้วด้วยอาการอย่างนี้
คือด้วยว่ากล่าวซึ่งกันและกัน ด้วยเตือนกันและกัน
ให้ออกจากความผิด (อาบัติ)

ตอบปัญหาคาใจ ท่านกัณตสีโล ภิกขุ

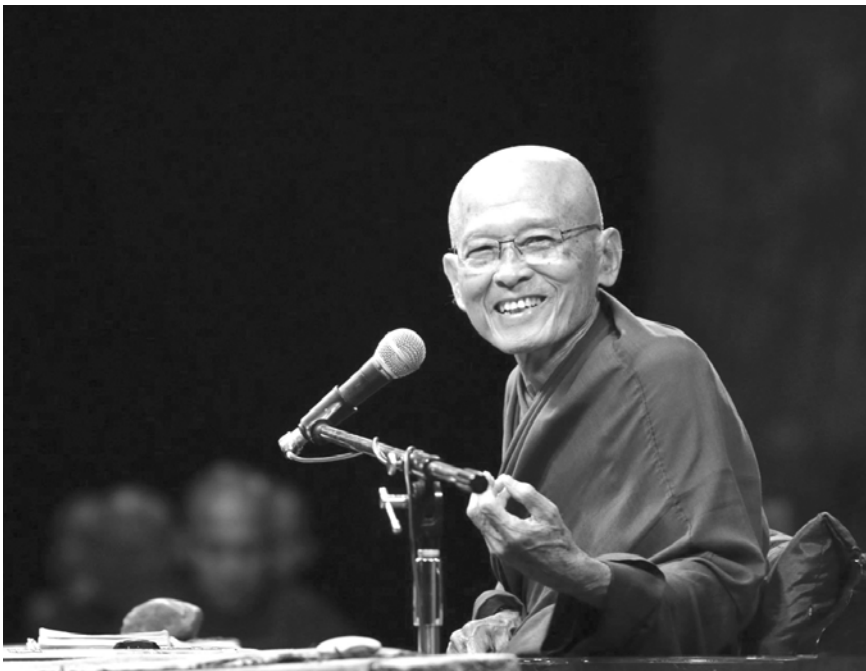
ในทุก ๆ กึ่งเดือน พระภิกษุทั้งหลายจะได้มีการทบทวนพระปาฏิโมกข์หรือวินัย ๒๒๗ ข้อ ซึ่งจะได้มีการยกบทบาลีที่สำคัญมาย้ำเตือนกัน นั่นก็คือ “บริษัทของพระผู้มีพระภาคนั้น เจริญแล้วด้วยอาการอย่างนี้ คือด้วยว่ากล่าวซึ่งกันและกัน ด้วยเตือนกันและกันให้ออกจากความผิด (อาบัติ)” ท่านกัณตสีโล ภิกขุ นับเป็นกัลยาณมิตรของชาวอโศก ที่ช่วยเป็นคั่นฉ่องส่องอโศกให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น นับว่าท่านมีประเด็นแหลมคมอยู่หลาย ๆ ประเด็น จน

พอท่านสมณะโพธิรักษ์ต้องนำมาปรับวาทะ ในรายการ “สงครามสังคม-ธรรมาธรรมะสงคราม” เอาไว้ดังนี้

กัณตสีโล ภิกขุ ...ผมก็ว่าท่านบุชชาภักษัตริย์ (ที่ไม่สามารถตรวจสอบวิพากษ์วิจารณ์ได้) มากเกินไป? และอย่าลืมมองความเสียหายที่พวกท่านทำแก่ประเทศบ้าง ตั้งแต่หลัง ๔๙ มา? อย่ามองแต่ความผิดคนอื่น? แต่ยังไงเสียพวกท่านก็กลายเป็น “อภิสิทธิ์ชน” ไปแล้ว ทำผิดกฎหมายยังไงก็ไม่ติดคุกหรือก่ล่าน %?*

แล้วท่านไม่สงสัยในการทำงานอย่าง ๒ มาตรฐาน ของ ปปช. บ้างหรือครับ ?* หรือว่ามีอคติเห็น เป็นพวกเดียวกัน

ก็ในเมื่อรู้ว่าตนไม่ใช่ผู้พิพากษาก็อย่าเพิ่งทำ ตนเป็นศาลเตี้ยตัดสินล่วงหน้าสิครับ?* ตาม กฎหมายเขายังต้องสันนิษฐานจำเลยเป็นผู้ บริสุทธิ์ไว้ก่อน อย่าลืมนะยังมีข่าวที่ยังไม่ขาย อยู่ในโกดัง ซึ่งรัฐบาลนี้ได้ตกลงขายให้เงินแลก กับการลงทุนสร้างรถไฟ ถ้าขายข่าวได้หมดจึง รู้ตัวเลขที่แท้จริง

พ่อครูตอบว่า...ที่บอกว่าไม่ได้เป็นผู้พิพากษา ก็อย่าเพิ่งเป็นศาลเตี้ยตัดสินไปก่อน ก็เอาเถอะ เรื่องที่ว่าอาตมาไม่ได้มีข้อมูลครบทีเดียว แต่ อาตมาก็ว่าขายข่าวไม่พอคุ้มที่จะซื้อรถไฟหรอก แล้วที่เขาสำรวจว่าโครงการจำนำข้าวเสียหาย ไป ๖.๘ แสนล้าน ขายอย่างไรก็ไม่พอซื้อหรือ อาจขายได้พอก็ได้ เราไม่ไปตัดสิน ก็ต่างคน ต่างเข้าใจไป ที่ลงทุนไปนี่ไม่รู้กี่แสนล้าน คิด ดอกเบี้ยแบบทุนนิยมสิว่า เสียหายไปเท่าไรนะจะ ที่พูดนี้เราไม่ได้เถียงเอาแพ้อาชนะ แต่เป็นการ

ศึกษาวิเคราะห์หำวิจัย มีการวิจารณ์กันบ้างเพื่อ หาผลที่ดีที่สุด จะวิจัยตำหนิ มีวิพากษ์วิภาษ ก็ไม่เป็นไร ใจเราไม่ได้ถือสากัน

ที่ว่า..ท่านบุชากษัตริย์มากเกินไป อันนี้เป็น ความเห็นต่าง ท่านกันตลีโลจะบุชาน้อย อาตมาก็ไม่ได้ล่วงรู้ใจของท่าน แต่อาตมาเห็นว่า “บุชา” แปลว่าการยกย่องเชิดชู ถ้ายังปฏิบัติบุชาได้ก็ ยิ่งเท่ากับการยกย่องจนเกิดมรรคผล อันนี้ พระพุทธเจ้าสรรเสริญ สนับสนุน แต่ถ้าเอาแต่ บุชาด้วยอามิส อันนี้พระพุทธเจ้าไม่สอนให้ทำ

อาตมาว่าอาตมาปฏิบัติบุชาน้อยไปด้วย ท่านกันตลีโลประเมินผมผิดไปแล้ว เรายังไม่ได้ บุชาอีกเยอะ ในหลวงพระองค์นี้ท่านทำประโยชน์ ไร่เยอะมาก ที่เราแสดงออกนี่น้อยไป เทียบกับ พระจริยวัตรต่าง ๆ ที่ต้องบูชายกย่องเชิดชูกล่าว ถึงมากมีอีกเยอะ แต่อาตมาทำน้อยเต็มที ก็ขอ ตอบท่านกันตลีโลว่า ท่านว่าอาตมาโดยผิวเผินนะ ถ้าจะแย้งกันก็ต้องหยั่งเข้าหาเนื้อแท้สาระที่จริง เพียงพอ แต่ถ้าแย้งโดยผิวเผินมันไม่ได้เนื้อแท้ ก็ จะยิ่งเพี้ยนไป อันนี้ประเด็นแรก

ที่นี้ประเด็นที่ว่า...**ไม่สามารถตรวจสอบ**
วิพากษ์วิจารณ์กษัตริย์ท่านนี้ได้ ท่านกันตลีโลว่า
ไม่สามารถไปตัดลินหรือติชมได้ วาจันนะ อาตมา
ก็พูดตามที่อาตมาเองมีภูมิปัญญาว่า การจะติ
หรือชมหรือตัดสินใคร หากเราจะแสดงออกถึง
ความเห็นของเราก็ทำได้ ทุกคนมีสิทธิ์ แต่ว่าใน
สังคมมนุษยชาติ การแสดงออกจะต้องมีการ
สำรวม สังวรระวังและละเว้น

สำหรับผู้มีปัญญา การจะวิพากษ์หรือวิจารณ์
ในคนสองลักษณะ เราจะดเว้นไว้ (ซึ่งยังไม่พูด
ถึงกฎหมายว่าเขาให้งดเว้น) แต่พูดถึงสังฆธรรมว่า
ผู้มีปัญญาจะไม่วิพากษ์คนสองฐานะ จะไม่ตัดสิน
ไม่ติคนสองฐานะ คือ ๑. คนไม่เพียงสา ๒. ถ้าเขา
รู้ว่าคน ๆ นี้ควรยกให้ อย่างเราไม่ตำหนิพระพุทเจ้า
แน่ ยกตัวอย่างนะ สองฐานะนี้เราไม่ทำ อาตมา
ไม่พูดถึงกฎหมายนะ

อาตมาว่า ที่ท่านเขียนตอบมานี้ดูจะมั่ว ๆ นะ
(อาตมาไม่ลบหลู่คุณนะ แต่เห็นเช่นนี้ก็เลยพูดไป
ตรง ๆ) อาตมาว่า ในหลวงท่านนี้ท่านอยู่ในฐานะ
ที่ควรยกไว้ อย่างอาตมาขึ้นไม่ได้นับถือนักก็ไม่
อยู่ในฐานะนี้ แต่ในหลวงนี้มีความจริงมากพอ
ที่เราจะยกให้ เหมือนพระพุทเจ้าที่เรายกให้
ไม่ใช่ยกให้เพราะกฎหมายนะ ย้ำว่ามีคนสอง
ฐานะนี้ที่ควรยกเว้นไว้

ทั้งหมดนี้ก็ย่อมเห็นได้ว่า ท่านกันตลีโลมอง
ในหลวงอย่างไร ต่างจากอาตมาแน่นอน ท่าน
เห็นว่าควรวิพากษ์วิจารณ์ได้ ไม่ควรยกไว้ ท่านก็
คงทำไม่ได้เพราะผิดกฎหมาย ถ้าไม่ผิดกฎหมายก็
คงทำ แต่สำหรับอาตมาจะผิดกฎหมายหรือไม่ก็
ไม่ทำ นี่เป็นความเห็นอาตมา ไม่ได้เอาแพ้อา
ชนะนะ ก็คงจบนะประเด็นที่ว่า บุชากษัตริย์มาก
เกินไป และวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ มาประเด็นต่อไป

ท่านกันตลีโลว่า...**และอย่าลืมมองความ**
เสียหายที่พวกท่านทำแก่ประเทศบ้าง ตั้งแต่
หลัง ๔๙ มา **อย่ามองแต่ความผิดคนอื่น** แต่ยัง
เฝ้า**เสียพวกท่านก็กลายเป็น “อภิสิทธิ์ชน”** ไปแล้ว
ทำผิดกฎหมายยังงี้ก็ไม่ติดคุกหรือ ล้าน% แล้ว

ท่านไม่สงสัยในการทำงานอย่าง ๒ มาตรฐาน
ของ ปปช. บ้างหรือครับ ? หรือว่ามีอคติเห็นเป็น
พวกเดียวกัน (ที่**ไม่สามารถตรวจสอบ วิพากษ์**
วิจารณ์ได้)

พ่อครูว่า...การที่เราออกไปประท้วงนี้ อาตมา
ว่าเราได้ลงทุนไปเสียสละ แล้วก็เกิดผลดีมากว่า
เสียหายนะ แต่ท่านกันตลีโลเห็นว่าพวกเราไปทำ
เสียหาย แล้วจริง ๆ คนที่ทำเสียหายคือใคร?
ที่เราออกไปเพราะเขาทำเสียหายมาก แต่
แน่นอน เราออกไปอาจมีติดขัดบ้าง แต่ผลที่ได้
ต่อสังคมมันเกินกว่าที่ลงทุนไปนะ

ท่านกันตลีโลมาเตือนอาตมานี้ ยิ่งทำให้อาตมา
เห็นว่าเราไปประท้วงนี้มีแต่เราลงทุนจ่าย เสียสละ
ทั้งแรงงาน วัตถุ ทุนรอน ส่วนที่เสียหายอย่างดีก็
ไปทำหญาบนถนนเขาตายไปบ้างแค่นั้น เราไม่ได้
ไปทำทรัพย์สินเสียหายใด ๆ เลย ความเสียหายที่
มีต่อประเทศนี้น้อยมาก แต่ผลที่ได้ต่อประเทศ
นี้มีมาก ขอขอบคุณที่เตือนให้ได้คิด ทั้งที่เราไม่ได้คิด
เลยว่าเราจะเอาบุญคุณ หรือเอาดีเด่นอะไร แต่
เราดูว่าเราก้าวหน้าได้ทำประโยชน์ไว้เยอะต่างหาก
เราเริ่มออกไปชุมนุมตั้งแต่ปี ๔๙ ท่านกันตลีโล
พูดถูก ตั้งแต่เราไปที่สนามหลวง มีหลักฐาน อาตมา
เดินนำไป จนล่าสุดมี คสช.มาทำงาน ก็เท่านั้น
แล้วที่ว่า...**อย่ามองแต่ความผิดคนอื่น...อาตมาว่า**
เราก็มองทั้งส่วนดีส่วนเสีย แต่ที่ว่าเราจะเป็น
อภิสิทธิ์ชน ก็คือใครหนอตัดสินพวกเราแล้ว ใคร
หนอที่บอกว่าไม่เป็นผู้พิพากษาก็ไม่ควรตัดสินคน
อื่นนะ ซึ่งอภิสิทธิ์ชน แปลว่า ชนที่มีสิทธิ์ที่เขา
ยกให้หรือได้เกินกว่าคนอื่น พิเศษกว่าคนอื่น

ผู้ที่ควรได้อภิสิทธิ์แท้จริงก็มีอยู่ กับผู้แบ่งเอา
อภิสิทธิ์ก็มี แต่ว่าอาตมาถ้าจะมีอภิสิทธิ์ก็เพราะ
เราไม่แบ่งเอา ไม่ข่มเอา แต่เราแสดงออกในสิทธิ์
กาย วาจา ในสิทธิมนุษยชน และเราไม่พึงไป
แสดงอภิสิทธิ์ว่าเรามีสิทธิ์เกินกว่าใคร มีแต่เรา
จะอ่อนน้อมถ่อมตนทำตามสิทธิ์ที่เรามี

ขอยืนยันว่าเราไม่ได้ใช้อภิสิทธิ์ เจตนาเรา
เป็นเช่นนั้น พยายามเป็นคนเช่นนั้น เมื่อกกล่าวตุ้

ตัดลินอาตมา ตามที่ท่านว่า... **อย่าเป็นศาลเตี้ย ตัดลินสิ!** อาตมาก็ว่าตัดลินอาตมาผิด แล้วที่ว่าไม่ติดคุกล้านเปอร์เซ็นต์เราไม่ทำหอรอกที่ผิดกฎหมาย แต่ยิ่งเขายกให้ อย่างนั้น อาตมาว่ายิ่งถ้าเขาให้เกียรติ เราต้องระวังว่าอย่าทำ ประเด็นนี้ทำให้อาตมานึกถึงในหลวงว่า ท่านมีอภิสิทธิ์โดยธรรมชาติ แต่ท่านไม่ใช่ ไม่พยายามเบ่ง ระเบิด แสดงอภิสิทธิ์อะไร ท่านเป็นในหลวงที่ใช้ฐานะอภิสิทธิ์นี้ น้อยมากทั้ง ๆ ที่จะทำมาก ๆ ก็ได้ แต่ใครจะเห็นว่าใช้มากเกินไปแล้วแต่

แล้วที่ว่า... **ไม่สงสัยการทำงานของ ปปช. นั้น** ...อาตมาก็ศึกษาอยู่นะ การทำงาน ปปช. แต่อาตมาก็ว่าอาตมาไม่บังอาจไปตัดลิน ปปช. แต่ท่านกันตลีโลบอกว่า ปปช.สองมาตรฐาน ท่านไปตัดลินเขาหรือเปล่า?! อาตมาว่าอาตมาไม่ได้ตัดลิน แค่ตั้งข้อหาเท่านั้น แล้วเราก็มองให้ผู้ตัดลินทำงาน เรามีสิทธิ์ตั้งข้อหา แต่ท่านว่าอาตมาตัดลินเสียแล้ว เราแค่ตั้งข้อหา

อาตมาก็เข้าข้างลัทธิธรรม วิจัยตามลัทธิที่ท่านได้เราก็ดำหนดคนที่ควรตำหนิ **“นิคคัมเท นิคคหารทัง ปัคคัมเท ปัคคหารทัง”** ไม่ใช่ปล่อยให้หอมดุษไม่วิพากษ์ พระพุทธเจ้าสอนให้ตีมากด้วยดีให้หนัก พระพุทธเจ้าว่าเรานี่แหละเป็นนักตี ถ้าตีแล้วทำให้ผู้รับคำตีได้จะเจริญแต่ฝ่ายเดียวด้วย

อานนท ! เราไม่พยายามทำกะพวกเธอ

อย่างทะนุถนอมเหมือนพวกช่าง

หม้อทำแก้ม้อที่ยังเปียก-ยังดิบอยู่

อานนท ! เราจักขนาบแล้วขนาบอีก ไม่มีหยุด

อานนท ! เราจักชี้โทษแล้วชี้โทษอีก ไม่มีหยุด

ผู้ใดมีมรรคผลเป็นแก่นสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้ .

(พุทธพจน์จาก พตปฎก.เล่ม ๑๔ ข้อ ๓๕๖)

นี่คือลักษณะของศาสนาพุทธเลย คือเนื้อแท้ของศาสนาพุทธเลย แต่ถ้าใครเข้าใจว่าอย่าไปตีหรือให้มองแต่ดี แต่ที่จริงศาสนาพุทธให้หันเข้าหาตัวเหตุแห่งทุกข์หรือตัวเลว แล้วศึกษาให้ตีกำจัดตัวเหตุแห่งทุกข์นี้เป็นหลัก เพราะอารยสังคมนี้คือทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ การดับทุกข์และวิธีการ

ดับทุกข์ นี่คือถ้าเข้าใจไม่ถูกต้องจะผิวเผินไม่ตรงเป้า ถึงที่หมายที่ควรเป็น

แต่ต้องมีวิธีการตำหนิ ไม่มีวิธีการไม่ได้ ต้องเก่ง สามารถ ท่านใช้คำว่า เปยยวัชชะ คือคำที่น่ารัก ปิยวาจา ในสังคหวัตถุ ๔ ท่านเอาคำว่า เปยยวัชชะ อธิบายปิยวาจาคำว่า “เปยยะ” แปลว่าของควรดื่ม ส่วนวัชชะแปลว่าคำตำหนิ ใครตำหนิให้คนดื่มได้นี่คือปิยวาจา คำที่น่ารัก แต่ว่าใครชมคนให้คนดื่มได้นี่ไม่ใช่ปิยวาจาหอรอก ใครก็ทำได้ การตำหนินี้เป็นการช่วยคน

ศาสนาพุทธทั่วไปไม่อธิบายปิยวาจาให้ถูกต้องที่จริงคือ **“เปยยวัชชะ”** เป็นคำยืนยันลักษณะสำคัญของศาสนาพุทธ ถ้าไม่ตำหนิ เอาแต่ยกย่องชมเชยจะเหลิงหลงไป เราจะต้องตำหนิอย่างมีฝีมือด้วย

ก็ขอตอบท่านกันตลีโลภิกขุแค่นี้ ขอบคุณท่านที่สนใจ มีการโต้ตอบความเห็นมา ก็เป็นประโยชน์ผลดี แต่ขออภัยที่อาตมาเป็นคนตรง ๆ ผ่า ๆ เป็นขวานจักดอก พุดเอาจริงเอาจัง ก็เลยพูดแข็ง ๆ ก็ขออภัย แต่ก็ยินดีที่ท่านใส่ใจ วิพากษ์วิจารณ์มา ต่างคนต่างศึกษาเป็นประโยชน์ต่อกันและกัน

ขอสรุปสุดท้ายว่า ถ้าผู้ใดจะทำหน้าที่วิพากษ์วิจารณ์นั้น ผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์ได้ดีก็คืออรหันต์เป็นต้นไป แม้บางทีเรื่องโลก ๆ พระอรหันต์ก็ตัดลินผิดได้ แต่เรื่องปรมาตม อรหันต์ทุกคนก็ไม่ผิดพลาดหอรอก และการวิพากษ์วิจารณ์ก็ควรทำให้เหมาะสม ซึ่งผู้จะวิพากษ์วิจารณ์ตัดลินได้ อย่างไม่มีอคติต้องมีภูมิธรรม มีอารยธรรม แม้อนาคามิก็มีอิตตาเหลือนิดหน่อย สกิทาคามีก็เหลือมากหน่อย โสดาบันก็มีอคติ แต่จะหวังว่าปุถุชนจะไม่มีอคตินี้ยากเพราะว่าอนุสัยอาสวะมันทำงานอยู่อย่างไร้สำนึก (**unconscious**)

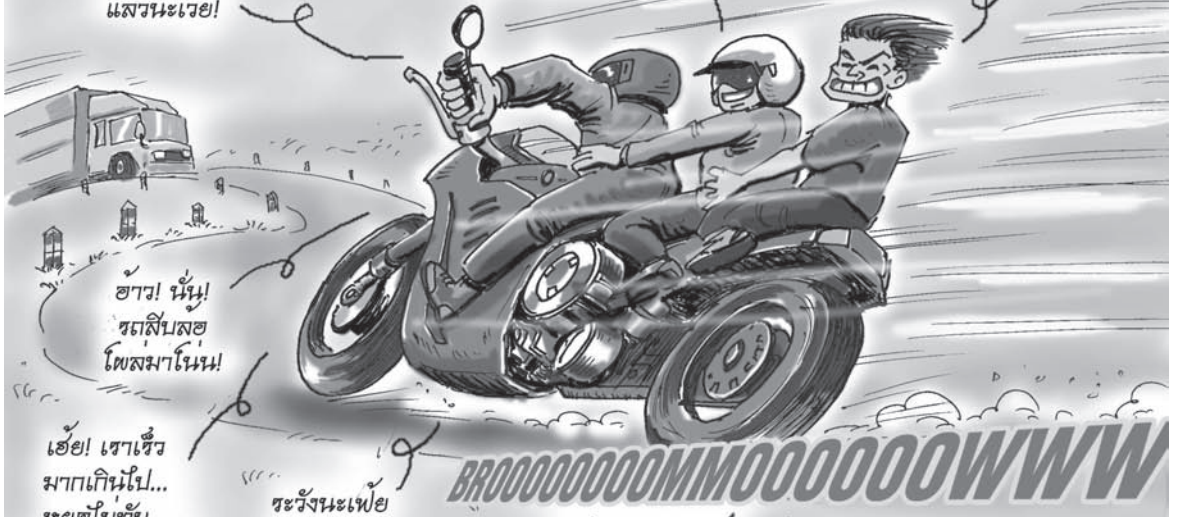
แต่ผู้ล้างโลก โกรธ หลงหมด โดยวิธีพระพุทธเจ้า นั้น เมื่อมีกระทบผัสสะแล้ว จิตใต้สำนึกก็จะขึ้นมาให้ล้างเป็นจิตสำนึก ล้างจิตใต้สำนึกแล้ว จิตไร้สำนึกก็จะขึ้นมาเป็นจิตใต้สำนึก แล้วก็จะขึ้นมาเป็นจิตสำนึกให้ล้างจนหมดในที่สุด. **☞**

ปาฏิหาริย์ ภูเขาช่วยมึง!

ฮึบ! ไหม้! ไหม้!
ซาอะหิงโคง
แสวณะเวย!

ว้า! มันส์จริงๆ

ฮะฮ่าฮ่า!
ชิงตองยังจี๊

ฮาว! นิน!
ชตลีนลล
ไตลมาไนน!

เฮ้ย! เขาเร็ว
มากเกินไป...
หยุดไม่ทัน...
แต่ไม่เป็นไร ซาอะ
โฬวฟอชมทลป...

ระวังนะเพย
พวกเขา!

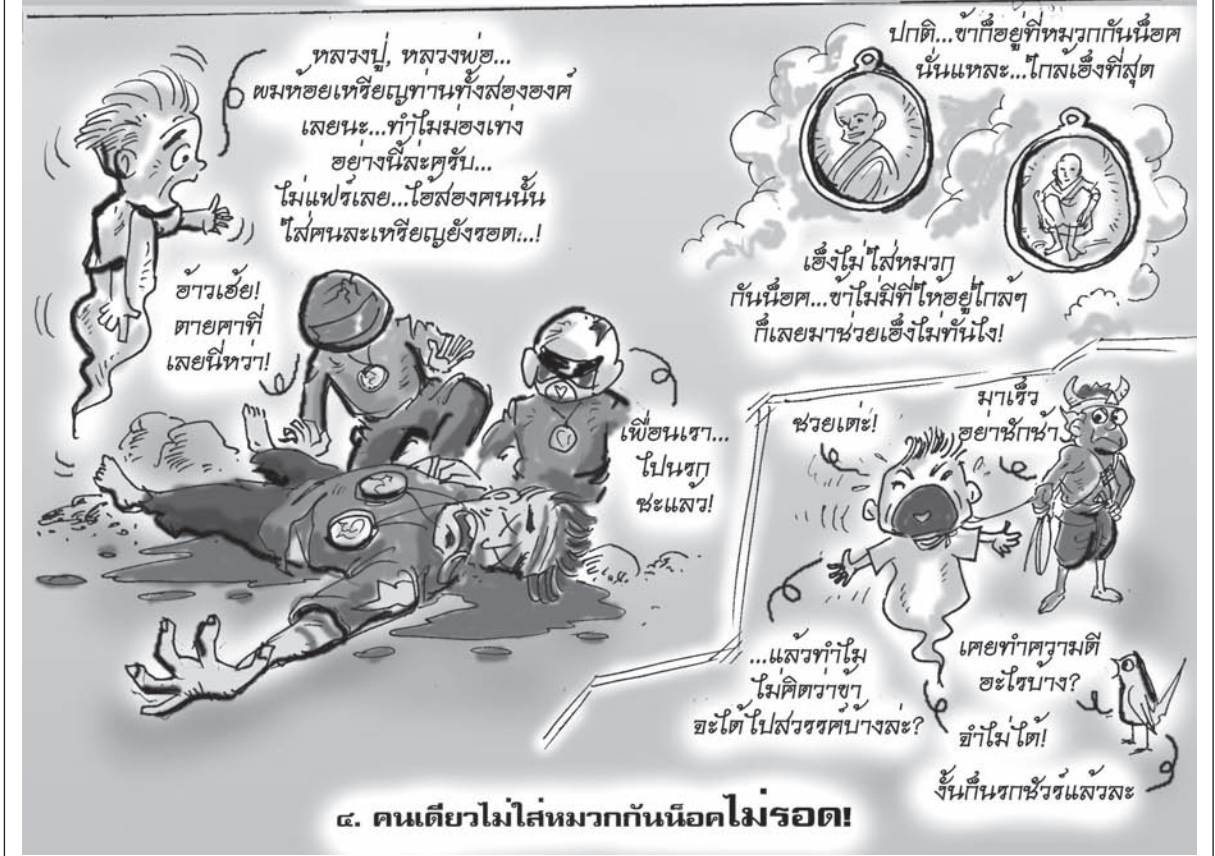
ฮะโชนะ!!?

๑. ชิ่งสุดเข็มไมล์

เฮ้ยตตต..ด..

๒. เจอชนจัดเต็ม

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

อย่ารีรอคิดเปลี่ยนมากกลางลำธารเขียวกรากเด็ดขาด
ต้องพายเรือส่งประชาธิปไตยไปให้ถึงฝั่ง
ปักธงธรรมาธิปไตยเป็นเสาหลักนำทางเสียก่อน
ถึงจะไม่เกิดการเสียของให้คนทั้งแผ่นดินเสียตาย เสียใจ...

สมยศฟอรั กาลิโน

“ผมคือ พบ.ทร.คนแรกที่กล่าวหาว่าเมืองไทยควรปิดล้อมการพบปะเสียก็ อย่างช่วง คัดค้านว่า เป็นเมืองพุทธอยู่เลย ช่วงเรื่องห้อง มี เบบอกออกไปกับฐาและบาก็ ทำไร้อแล้ว แม้แต่ประเทศมุสลิมยังมี ปอนกาลิโน... ผมเชื่อว่าวิธศคคของ ผมสุดยอก”

ผบ.ตร.คนนี้สงสัยเป็นมาไซคิสต์มั่วๆ

ยึดอำนาจต้องจัดด่วน ให้ถูกควรกาลเทศะ

สมยศทำอภัยยศ แสนอดสูตำรวจไทย!

เชื่อข่าวไม่มีวันตาย มีคนขายซีหน้าไม่เข็ดให้ดูฟรีไม่ขาด เมื่อก๊วน ๑๒ สปช. กลุ่มรักชาติ นำโดย พ.ต.อาณันย์ วัชรวิทย์ อดีต ส.ส.ปาร์ตี้ลิสต์เพื่อไทย หลานแก้วขวัญและขวัญแก้ว วัชรวิทย์ เลขาธิการสำนักพระราชวัง

ขนาดทักษิณตอนใหญ่คับฟ้า ยังไม่มีปัญญาผูกกาลิโนคอมเพล็กซ์ได้เลย ก๊วนรักชาตินี้ใหญ่มาจากไหนถึงละเออะทะเลสิ่งให้เปิดบอนในยุคกระแสปฏิรูปประเทศกำลังมาแรงแซงโค้งประชาธิปไตยเลือกตั้งตามไรด์แม็พ เพราะเสียงเชียร์ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์-โอชา ล้นหลามให้เป็นนายกรัฐมนตรีก่อน

พวกกระสันชวนเปิดบอน ไปนอนฝันร้ายเถอะตามสันดานทุนสามานย์ลึนคิด

ไม่ประหลาดเลย กับแก๊งการเมืองห่วยแตกจะดันบอนกาลิโน แต่จู่ ๆ ดูพิลึกลึนดี ไม่นึกเลยเมื่อหัวหน้าตำรวจใหญ่ โดดโลดเด่นสุดแรงเกิด

แทนที่จะค้ำหน้าหัวชนฝา กลับหนุนดับเครื่องชนจนไม่รู้ไปกินดีหมึมาจากไหน ถึงกล้าบ้าบิ่นทิ้งทวนก่อนเกษียณ ตายเป็นตาย ไร้ลายตำรวจไทยซีเท่อ

สะเห่อปานนี้ เซอะ...

เพราะเราได้ตำรวจมะเขือเทศพรรคนี้กระมัง ขึ้นมากินตำแหน่งใหญ่เบ้งดิบดี งานถอดยศทักษิณถึงถูกแซ่แซ้ง ไม่มีคืบ

อ้างหัวหมอศรีธนญชินรีปาว มัวเอาแต่นิติบัญญัติตัวหนังสือยึดถือเข้าข้างกู ๆ กลัวเสียของเปลืองตัวกูไม่ยกดูนิติธรรม สามัญสำนึกในหัวคิดหุดหายหมดได้ไง ถึงปล่อยทักษิณนักโทษโคตรโกงให้ลอยนวลทำร้ายประเทศไม่เสร็จสักที

เท่านั้นยังไม่พอ แค่ถอดยศตำรวจสารเลวชื่อทักษิณ งานในหน้าที่แท้ ๆ ฝ่าทำเป็นแหยถึงไหนไหม ทั้ง ๆ ที่คณะกรรมการตำรวจเองลงมติเอกฉันท์ยืนยันแซ้งขันเด็ดขาดย่ำซ้ำชัดเจนแล้ว

กับงานในหน้าที่สำคัญแท้ ๆ เหมือนซี้ช้ลาดกลัวหัวหุดตตหายลิทา ที่ข่าวเปิดบอน ดูลิงโลดกระดี๊กระด๊าออกหน้ากว่าใคร ๆ เขียว นึกว่ากูแน่ซิบเป้งกว่าใครในแผ่นดิน...

เมื่อเราได้ตำรวจน้ำดีที่บ้องตันประจานตัวเองแบบนี้ มีนำเล่า คสช.ถึงหนักใจยกยก จะโยนกลองปฏิรูปตำรวจไปย่ำรัฐบาลหน้า ขึ้นไม้กล้าตีเหล็ก

ยังร้อนแดง ๆ ทันที ก็เวอร์กรมประเทศไทย!

มัจฉาที่รัฐสุดยอด อตฺร.มหากัษ

ผมคือ ผบ.ตร.คนแรกที่ถูกกล่าวหาว่า เมืองไทยควรมีบ่อนการพนันเสียที อย่าห่วงศักดิ์ศรีว่าเป็นเมืองพุทธอยู่เลย ห่วงเรื่องท้องนี้ เงินออกไปก็มั่วชู้และมาแก้เท่าไรแล้ว

แม้แต่ประเทศที่ประชาชนเป็นชาวมุสลิมยังมีบ่อนกาสิโนเปิดอยู่ทั่วประเทศ แม้กระทั่งในโรงแรมเลย ผมเชื่อว่าวิธีคิดผมสุดยอด

หากรัฐบาลไม่ทำประชาคมใดในเรื่องนี้ ผมจะเปิดเว็บไซต์ขึ้นมาเอง ชื่อว่าสมยศพอร์กาสิโน...(ไทยโพสต์ ๒๐ มิ.ย.๕๘)

จากแนวคิด พล.ต.อ.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ซึ่งหลงคิดว่าผมคิดสุดยอด นำลั้งเวซ เจ้าตัวหาไม่รู้ว่ามีมัจฉาสุดยอดบ้าระห้ทำด้าบอนต่างหาก วิญญูชนเชิญฟังข้อโต้แย้งดังต่อไปนี้บ้าง

ศักดิ์ศรีเมืองพุทธ อยู่ที่พุทธบริษัทปฏิบัติศีลห้ละอบายมุขเป็นต้น คุณสมยศเหมือนประกาศตัวตนคนนอกศาสนาไปแล้ว ถ้าเป็นพุทธก็คือพุทธเพี้ยนไกลสุดกู่เพราะหนุนส่งคนให้ทุศีล ตกนรกดักดานชั่ววินรันดร์ ตั้งแต่ปาณาติบาตชีวิตจิตวิญญูณตัวเองให้กลายเป็นผีพนัน แทนที่จะขยันทำมาหากินสุจริตพึ่งตนเอง กลับขี้เกียจ อยากเอาเปรียบทำนาบนหลังคน แบบโจรปล้นเจียบหาทางช่วงชิงลั้งดับกินไล่คนอื่น ผิดศีลอทินนาทาน ลู้เดรัจฉานล้ตัวย้งไม่ได้อีกที่หากินเองไม่โกงเช่นคน

ย้งไปถึงศีลข้อห้า อย่าประมาทมั่วเมอบายมุขบ่อนพนันจะเปิดชายแดนหรือเมืองเล็กใหญ่ไหน ๆ มันคืออนรกบนดินเห็น ๆ จะเป็นผีพนันไทยเทศมันนำสมเพชชวนเวทนาสงสารทั้งนั้น ควรจะช่วยมนุษยชาติให้หลุดพ้นจากล้ตัวนรกต่างหาก แทนที่จะใจดำอำมหิต สร้างขุมอนรกบ่อนพนันมหันตภัยให้เป็นขยะบนแดนดินเพิ่มขึ้นทำอีก

โดยเฉพาะแผ่นดินพุทธ เมืองไทยคือศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลกปัจจุบัน จนมีการจัดอันดับว่าประเทศไทยผู้คนเคร่งครัดศาสนามากที่สุด

นี่ขนาดคนไทยเราทิ้งข่วงศาสนา หลุดห่างจากแก่นแกนศีลธรรม ไปงมกายเดรัจฉานวิชา

บ้าหวย หลงจมอบายมุขทุกอย่าง ยังเหลือศักดิ์ศรีของพุทธมากกว่าเพื่อนเลย

ครั้นไปเปิดบ่อนผี้อบอบกาสิโนมั่วบ้นเทิงอบายมุขครบเครื่อง ให้งูเรื่องฟูเฟื่องศูนย์พนันโลกหมายดูตเม็ดเงินโลโครกเลียงประเทศจำเริญเดินหน้าหาสวรรค์ในมหานรกหอบาย พาฉิบหายวายปวงทั้งลั้งเสพย์ติดเมามันล้ เทียวกกลางคีน ดูก็ฬากการละเล่น เล่นการพนัน คบคนพาล ทำงานเกียจคร้าน บ้านเมืองจะเหลือศักดิ์ศรีตรงไหนเอ่ยเมื่อไม่ห่วงศักดิ์ศรีศาสนาสรุชนคนไทยเมืองพุทธ...

เมืองใดไร้ธรรมอำไพ เมืองนั้นบรลลยแน่เฮยเคยได้ยีนโลตสดับบ้างไหมจะ...

อยากรู้จริง ๆ แม้ไม่ใช่ผู้หญิง บ้านไหนหนอพ่อแม่ผู้แก่ผู้เฒ่า ปล่อยลูกเต้าเหล่าหลานเข้าบ่อนผีพนันตามสบาย แม้ย้งกว่าร้านสะดวกซื้อก็เชิญเอาย้งงั้นหรือท่านผู้เจริญ!

แล้วเมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวนควรเป็นครัวอาหารโลก กลับจะต้องอดอยากปากแห้งผู้นำประเทศชูธงประชานิยม ตามใจผีพนันอยากรวยทางลัดตีนัก ขอชักหัวคิวภาษีบาปเข้าคลังก่อนจะเอาไปช่วยคนจนวะ....

ที่แน่ ๆ มันย้งพาจนตายชัก บ้านแตกสาแทรกขาด ขโมยขโจรปล้นชุกชุม คดีผีพนันข่าวหน้าหนึ่งประจำ เมื่อแพ้ย้อมเสียตายทรัพย์ ชนะย้อมก่อเวร พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ มันได้เศรษฐิกิจฟองสบูลวงตา บัญหาร้อยแปดตามมาเป็นพรวน

สรุปรมหากัษการพนันอันแรกเพื่อน คือพาผีเปรตเข้าลั้ง ทำลายจิตวิญญูณ เสียลัญชาติคนหมด ใครเชียร์เปิดบ่อน สะทอนลันดานทุศีลเต็ม ๆ เพราะเมื่อไม่ปาณาติบาตใด ๆ ก็ต้องไม่ทำลายลั้งจิตวิญญูณทุกชีวิต ต้องไม่ส่งเสริมผีพนัน มีแต่ห้ามอย่าเข้าบ่อน ถึงจะบริสุทธิ์จากอบายมุขข้อนี้ได้จริง

ไม่น่าเชื่อ เป็นถึงเจ้าสำนักพิทักษ์สันติราษฎร์กลับพิฆาตให้อาลัญด้วยค้ายกกาสิโน ศีลธรรมสำนึกดีแค่อบายมุขมหานรก ย้งสอบตก แล้วจะหวังใช้งานอะไรได้ล้...?

ข้าร้ายไม่ยอมฟังเสียงค้านของวิญญูชนลั้งคมเอ็นจีโอ คุยโตว่าไม่ใช่พ่อ แบบนี้ต้องยิมมือ ป.ป.ช. พันคอขาด โทษฐานไม่ยอมถอดยศทั้กษิณชักที่

แย่งเอาเปรียบ เทียบชั้นแข่งกันแล้ว

สังคิตหนูกาลีในสุดตัว แนะนำแบบสิงคโปร์
ดูดเงินเขี่ยคนกระเป่าหนักเท่านั้น ห้ามเขวชวนเข้า
ระบุมิควรรนำคำสอนศาสนามาเป็นนโยบาย
สาธารณะเพราะเป็นการนำเอาศาสนามาใช้ใน
ทางที่ไม่ถูกต้อง ประเทศเดินหน้าไม่ได้ ปันดคา
ย่าไม่ใช่อัตลักษณ์ของชาติ (ไทยโพสต์ ๒๑ มิ.ย.๕๘)

นายสังคิต พิริยะรังสรรค์ สมาชิก สปช. และ
คณบดีวิทยาลัยนวัตกรรมการสังคม ม.รังสิต นักวิชาเกิน
เป็นอีกคนผู้หนุนบ่อนผีพนัน ไม่เอาแบบมาเก๊า เอน
เทอร์เทนเมนต์คอมเพล็กซ์คงใหญ่เกินจะแข่งไหว
แต่นำแข่งสิงคโปร์ ทำโรงแรมและห้างให้ใหญ่กว่า
มีร้านอาหารหรู ๆ ฝันว่าพีไทยจะสู้ได้สบายมาก

ฟังหัวหน้าอาจารย์ คณบดีสังคิตแล้ว ชวนวัด
สังเวชไม่แพ้หัวหน้าตำรวจใหญ่ สงสารเด็กเรียน
นวัตกรรมสังคมกับแก จะมีอะไรใหม่ นอกจากแข่ง
ทำสำนวนยี่ให้น่าหน้าโดยสำคัญว่าก้าวหน้า ที่แท้
เดินหน้าหาขุมทรัพย์หมายดูดเงินนักท่อง-
เที่ยวลูกเดียว อันอื่นอย่ามาเกี่ยว กระทั่งศาสนา
เข้าป่าพงดงเถื่อนถอยดิบไปเลยนะท่าน!

ตั้งตัวเป็นถึงกูรูครูบาอาจารย์ กล้ากวาดทั้ง
ศาสนาเฉยเลย งบเป็นบ้า...ผบ.ตร.สมยศ จุดพลุ
อัปยศเลยไม่โดดเดี่ยว เกิดมีเพื่อนคิดสุดยอดเลว-
ทรามเพิ่มอีกคนแล้วนะจ๊ะ....

ชอบอ้างกันตินัก ที่นั่นโน่นนี่จำเริญนำสมัย
เค้ายังเปิดบ่อนดั่งกระถ่อนระบือโลก ที่ไหนใครเขา
กล้าทำเลวระยำน่าหน้า เขาก็กล้าบ้าร่ำทำต่ำชั่วบ้างซี
ติไม่ดีแข่งล้วงตบกินไส้หนักท่องเที่ยวเอาเงินเข้าคลัง
ให้ล้นหลามยิ่งกว่า มั่วกล้วยบาปอ้ออายชกซ้ำไฉน

แสนรู้อยู่เต็มอก กาลีโนขุมทรัพย์ แต่
อวดเก่งจะหาประโยชน์ ส่วนโทษภัยสังคมจะเร่ง
กวาดขับป้องกันยังงั้นยังงี้เพื่อเม็ดเงินก้อนโต

สังคมวิปริตด้วยมิฉฉาธิฐิ อวิชาพาพามีตบอด
คุณธรรมบาปบุญคุณโทษ กุศลอกุศลชั่วดี งดงาม
เลวทราม ทั้งพระครูบาพามองข้ามหยามเหยียด
โลกุตระธรรมดั่งกล่าว จะเอาแต่โลกียารมณ์ ทุนนิยม
เสรีจะอับรึยี่สามานย์แคไหน ใครจะขวางไหว มัน
แล้วแต่ประชาธิปไตยพวกพอใจประมาณนั้น

การศึกษาไม่นำพาลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้

ดั่งพ่อครูสอนไว้

กว่าห้าสิบปีแล้วมัง รัฐมนตรีศึกษาหัวคิดมะกัน
นิยมทำพัง ลังเลกวิชาศีลธรรมไม่ต้องพำสอน
สำคัญเฉพาะ ไว้เรียนเรื่อย ๆ มาเรียง ๆ เฉียงเฉไป
ตามสามัญสำนึกทำนองนั้น

เด็กเลวดำกันพ่อแม่ไม่สั่งสอน เรียนหนังสือครู
อาจารย์ไม่สอนสั่งศีลธรรมดั่งว่าอีก ใครมันจะไป
ตรัสรู้ผิดถูกชั่วดีได้เองหว่า...

การศึกษากวาดเบญจศีลเบญจธรรมกระเด็น
แสนเง่าเท่านี้ไม่พอ การเมืองเรื่องธรรมะอย่า
มาเกี่ยว ประชาธิปไตยมั่วกันมา ๘๓ ปีถึงมีนัก
กินเมืองโลโครกเต็มสภา จะแก้รัฐธรรมนูญให้วิเศษ
ยังไง ขึ้นไม้ตัดสิทธิ์เว้นวรรคนักเลือกตั้งอับรึยี่
จัญไร คสช.ปฏิวัติเสียของแน่ ๆ

นี่มาถึงสังคมเศรษฐกิจจิตอดอล ดร.สังคิต
นักวิจัยกาลีโน เชี่ยวชาญนักหนาเกล้าพุดพล่อย
ออกมาได้ อย่าเอาศาสนาเป็นนโยบายสาธารณะ
ประเทศจะเดินหน้าไม่ได้เลย ว่าไปนั่น ท่านกินยา
ผิดสำแดงอะไรเข้าไปไม่ทราบ พุดผิดพุดใหม่นะ
คร้าบ....

กลับย้อนยุคสมัยสฤษดิ์ปฏิวัติ ห้ามสอนมกน้อย
สันโดษ อย่ามาขวางกำลังพัฒนาเศรษฐกิจจ้า !

เผด็จการสฤษดิ์อวดเก่งแคกวาดทั้งสันโดษ
คำเดียว

แต่ดอกเตอร์นี้อวดเบ่งกวาดศาสนาทั้งวงโยน
ทิ้งนอกเขตเทศบาลไปเลยโน่น ช่างบ้าดีเดือดเลือด
พลาณพาลเพี้ยนอะไรขนาดนั้นเชียว...

เพิ่งเห็นนักอวิชาเกินหลุดโลกหลงยุค
คนแรกกระมัง กล้าประกาศศาสนาอย่ามาใช้เป็น
นโยบายสาธารณะ ประเทศจะเดินหน้าไม่ได้ ไม่
ถูกต้อง ระบบเศรษฐกิจประเทศไทยเป็นแบบนิยม
เสรี ดั่งนั้นจะต้องแข่งขันให้ได้...

นี่คือทุนนิยมสามานย์เปรียบเต็มร้อย ลัทธิ
มหาภัยกำลังทำลายมนุษยชาติจนพินาศไปถึงกลียุค
อีกไม่กี่พันปีนี้แหละ

เพราะทุนนิยมเสรี พวกแข่งขันมือยาวสาว
ได้สาวเอา ปลาใหญ่กินปลาเล็ก คนเก่งกล้า
เอาเปรียบเหยียบย่ำทำนบหลังคนได้ตามใจชอบ
อย่างเสรี ดังที่บ้าร่ำทำทั่วโลกขณะนี้

ยิ่งลัทธิคอมมิวนิสต์ตกกระป๋องไป เหลือแต่ทุน
สามานย์ผงาดผูกขาดครองโลกจนไม่เหลือใครเป็น
ทาสให้ขูดรีดต่อ นายทุนยักษ์ต้องถึงวันสูญพันธุ์เอง
แบบไดโนเสาร์เต่าล้านปีหนีไม่พ้น

ทุกชาติ ทุกชนชั้น ให้โทษแก่ท่าน ทุกชนชั้นถึงตัว
เห็นใหม่ละ !!

แสงสว่างจากปลายอุโมงค์

นานทีจะมีคนอดแค้นกว่าพระพุทธเจ้า ที่ไม่เอา
ศาสนาฆ่าล้างคอม ในขณะพระพุทธศาสดาทรง
ประกาศให้สาวกเร่งกระจายตัวคนละทิศละหมู่เมือง
เผยแพร่วิถีพุทธเพื่อประโยชน์สุขมหาชน เป็น
เป้าหมายยิ่งใหญ่ของศาสนา

เช่นเดียวกับในหลวง พระโพธิสัตว์ของ
แผ่นดิน ทรงชูธงพระราชาไชบาย เราจักครอง
แผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชน
ชาวสยาม

ตัวอย่างเช่น วิถีเศรษฐกิจพอเพียง แบบคนจน
ให้พึ่งตนเอง ทำกินจนเพียงพอกระทั่งพอเพียงเพื่อ
หมู่พวกใกล้เคียงเป็นลำดับขยับต่อยอดไป ให้
อะลุ่มอล่วยด้วยเมตตา มากน้ำใจ นำพาพัฒนาโดย
ไม่ต้องร่ำรวยอย่างมาก แคมีพอประมาณ

เศรษฐกิจพอเพียงจึงสามารถแก้ปัญหาด้วย
ปัญญาพึ่งตน ไม่ต้องกู้หนี้เป็นทุนเสี่ยงภัย หันมาใช้
ทฤษฎีใหม่ ชาติทุนของเราคือกำไรของเรา our
loss is our gain เพราะยังให้ไปยิ่งได้มา หรือ
แบ่งปันกันไปยอมได้พึ่งพา พอกินพออยู่ทั้งหมู่ฝูง
เศรษฐกิจจุลภาค-มหัพภาค จึงไปด้วยกันได้ดี

เศรษฐกิจวิถีพุทธแบบคนจนเงิน แต่ไม่จนน้ำใจ
มิตรดี สหายดี มีสังคมหมู่เอื้อเพื่อแบบไทย ๆ เป็น
ไปได้ตามหลักสาราณียธรรม ๖ คือเมตตาใน
กายกรรม เมตตาในวจีกรรม เมตตาในมโนกรรม
แบ่งปันของกินใช้ให้กันแบบกงสี จนถึงสาธารณโภคี
จากของกลางสงฆ์ขยายวงกว้างเกือบไปตามกำลัง
ด้วยพลังศีลเสมอสมาและทิวี่เสมอสมา สิริรู้-รัก-
สามัคคีธรรม นำปรองดองวิเศษสุด

แบบคนจนมหัศจรรย์ทวนกระแสนี้แหละ เป็น
ระเบิดรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าตัวจริงเสียงจริงในตัว
เราแท้ ๆ...!?!

เป็นระเบิดรักอินส์ไตน์ ซึ่งเพิ่งเปิดเผยสู่
สาธารณะไม่นานวันนี้เอง มุ่งตั้งเป้าหมายเป็น
ประโยชน์พลังงานปรมาณูเพื่อสันติ โดยอินส์ไตน์
มั่นใจจริง ๆ ว่าเป็นหนทางเอกหนึ่งเดียว ด้วยกลไก
สุดท้ายนี้แหละจักสามารถแก้ปัญหาทั่วสากลอย่าง
เบ็ดเสร็จลัมบурด์

ใช้อำนาจอย่าฟลาดสับปรุธรรม

ตามหลักการ ทุกปัญหาแก้ด้วยปัญญาตามเหตุ
ปัจจัยเอื้ออำนวย แน่นนอน ย่อมไม่ได้ตั้งใจอย่าง
พ่อครูสอน เจตนาแต่อย่าอยาก จงพากเพียรให้
เต็มบริสุทธ์

ก็เป็นไปตามพระพุทธพจน์ วิริเยนะ ทุกข-
มัจเจติ บุคคลจะล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร

จะปฏิบัติปฏิรูปอะไร จำเป็นอยู่เองที่จะต้อง
ประมาณอย่างสำคัญในอัตถัญญตา อัมมัญญตา
อิตถัญญตา มัตถัญญตา กาลัญญตา ปุคคัลญญตา
ปริสสัยญญตา ย่นย่อจำง่าย คือ เหตุ ผล ตน ประมาณ
กาล ประชุมชน บุคคล

โดยเฉพาะ คสช.ได้โอกาสทองหนึ่งเดียว อย่า
ชักช้า กล้า ๆ กล้ว ๆ ขึ้นต้นปาฎิหาริย์ อำนาจธรรม
นำพาตั้งหลักมาถูกทางจึงไม่น่าฟลาดทำผิดคิด อัน
เป็นจิ้งหะกั้วของตัว คสช.เองแท้ ๆ

**เพราะ ณ กาลเทศะ (space and time) แห่ง
ลมหายใจเอือกนี้ ไม่ใช่เรื่องจะโยนลูกต่อใคร ๆ
ไม่ว่าหน้าไหนจะรับมือได้ไหว**

อย่าริรอคิดเปลี่ยนมักกลางลำธารเชี่ยวกราก
เด็ดขาด ต้องพายเรือส่งประชาธิปไตยให้ถึง
ฝั่ง ปักธงธรรมาธิปไตยเป็นเสาหลักนำทาง
เสียก่อน ถึงจะไม่เกิดการเสียของให้คนทั้ง
แผ่นดินเสียตาย เสียใจ ผิดหวัง ทั้งเดือดดาล
กลุ่มใจอกแทบแตก

กระบวนเชิงรัฐจักประมาณ ประมวลความ
พอเหมาะพอเจาะเป็นไปได้ลงตัวต้องอาศัยหลักปฏิบัติ
ของลัทธิบรูซ ผู้สามารถทรงคุณธรรมในทุกจังหวะ
อย่างก้าว ชับเคลื่อนเปลี่ยนแปลงใด ๆ ตั้งแต่ยัง
กิเลสหนาตันทหาจัด จนถึงแม้บริสุทธ์หลุดพ้นก็ต้อง
ไม่ฟลาดหลักธรรมสำคัญใหญ่ยิ่ง ควรแก่การใคร่ครวญ
ระมัดระวัง จนไม่ประมาทสุดสามารถโดยแท้ ๓

☸ ไม่ว่าในวงการอาชีพใดๆ ย่อมมีทั้งคนดีและคนชั่วปะปนอยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะอาชีพนักการเมือง ซึ่งมีผลประโยชน์มหาศาล มีอำนาจอิทธิพล ล้นฟ้า หรือแม้แต่อาชีพนักการศาสนาก็ตาม ที่มีลาภ ยศ สักการะมากมาย ก็มีคนชั่วแอบแฝงอาศัยเป็นทำเลหากินอยู่

ดังนั้น ในวงการใดหากมีคนชั่วปรากฏตัวให้เห็นแล้ว ต้องรีบกำจัดทิ้งเสีย อย่าชักช้าละเลย กระทำดังคำตรัสสอนของพระพุทธองค์ “กำจัดคนชั่วนั้นออกไป อย่าให้คนชั่วทำร้ายคนดีอื่นๆได้เลย”

กำจัดคนชั่วออกไป

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ ริมฝั่งสระโบกขรณี (สระบัว) ชื่อ คัคครา ใกล้กรุงจัมปานครหลวงของแคว้นอังคะ

สมัยนั้น เกิดเหตุการณ์เหล่าภิกษุจำนวนมากได้โจท(ฟ้อง)ภิกษุรูปหนึ่งด้วยอาบัติ(ความผิด)อย่างหนึ่ง แต่ภิกษุที่ถูกฟ้องนั้น กลับเอาเรื่องอื่นมาพูดกลบเกลื่อน ชักเรื่องไปนอกประเด็นเสีย แสดงความโกรธเคืองและความไม่ยำเกรงให้ปรากฏ

ครานั้นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับเหล่าภิกษุนั้นว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จงกำจัดบุคคลนี้ออกไป จงกำจัดบุคคลนี้ออกไป คนชนิดนี้ต้องขับออกไป เพราะเป็นลูกนอกคอก (คือลูกที่ไม่ประพฤติตรงตามที่พ่อแม่สั่งสอน) ก่อความเสียหายนี้กระไร

ดังเช่นบุคคลบางคนในธรรมวินัยนี้ มีการก้าวไป การถอยกลับ การแลดู การเหลียวมอง การคู้เข้า การเหยียดออก การครองผ้าจีวร (ผ้าห่ม)กับสังฆาฏิ(ผ้าทาบบนจีวร)และการถือบาตร ดูเหมือนภิกษุผู้เจริญทั้งหลาย トラบเท่าที่ภิกษุทั้งหลายยังไม่เห็นความผิดของเขา

แต่เมื่อใด ภิกษุทั้งหลายได้เห็นความผิด
ของเขาแล้ว เมื่อนั้นภิกษุทั้งหลายย่อมรู้จักเขา
อย่างนี้ว่า **ผู้นี้เป็นผู้ประทุษร้ายสมณะ** เขาเป็น
สมณะแกลบ (คือสมณะเปลือกๆ ไม่มีแก่นไม่มีเนื้อ
เหมือนกับเปลือกข้าว) เป็น**สมณะหยากเยื่อ** (คือ
สมณะขยะมูลฝอยเป็นของที่เขาทิ้งแล้ว) ครั้นรู้จัก
อย่างนี้แล้ว ย่อมนาสนะ(จับลิกซ์ไล่)ให้เขาออก
ไปพ้นๆ **ข้อนี้** เพราะเหตุใด เพราะคิดว่า **ภิกษุรูปนี้**
อย่าประทุษร้ายภิกษุที่ต้ออื่นๆเลย

เปรียบเสมือน**หญ้านิดหนึ่ง**ที่ทำลายต้นข้าว
มีเมล็ดเหมือนข้าวสาลี มีเมล็ดเหมือนข้าวตายนรวง
ซึ่งเกิดขึ้นในนาข้าวที่สมบูรณ์ ทั้งราก ทั้งก้าน
ทั้งใบของมันเหมือนกับข้าวที่ต้ออื่นๆ トラบเท่าที่
มันยังไม่ออกรวง

แต่เมื่อใดข้าวออกรวงแล้ว เมื่อนั้นจึงรู้กันว่า
หญ้านิดนี้ทำลายต้นข้าว ครั้นรู้จักอย่างนี้แล้ว
ชาวนาจึงถอนมันพร้อมทั้งราก เอาไปทิ้งให้พ้นที่นา
ข้อนี้ เพราะเหตุใด เพราะคิดว่า **หญ้านิดนี้อย่า**
ทำลายต้นข้าวที่ต้ออื่นๆเลย

หรือเปรียบเสมือน**กองข้าวเปลือกกองใหญ่**
เมื่อเขากำลังฝัดข้าว(ยกกระตังใส่ข้าวขึ้นลงเร็วๆ
เพื่อสะบัดแกลบ-รำ-ฝุ่นผง ออกไปจากข้าว)อยู่
เมล็ดข้าวเปลือกที่มีน้ำหนักกว่าจะกองอยู่ส่วนหนึ่ง
แต่เมล็ดที่ลีบหรือเศษของเมล็ดที่หักซึ่งเบากว่า
จะถูกลมพัดไปอยู่อีกส่วนหนึ่ง เจ้าของยอมใช้
ไม่กวาดปัดกวาดเอาข้าวสาลีกับเศษข้าวหักนั้น
ออกไปเสีย **ข้อนี้** เพราะเหตุใด เพราะคิดว่า **มัน**
อย่าได้ปนอยู่ในกองข้าวเปลือกที่ดีเลย

หรือเปรียบเสมือน**นรุชต้องการใช้กระบอ**
ตักน้ำ เขาจึงถือขวานที่คมเข้าไปในป่า เพื่อยวเอา
ลำขวานเคาะต้นไม้ทั้งหลาย ต้นไม้ที่ตียอมมีเนื้อแข็ง
มีแก่น พอถูกเคาะด้วยลำขวาน ก็จะปรากฏเสียง
แน่นๆหนักๆ เขาก็จะผ่านไปไม่ตัดต้นไม้ที่ตินั้น แต่
เมื่อเคาะถูกต้นไม้ที่เสีย มีน้ำชุ่มเนื้ออยู่เน่าผุอยู่
ภายใน ก็จะปรากฏเสียงก้องๆ **เขาก็จะตัดต้นไม้**
ผุเน่าภายในต้นนี้ ตัดที่โคนแล้วก็ตัดที่ปลาย จาก
นั้นจึงคว้านเนื้อผุภายในทิ้งเสีย ทำเป็นกระบอ

ตักน้ำได้ **ฉันใด**

ฉันนั้นเหมือนกัน บุคคลบางคนในธรรมวินัยนี้
มีการก้าวไป การถอยกลับ การแลดู การเหลียว
มอง การคู้เข้า การเหยียดออก การครองผ้าจีวร
กับสังฆาฏิ และการถือบาตร ดูเหมือนภิกษุ
ผู้เจริญทั้งหลาย トラบเท่าที่ภิกษุทั้งหลายยังไม่
เห็นความผิดของเขา

แต่เมื่อใด ภิกษุทั้งหลายได้เห็นความผิดของ
เขาแล้ว เมื่อนั้นภิกษุทั้งหลายย่อมรู้จักเขาอย่างนี้
ว่า **ผู้นี้เป็นผู้ประทุษร้ายสมณะ** เขาเป็น**สมณะแกลบ**
เป็น**สมณะหยากเยื่อ** ครั้นรู้จักอย่างนี้แล้ว ย่อม
จับลิกซ์ไล่ให้เขาออกไปพ้นๆ **ข้อนี้** เพราะเหตุใด
เพราะคิดว่า **ภิกษุรูปนี้อย่าประทุษร้ายภิกษุ**
ที่ต้ออื่นๆเลย

นี่เพราะการได้อยู่ร่วมกันจึงรู้ได้ว่า **ผู้นี้มีความ**
ปรารถนาลามก(หยาบช้าเลวทราม) มักโกรธ
ลบหลู่ หัวดื้อ ตีเสมอ ริษยา ตระหนี่ โอ้อวด **แต่**
เวลาที่อยู่ท่ามกลางชุมชน เขากลับพูดจาไพเราะ
ตั้งเป็นสมณะ พูดปิดบังความชั่วที่ตนทำ มีความ
เห็นหยาบช้าเลวทราม ไม่เอื้อเฟื้อ พูดเลอะเลือน
พูดคำเท็จ

เมื่อเธอทั้งหลายรู้จักผู้นี้ว่า เป็นอย่างไรแล้ว
จงพร้อมใจกันทั้งหมดขับไล่ผู้นี้เสีย
จงกำจัดผู้ที่เป็นดังขยะมูลฝอย
จงถอนผู้ที่เน่าในออกไป
จงนำคนเปลือกๆ(แกลบ)ผู้ไม่ใช่สมณะ แต่
เรียกตนว่าเป็นสมณะ เอาออกไปเสีย

เธอทั้งหลายเพราะต้องอยู่ร่วมกับคนดีและ
คนไม่ดี ครั้นกำจัดคนที่มีความปรารถนาหยาบช้า
เลวทราม ซึ่งมีอาจารย์(ความประพฤติ)ลามก
และโคจร(อารมณ์)ลามก ออกไปได้แล้ว

จงเป็นผู้มีสติ
เป็นผู้พร้อมเพรียงกัน
เป็นผู้มีปัญญารักษาดน
ก็จะกระทำที่สุดแห่งทุกขได้”

¶

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “กัณฐกสูตร” ข้อ ๑๐๐)

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๙

สถาบันที่ทำหน้าที่

“ล้างสมอง” ชาวโลก

ได้แก่มหาวิทยาลัยชื่อดังทั้งหลาย

ของสหรัฐฯ และอังกฤษ

สื่อมวลชนตะวันตก สถานทูต

สถาบันทางวิชาการ

และองค์กรเอกชน (เอ็นจีโอ)

ซึ่งร้อยละ ๖๖ ได้รับการอุดหนุน

งบประมาณโดยรัฐบาลสหรัฐฯ

เมื่อบริษัทครองโลก

When Corporates Rule the World

บริษัท (อังกฤษ) หรือบรรษัท (อเมริกา) ถือกำเนิดเป็นครั้งแรกในอิตาลีเมื่อปี ๑๕๓๒ (พ.ศ.๒๐๗๕) ซึ่งเป็นยุคที่ชาวยุโรปเริ่มออกล่าผลประโยชน์ในต่างแดน เรือสินค้าที่ถูกส่งออกไปยังโลกใหม่เช่นอเมริกาและหมู่เกาะอีสต์อินดีส กลับไปพร้อมด้วยสินค้าที่มากกว่าการลงทุนถึง ๖๐ เท่า กำไรจำนวนมากสาครกระตุ้นให้เพิ่มเรือสินค้า กะลาสี เสบียงและปืนใหญ่ แต่การลงทุนขนาดใหญ่เป็นความเสี่ยงสูงที่พ่อค้าไม่ยอมรับ จึงมีการตั้งระบบใหม่ที่จำกัดความรับผิดชอบ รวมทั้งเสนอผลประโยชน์ให้กษัตริย์เพื่อขอทหารไปคุ้มครองกษัตริย์ก็ให้ “สิทธิผูกขาด” แก่บริษัท เช่น ฮัตสันเบย์ในอเมริกาและอีสต์อินเดียตะวันออกในเอเชีย บริษัทเหล่านี้มีสิทธิยึดครอง

ที่ดิน ปล้นทรัพยากรและเช่นฆ่าชาวพื้นเมืองที่ขัดขืนต่อต้าน เช่น “นักล่า” ชาวอังกฤษตัดหัวพระสงฆ์และชาวพม่าที่ขัดขืนต่อสู้แล้วเอาหัวเสียบประจานไว้กลางเมืองเพื่อข่มขู่ไม่ให้ผู้อื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ในอินเดียอังกฤษออกกฎหมายห้ามชุมนุมประท้วง เมื่อชาวบ้านไร้อาวุธนับหมื่นขัดขืนทหารอังกฤษก็ยิงปืนใหญ่ใส่ฝูงชนจนชาวอินเดียนับร้อยเสียชีวิตและบาดเจ็บอีกนับพัน นอกจากนี้ยังจับชาวอินเดียที่ต่อต้านผูกติดปากกระบอกปืนใหญ่แล้วจูดชนวนยิงจนร่างแหลกเหลวด้วยทั้งหมดทำในนามของ “พระเจ้า” และทฤษฎี “ไหลบ่าท่วมทัน” (diffusionism) ที่ว่าอารยธรรมที่สูงกว่าย่อมไหลไปสู่อารยธรรมที่ด้อยกว่า พวกเขาอ้างว่าเป็นภารกิจของคนผิวขาว (The

Whiteman's Burden) ที่จะต้องยกระดับการพัฒนาของคนนอกศาสนา ผลก็คือทั้งพ่อค้าและกษัตริย์ต่างร่ำรวยอย่างมหาศาลและทวีปยุโรปซึ่งเคยเป็นทวีปที่ยากจนที่สุดและเผชิญกับโรคระบาดจนมีผู้เสียชีวิตไปถึง ๑ ใน ๓ ในศตวรรษที่ ๑๔ กลายเป็นทวีปที่สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมจนรุ่งเรืองแซงหน้าประเทศจีนในศตวรรษที่ ๑๘

หลังจากสงครามครั้งที่สองจบลงด้วยความย่อยยับของยุโรป สหรัฐฯ กลายเป็นมหาอำนาจเพียงหนึ่งเดียวของโลก นโยบายของสหรัฐฯ ดังคำกล่าวของ ดร.อิลิช เอช.แอมสเดน ของสถาบันเอ็มไอทีในหนังสือชื่อ "Escape from Empire : The Developing World's Journey Through Heaven and Hell, ๒๐๐๗" มีดังนี้:

“ในระยะ ๖๐ ปีหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นโยบายของจักรวรรดิอเมริกันแบ่งเป็นสองระยะระหว่างปี ๑๙๕๐-๑๙๘๐ (พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๒๓) จักรวรรดิอเมริกันส่งเสริมให้ประเทศต่าง ๆ พ้นจากการเป็นอาณานิคมและสร้างผลผลิตอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า (เพื่อสลายอิทธิพลของนักล่าอาณานิคมชาวยุโรป) นั่นทำให้เกิดยุคทองทางเศรษฐกิจ (economic golden age) และเรือทุกลำต่างลอยสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ซึ่งโรนัลด์ เรแกนเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นต้นมา แทนการให้พึ่งตนเอง จักรวรรดิอเมริกันกลับพลิกไปผลักดันการค้าเสรีและการให้ประเทศกำลังพัฒนาผลิตสินค้าอุตสาหกรรม (โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่สร้างมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม) เพื่อการส่งออกซึ่งต้องพึ่งตลาดโลก ในขณะที่เดียวกันก็ลดการช่วยเหลือต่างประเทศลงเรื่อย ๆ ตั้งแต่ ๒.๕% ของจีดีพีในปี ๒๔๙๐ จนเหลือเพียง ๐.๑๕% ในปี ๒๕๔๑ ยิ่งกว่านั้นยังผลักดันให้ประเทศต่าง ๆ ลดกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการค้าเสรีให้ขายรัฐวิสาหกิจ รวมทั้งให้ตก “บ่วงหนี้” จำนวนมหาศาลอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้สร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการส่งออกและธุรกิจข้ามชาติจะสามารถ

เข้าถึงทรัพยากรของประเทศกำลังพัฒนาได้”

เมื่อประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ของสหรัฐฯ ผลักดัน “ลัทธิทุนนิยมคาวบอย” (cowboy capitalism) หรือ “ลัทธิอนุรักษนิยมใหม่” (neo-conservatism) หรือ “ลัทธิผู้ชนะได้หมด” (winner-take-all) เขาได้ตั้งองค์กรชื่อ National Endowment for Democracy (NED) เพื่อส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยในประเทศต่าง ๆ ไปพร้อมกันด้วย องค์กรได้รับเงินสนับสนุนจาก “ยักษ์ข้ามชาติ” ลัทธิชาติอเมริกันที่อยู่เบื้องหลังลัทธิผู้ชนะได้หมด ประเทศที่นำประชาธิปไตยไปใช้โดยไม่มีพื้นฐานความรู้ความเข้าใจและประชาชนไม่มีจิตสำนึกสาธารณะ มักเกิดความขัดแย้ง การแบ่งพรรคแบ่งพวก แยกแยก มีการฉ้อราษฎร์บังหลวง การบริหารไม่ต่อเนื่องเพราะเปลี่ยนรัฐบาลและนโยบายบ่อย ๆ ถูกแทรกแซงและครอบงำโดยสหรัฐฯ การพัฒนามักมุ่งพัฒนาทางวัตถุและบริโภคนิยม (เช่นประเทศไทย??)

ในการเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตยของสหรัฐฯ โทมัส คาโรเทอร์ ผู้ร่วมโครงการเปิดเผยว่า:

“สหรัฐฯ มุ่งสร้างประชาธิปไตยแบบ “บนสู่ล่าง” (top-down) โดยวางโครงสร้างอำนาจไว้กับบริษัทข้ามชาติอเมริกันหรือการปกครองโดยคนรวย (plutocracy) บริษัทเหล่านี้บริจาคเงินจำนวนมหาศาลให้นักการเมืองและพรรคการเมือง ทั้งเดโมแครตและรีพับลิกันเพื่อแลกกับการสนับสนุนทุกรูปแบบ เช่น เงินอุดหนุนปีละแสน ๆ ล้านดอลลาร์ การยกเว้นภาษีและออกกฎระเบียบที่เอื้อประโยชน์ให้พวกตน นอกจากนั้นยังได้รับการอ้อมชูจากสถาบันระดับโลก เช่น ธนาคารโลก(World Bank)และองค์การการค้าโลก (World Trade Organization) ซึ่งสหรัฐฯและยุโรปริเริ่มจัดตั้งกฎระเบียบขององค์กรเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นโดยสำนักงานกฎหมายของ “ยักษ์ข้ามชาติ” และมีการประชุมกลั่นกรองโดยสหรัฐฯ แคนาดา ยุโรป และญี่ปุ่นก่อนจะถูกบังคับใช้ กฎระเบียบทั้งหมดมุ่ง “กวาดต้อน” ประเทศกำลังพัฒนาเข้าสู่ลัทธิ

“ปลาใหญ่กินปลาเล็ก” (survival of the fittest) ที่สหรัฐฯ เป็นเจ้าของ โดยกำหนดให้ยักษ์ข้ามชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นของสหรัฐฯ และตะวันตกสามารถปกป้องสิทธิบัตรและขยายอาณาจักรของตน รวมทั้งสามารถเคลื่อนย้ายทุนและกำไรได้อย่างเสรี ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) จนถึงปัจจุบัน กิจการข้ามชาติขายตัวและขยายสาขาหลายพันเปอร์เซ็นต์ เมื่อถึง พ.ศ.๒๕๔๖ จากเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลก ๑๐๐ อันดับแรกบริษัทข้ามชาติซึ่งส่วนใหญ่เป็นของตะวันตกครองตำแหน่งถึง ๕๓ อันดับ และในปัจจุบันบริษัทข้ามชาติครอบครองทรัพย์สินทั่วโลกที่อยู่นอกประเทศของตนแล้วร้อยละ ๒๐ และกำลังขยายการครอบครองออกไปเรื่อย ๆ

นิตยสารเอฟพีหรือ Foreign Policy ของมูลนิธิคาร์เนกี ฉบับ ๐๓,๐๔/๒๕๕๕ รายงานว่า ยักษ์ค้าปลีกข้ามชาติสัญชาติอเมริกันชื่อ “วอลมาร์ต” เป็นบริษัทที่ใหญ่ที่สุดของโลกในปัจจุบัน บริษัทนี้มีรายได้ต่อปีสูงกว่าประเทศทั้งหมดในโลกยกเว้นเพียง ๒๕ ประเทศเท่านั้น และพนักงานทั้งหมดของบริษัทจำนวน ๒.๑ ล้านคนก็มากกว่าประชากรของเกือบ ๑๐๐ ประเทศในโลก ในเม็กซิโก วอลมาร์ต คือผู้จ้างงานรายใหญ่ที่สุดของประเทศ บริษัทนี้ควบคุมโดยคนกลุ่มเล็ก ๆ ของตระกูล “วอลตัน” แต่มีพลังและอิทธิพลเหนือรัฐบาลจำนวนมากในด้านทรัพยากรงบประมาณและการเข้าถึงและการควบคุมพื้นที่ต่าง ๆ ของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่รัฐบาลจำนวนมากแม้แต่รัฐบาลของประเทศที่ร่ำรวยต่างกำลังกระเสือกกระสนอยู่ในวิกฤติทางการเงินทางเศรษฐกิจและความไว้วางใจของประชาชน

บริษัทข้ามชาติในปัจจุบันมีจำนวนหลายหมื่นบริษัท ประมาณร้อยละ ๗๐ เป็นของตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐฯ ณ ที่นี้ขอยกตัวอย่างการเปรียบเทียบรายได้ของ ๒๐ บริษัทอเมริกันกับจีดีพีของ ๒๐ ประเทศโดยมีหน่วยเป็น ๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ ให้พิจารณา ดังนี้:

๑. แอ็กซอนโนบีล	๓๔๑.๖
โคลอมเบีย	๓๒๑.๕
๒. เซฟรอน	๑๘๙.๖
อัลจีเรีย	๑๘๒.๐
๓. โคโนโคฟิลลิปส์	๑๗๕.๘
นิวซีแลนด์	๑๖๘.๐
๔. แพนนีเม	๑๕๔.๓
ฮังการี	๑๔๗.๙
๕. เจเนอรัลอิเล็กทริกส์	๑๕๐.๒
เวียดนาม	๑๒๑.๖
๖. เบิร์กไชร์แฮตเชเวย์	๑๓๖.๒
บังคลาเทศ	๑๑๕.๐
๗. เจเนอรัลมอเตอร์	๑๓๕.๖
โมร็อกโก	๑๐๑.๘
๘. แบนก์ออฟอเมริกา	๑๓๔.๒
แองโกลา	๙๙.๓
๙. ฟอร์ด	๑๒๙.๐
สโลวาเกีย	๙๗.๒
๑๐. เวลส์ฟาร์โก	๙๓.๓
อาเซอร์ไบจาน	๖๘.๕
๑๑. คอสต์โค	๘๒.๐
เอกวาดอร์	๖๕.๓
๑๒. ปร็อกเตอร์ & แกมเบล	๗๙.๖
ชูดาน	๖๓.๓
๑๓. แอปเปิ้ล	๗๖.๓
โครเอเชีย	๖๔.๒
๑๔. ไมโครซอฟต์	๖๖.๗
ลักเซมเบิร์ก	๖๒.๙
๑๕. เปปซี่	๕๗.๘
ลิทัวเนีย	๔๓.๒
๑๖. ซิสโก	๔๒.๔
เลบานอน	๔๑.๕
๑๗. มอร์แกนแสตนด์เลย์	๓๘.๐
เยเมน	๓๖.๗
๑๘. อเมซอนคอม	๓๔.๒
แคเมรูน	๒๕.๘
๑๙. แมคโดนัลด์	๒๔.๑

ไอวอรีโคสต์	๒๓.๘
๒๐.ไนจี	๒๐.๒
อัฟกานิสถาน	๑๗.๙

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ขอเสนอข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลและพลังอำนาจของ “ยักษ์ข้ามชาติ” ที่ประกอบกรอยู่ทั่วโลกที่ส่งผลอย่างใหญ่หลวงต่อการตัดสินใจและการดำเนินนโยบายของรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ดังนี้:

● **ก๊าซพรอม (GAZPROM) :** บริษัทน้ำมันและก๊าซสัญชาติรัสเซียมียอดขาย ๙๙ พันล้านต่อปี ยอดขายดังกล่าวสูงกว่าจีดีพีของเอธิโอเปีย บริษัทนี้ส่งคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นสู่บรรยากาศ ๑๓๑ ล้านตันในแต่ละปี เป็นปริมาณที่สูงกว่าประเทศเซเชลล์ซึ่งปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ ๑๑๗ ล้านตันต่อปี

● **บริษัทเชลล์ :** “ยักษ์ข้ามชาติ” รายนี้ครอบครองแหล่งก๊าซสำรองทั่วโลกจำนวน ๔๙ พันล้านลูกบาศก์ฟุต เป็นปริมาณที่สูงกว่าแหล่งของโอมานและดูไบรวมกัน เชลล์ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ปีละ ๘ ล้านตัน เป็นปริมาณที่สูงกว่าประเทศชิลีทั้งประเทศซึ่งปล่อยปีละ ๗๓ ล้านตัน

● **Industrial and Commercial Bank of China (ICBC) :** ธนาคารเพื่อการอุตสาหกรรมและการพาณิชย์ของจีนรายนี้มีทรัพย์สินมูลค่า ๑.๗ ล้านล้านดอลลาร์ ซึ่งมากกว่าเงินตราสำรองของทุกประเทศยกเว้นของจีนเอง ยักษ์ใหญ่รายนี้ทำกำไรปีละ ๑๘.๘ พันล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงกว่างบประมาณรายจ่ายของประเทศซีเรีย (๑๘.๓ พันล้านดอลลาร์)

● **ธนาคารฮ่องกงและเซี่ยงไฮ้ (HSBC) :** มีสำนักงาน ๗,๕๐๐ แห่งใน ๘๗ ประเทศ มากกว่าจำนวนเอกอัครราชทูตออสเตรเลีย (๘๓ คน) ธนาคารนี้มีพนักงาน ๓ แสนคนซึ่งมากกว่าจำนวนทหารประจำการของเยอรมันที่มีเพียง ๒ .๕ แสนคน

● **เบิร์กไชร์แฮตเตเวย์** ของมหาเศรษฐีเจอบูชาวอเมริกันชื่อ วอร์เรน บัฟเฟต มียอดขายได้ ๑๓๖ พันล้านดอลลาร์ต่อปี ยอดรายได้ดังกล่าวสูงกว่าจีดีพีของประเทศฮังการี

● **Petrobras ของบราซิล :** ผลิตน้ำมันวันละ ๒ ล้านล้านบาเรล (สูงกว่าที่ผลิตโดยประเทศแองโกลา) และปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ปีละ ๖๓ ล้านตัน สูงกว่าประเทศฟินแลนด์ซึ่งปล่อยปีละ ๕๗ ล้านตัน

● **General Electric** ยักษ์สัญชาติอเมริกันรายนี้ใช้เงิน ๒๖ ล้านดอลลาร์ในการลอบบี้เพื่อหลอหลอมนโยบายของรัฐบาลให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองในปี ๒๕๕๕ คำถามคือชาวอเมริกันที่เดินดินกินแสมเบอร์เกอร์ทั้งหลายจะทำอะไรที่จะให้แน่ใจว่าระบบ “หนึ่งคนหนึ่งเสียง” ตามระบอบประชาธิปไตยจะไม่ถูกละเมิดโดยระบบ “หนึ่งดอลลาร์หนึ่งเสียง” ของยักษ์ข้ามชาติดังกล่าว

● **เอที&ที :** บริษัทโทรคมนาคมสัญชาติอเมริกันรายนี้ใช้เงิน ๒๐ ล้านดอลลาร์ลอบบี้รัฐบาลของตนในปี ๒๕๕๔ เงินจำนวนนี้สูงกว่างบประมาณทางทหารของประเทศลาว (๑๙.๗ พันล้าน) ในปีเดียวกันบริษัทนี้ได้กำไร ๑๙.๙ พันล้านดอลลาร์ซึ่งมากกว่างบประมาณของประเทศอูรุกวัย

● **เอ็กซ์อนโมบิล :** ยักษ์อเมริกันรายนี้คือบริษัทที่ให้เงินอย่างน้อย ๑๙ ล้านดอลลาร์แก่องค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” (Junk Sciencr) เพื่อสร้างความสับสนในเรื่องโลกร้อน และให้เงินบริจาคก้อนโตแก่ยอร์ช บุก เพื่อให้ถอนตัวจากการเจรจาเพื่อลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ของพิธีสารเกียวโตเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๐ ในปี ๒๕๕๔ เอ็กซ์อนโมบิลผลิตน้ำมันและก๊าซเหลววันละ ๒.๔ ล้านบาเรลซึ่งมากกว่า ๒.๒ ล้านบาเรลที่ผลิตโดยสหภาพยุโรป และในปี ๒๕๕๓ งบประมาณทางทหารของสวีเดนมีสัดส่วนเพียง ๑ ใน ๖ ของงบประมาณรายจ่ายของเอ็กซ์อนโมบิลเท่านั้น

● **International Paper:** บริษัทสัญชาติอเมริกันรายนี้เป็นเจ้าของที่ดิน ๗๗,๐๐๐ ตร.กม. ในปี ๒๕๕๔ ที่ดินดังกล่าวมีขนาดใหญ่กว่าประเทศปานามา

● ในปี พ.ศ.๒๕๕๓ บริษัท ๑,๐๐๐ บริษัทที่

ใหญ่ที่สุดในโลกมียอดขายรวมกันสูงกว่าจีดีพีของ ๕๗ ประเทศ เฉพาะบริษัทโอเวนส์ อิลินอยส์ ซึ่งผลิตและจำหน่ายขวดลัทธิชาตอเมริกัันก็มี ยอดขาย ๗ พันล้านดอลลาร์ซึ่งสูงกว่าจีดีพีของ ๒๒ ประเทศทั่วโลก

ในการผลักดันลัทธิตลาดเสรีที่ไร้คุณธรรมซึ่ง ชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่เรียกว่า “ทุนนิยม คาวบอย” วาทกรรมที่ถูกนำมาครอบงำให้ชาว โลกเห็นดีเห็นงามได้แก่คำว่า “โลกาภิวัตน์” หรือ โลกไร้พรมแดน “หมู่บ้านโลก” และ “การสร้าง ความทันสมัย” คำที่ถูกใช้มากที่สุดน่าจะจะได้แก่คำว่า “มือที่มองไม่เห็น” (invisible hand) ซึ่ง อตัม สมิท นักเศรษฐศาสตร์ชาวสก็อตกล่าวถึงเพียง ครั้งเดียวในหนังสือของเขาชื่อ “The Wealth of Nations” (แต่ไม่เอ่ยถึงคุณธรรมที่ อตัม สมิท กล่าวถึงเลย) ยักษ์ข้ามชาติอเมริกันได้ร่วมลงขัน เป็นเงิน ๙๐๐ ล้านดอลลาร์ซึ่งเป็นงบประมาณ ก่อนใหญ่มากเมื่อ ๓๐ ปีก่อนสำหรับการเผยแพร่ และผลักดันลัทธินี้ไปทั่วโลกเพื่อดำรงไว้ซึ่ง “เศรษฐกิจอาณานิคม” (colonial economy) ต่อจาก ยุโรป สถาบันที่ทำหน้าที่ “ล้างสมอง” ชาวโลก ได้แก่มหาวิทยาลัยชื่อดังทั้งหลายของสหรัฐฯและ อังกฤษ สื่อมวลชนตะวันตก สถานทูต สถาบัน ทางการและองค์กรเอกชน (เอ็นจีโอ) ซึ่ง ร้อยละ ๖๖ ได้รับการอุดหนุนทางงบประมาณโดย รัฐบาลสหรัฐฯ ที่อยู่เบื้องหลัง “พลังนุ่ม” (soft power) ดังกล่าวคือ “ไม้แข็ง” (hard power) อัน ได้แก่กองทัพที่ตั้งอยู่ในกว่า ๑๐๐ จุดทั่วโลกและ ถูกใช้เพื่อควบคุมเส้นทางลำเลียงสำคัญ ๆ เช่น คลองปานามา คลองซูเอซ และช่องแคบมะละกา รวมทั้งถูกใช้เพื่อยึดแหล่งพลังงาน เช่น ตะวัน- ออกกลางและอัฟกานิสถาน

นอกจากใช้พลังต่างๆ ที่กล่าวแล้วสหรัฐฯยังใช้ “พลังมืด” (dark power) หรือ “ปฏิบัติการลับ” (covert action) ได้แก่ “องค์กรซีไอเอ” (Central Intelligence Agency) เพื่อจารกรรมข่าวสาร ข้อมูลทั้งของประเทศมิตรและศัตรู ในการลอบ สังหาร การก่อการร้าย การทรมาน การค้ายา

เสพติด การสร้างความขัดแย้งในโลกเพื่อเข้า แทรกแซง การ “แฮก” (hack) หรือจารกรรม ทางคอมพิวเตอร์ รวมทั้งการดักฟังการพูดคุยทาง โทรศัพท์และอื่น ๆ ของชาวยุโรปและชาวอเมริกัน เองดังข่าวอื้อฉาวในสื่อมวลชนที่เปิดเผยเมื่อเร็ว ๆ นี้โดยอดีตเจ้าหน้าที่สหรัฐฯเอง ยิ่งกว่านั้นหน่วย- งานข่าวระดับสูงสุดได้แก่ National Security Agency (NSA) หรือสำนักความมั่นคงแห่งชาติ ได้ดำเนินโครงการ “เอชลอน” (Echelon) ซึ่ง ใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีระดับสูงดักฟังข่าวสาร ทั่วโลกทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน สถานีดักฟัง ขนาดใหญ่นอกสหรัฐฯ ตั้งอยู่ในอังกฤษและ ออสเตรเลีย ซึ่งอยู่ในกลุ่มประเทศแองโกลแซกซอน หรือ White Anglo-Saxon Protestant (WASP)

หลังโลกาภิวัตน์ยุคที่ ๑ หรือยุคล่าอาณานิคม เพื่อการครอบครองดินแดนและปล้นทรัพยากรไป บ้อนโรงงานอุตสาหกรรมในยุโรป เศรษฐกิจ อาณานิคม (colonial economy) ยังถูกสืบทอด ในรูปแบบของการไม่ยึดครองดินแดน (ยกเว้น กรณีที่เห็นว่าจำเป็น) แต่ยึดครองทางเศรษฐกิจ และการเมือง ในโลกาภิวัตน์ยุคที่ ๒ นี้ ประเทศ ต่าง ๆ ถูก “ทิ้งล่อทิ้งชน” ให้เข้าสู่ระบบ “ผู้ชนะ ได้หมด” (winner-take-all) เช่น ให้ขายกิจการ ของรัฐให้เอกชนและต่างชาติ ให้ต่างชาติเข้าถือ ครอบทรัพย์สินและที่ดินได้โดยการเช่าระยะยาว หรือซื้อ ให้ทุนไหลเข้าออกได้อย่างเสรี ฯลฯ การ ครอบงำนี้เกิดขึ้นด้วยความร่วมมือของ “นายทุน สามานย์” ของแต่ละประเทศที่ชื่นชมลัทธิตลาด เสรีเพราะพวกตนก็ได้ประโยชน์จากการเข้าซื้อ กิจการของรัฐที่ทำกำไรดี ขณะเดียวกันก็สามารถ “สวาปามข้ามชาติ” ได้ตามลัทธิ “ปลาใหญ่กิน ปลาเล็ก” ซึ่งให้ความสำคัญกับกำไรและทรัพย์สิน มากกว่าผู้คน (profit before people) ผลคือ ประชาชนในแต่ละประเทศถูกกลืนรอนอริปไตย และถูกแย่งชิงทรัพยากรและที่ดินมากขึ้นเรื่อย ๆ

ในเรื่องนี้ ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาว อังกฤษที่พำนักอยู่ในประเทศไทยสรุปไว้อย่าง ชัดเจนว่า:

“ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ ชาวโปรตุเกสและสเปนเริ่มการล่าอาณานิคม ตามด้วยฝรั่งเศส อังกฤษและอื่น ๆ ประเทศเหล่านี้อ้างว่าเพื่อการเผยแพร่ศาสนา แต่กลับประพฤติตัวเป็นโจร อ้างว่าปล้นเมืองเขาและทรัพยากรของเขาเพื่อตั้งเขาให้เข้าอยู่ในคริสต์จักร เขาจะได้มีโอกาสเข้ารับความสุขบนสวรรค์ชั่ววันจันทร์ นักล่าอาณานิคมปลอบใจตัวเองว่า การปล้นเมืองพวกนอกศาสนาเป็นการทำบุญอันยิ่งใหญ่ นอกจากการออกปล้นในศตวรรษที่ ๑๖ แล้ว ตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๗ ถึง ๒๐ นักล่าเหล่านี้ยังสนับสนุนการค้าทาส จักรวรรดินิยมและทุนนิยมตลอดมา ในปัจจุบันชาวคริสต์โปรเตสแตนต์นิกายอีแวนเจลิคัล (กลุ่มเคร่งคัมภีร์หรือ fundamentalist) ในสหรัฐฯ ซึ่งพื้นฐานคำสอนเน้นปัจเจกนิยม บุญ-บาป ทุกข์-สุข เป็นเรื่องส่วนตัวไม่ใช่ส่วนรวม ฉะนั้น คำสอนที่ว่าพระเจ้าโปรดคนดี เกลียดคนชั่ว จึงถูกตีความในทางที่ผิดว่าคนมั่งมีจะเป็นคนดีเพราะพระเจ้าให้รางวัลให้ร่ำรวย ส่วนคนจนเป็นคนชั่วเพราะพระเจ้าทรงทอดทิ้ง และนี่แหละคือทฤษฎีกรรมบุญที่กำหนดความชอบธรรมตามฐานะ “ผู้กิน” และผู้ “ถูกกิน”

๒

อ้างอิง

๑. Dr. Alice H. Amsden, “Escape from Empire : The Developing World’s journey Through Heaven and Hell” The MIT Press , USA ๒๐๐๗, ดร.อลิซ แห่งเอ็มไอทีติดตามศึกษานโยบายทางเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ต่อประเทศกำลังพัฒนาและผลของนโยบายดังกล่าว แล้วจึงเขียนหนังสือเล่มนี้

๒. Amy Chua “Day of Empire : How Hyperpowers Rise to Global Dominance and Why They Fall”, Anchor Books, New York, ๒๐๐๗, เอมีเป็นศาสตราจารย์ทางกฎหมายของมหาวิทยาลัยเยล เธอเคยเขียนหนังสือที่โด่งดังชื่อ World on Fire ซึ่งเปิดเผยการล่มสลายทางเศรษฐกิจของประเทศกำลัง

พัฒนาอันเป็นผลของลัทธิการค้าเสรี

๓. Charles H. Ferguson, “Predator Nation : Corporate Crimimnls, Political Corruption and the Hijacking of America”, Crown Business, New York, ๒๐๑๒ ชาร์ลส์จบบปริญญาเอกทางรัฐศาสตร์จากเอ็มไอที เขาเป็นนักวิชาการอาวุโสของ Brookng Institute และได้รับเชิญไปสอนที่เอ็มไอทีและเบิร์กลีย์ ในปี ๒๐๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๔) เขาได้รับรางวัลในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์สารคดียอดเยี่ยมเรื่อง “Inside job” ซึ่งเปิดโปงการฉ้อฉลและคอร์รัปชันของนักการเมือง นายทุนโจรอเมริกันและนักวิชาการของมหาวิทยาลัยชั้นนำหลายแห่งอันเป็นต้นเหตุของวิกฤติทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ.๒๕๕๑

๔. เดวิด ฮาร์วี “ลัทธิเสรีนิยมใหม่ : ประวัติศาสตร์ฉบับย่อ”, แปลโดย ภัควดี วีระภาสพงษ์ และคณะ บริษัทอาคิแบรนต์จำกัด , พ.ศ. ๒๕๕๕ เดวิดจบบปริญญาเอกทางภูมิศาสตร์จากเคมบริดจ์ ต่อมาเขาสนใจด้านความยุติธรรมและเนื้อหาของลัทธิทุนนิยมเสรีจนได้รับการยอมรับและมีชื่อเสียงด้านนี้ ปัจจุบันเขาสอนที่มหาวิทยาลัย City University of New York สหรัฐฯ

๕. David Rothkopf, “Inside Power, Inc.” , Foreign Policy Magazine, Cornegie Endowment, Washington, D.C. ๐๓-๐๔/๒๐๑๒, เดวิดเป็นซีอีโอและบรรณาธิการของนิตยสาร Foreign Policy Magazine เขาคือผู้เขียนเรื่อง “Power, Inc.” ที่โด่งดัง

๖. James K. Galbraith, “The Predator State”, Free Press, New York, ๒๐๐๘, เจมส์จบการศึกษาจากฮาร์วาร์ด เยล และเคมบริดจ์ เขาเคยเป็นผู้อำนวยการของคณะกรรมการร่วมทางเศรษฐกิจของรัฐบาลอเมริกัน ปัจจุบันเขาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโครงการวิจัยเรื่องความไม่เท่าเทียมในสังคมของมหาวิทยาลัยเท็กซัสเมืองออสติน หนังสือเล่มนี้เล่าถึงการปล้นสะดมและเบียดเบียนชาวอเมริกันและชาวโลกของระบบทุนนิยมคาวบอยหรือทุนนิยมเสรี

“ซีโลก” เพราะอยากได้อะไรที่เร็ว ๆ
ลงทุนน้อย ๆ แต่ได้ผลมาก ๆ
ใคร ๆ ก็ต้องบอกว่า “เล่นการพนันซี!”
คำว่าก่อสร้างสร้างตัว คำว่าเสื่อผืนหมอนใบ
ไม่มีในพจนานุกรมของนักพนัน

บ่อนกาสิโน : เรื่องเงิน หรือ คุณภาพความเป็นคน ?

6 ลี้งงลองได้เลย บ่อนระดับชาติคงได้
ดัดริบับัน

ไม่นานเกินรอ.....

โธ่เอ๊ย รอบบ้าน รอบชายแดนฝั่งโน้น ตั้ง
กันตั้งแต่ทิศเหนือจรดทิศใต้

แถมทุกบ่อน มีคนไทยเป็นหุ้นส่วน!

**โชคดีกว่านั้น มีคนไทยเข้าไปเล่นมากกว่า
คนในประเทศของเขา!**

หลาย ๆ คนคิดสะระตะ ปล่อยเงินไหลออก
นอกประเทศทำไม ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ตั้งบ่อน
ในไทย มาเล่นกันให้สนุกสนานดีกว่า

**รัฐบาลยิ่งจนก็ยิ่งคิดออก หาเงินทางลัด
มีแต่การพนันอบายมุขเท่านั้นที่ตอบโจทย์!**

เมืองไทยมีเครื่องมือกระหน่ำให้ความเป็น
คนต่ำเตี้ย

เหล้า-ห่วย-บุหรี-โต๊ะพนัน-ช่องบาร์คลับ
สถานเริงรมย์เริงโลกีย์..... ฯลฯ

บ่อนกาสิโนเพิ่มอีกสักตัวจะเป็นไร?

**หากจะบอก เมตตาดธรรมค้ำจุนโลก การ
พนันก็คงเป็นลัทธิอุบาทว์ที่กักร่อนชีวิตผู้คน
เป็นผู้นำยอมมีพรหมวิหารสูง ทศพิธราช-
ธรรมก็ยิ่งต้องฝึกฝน**

แต่กลับทุบทำลายชีวิตคนให้แหลกเหลว
อย่างไร้คนในชาติของเรา

แม้เขาจะเป็นชาติอื่นก็ต้องเมตตา!

นิสัยคนติดการพนัน เป็นเรื่องแปลก รว
กับออกมาจากบ้านหลอมเดียวกัน

**ความชั่ว ๓ ประการคือ มนต์ดำประจำ
ชีวิต**

“ฟุ่มเฟือย” เพราะหาง่ายก็ใช้จ่าย ไม่เห็น
คุณค่าของเงินทอง

เป็นพ่อเป็นแม่ของใคร ก็ไม่มีปัญญาสอน
ชีวิต “ประหยัด”

“ขี้เกียจ” สันหลังยาวกว่าคนธรรมดา
คนปกติต้องทำงานจึงได้เงิน มิใช่เสี่ยงโชค
วันต่อวัน

จิตใจที่จดจ่อหวังได้โชค ย่อมบั่นทอน

ความขยันขันแข็ง ความมานะบากบั่นได้อย่าง
สาหัสสากรรจ์

“ไม่ซื้อสัตย์” ดั่งมนต์ดำสาปชีวิต ต่อให้ดี
แสนดี แต่เมื่อจมปลักอยู่กับการพนัน ความ
สัตย์ซื่อจะค่อย ๆ มลายหายไป

เพราะเหตุนี้ เขาถึงไม่ให้คนติดการพนันมา
คุมเรื่องการเงิน

ต่อให้ซื้อแสนซื้อก็ต้องเปลี่ยนนิสัย

**ติดสุราว่าสาหัส ติดการพนันฉิบหาย
กว่านั้น!**

หมดสิ้นทรัพย์สิ้น หมดสิ้นทุกอย่างในปฐพี!

“ขี้โลก” ก็เพราะอยากได้อะไรที่เร็ว ๆ ลง
-ทุนน้อย ๆ แต่ได้ผลมาก ๆ ใคร ๆ ก็ต้องบอก
ว่า “เล่นการพนันซิ!”

**คำว่าก่อร่างสร้างตัว คำว่าเสียดินหมอน
ใบ ไม่มีในพจนานุกรมของนักพนันจึงเป็น
เรื่องจริง**

เพียงอุปนิสัย ๓-๔ เรื่อง นรกก็แทบจะ
กัมทัวให้ อยู่กับใครก็มีแต่เรื่องเดือดร้อน

มีเงินสักก้อน ลงทุนจ้างนักวิจัยมาตรวจ
สอบชีวิตนักพนันทั้งหลาย

ว่าสุขสบายดีหรือ?

มีหนี้สินมากไหม?

ชีวิตครอบครัวเป็นอย่างไร?

สำนึกเพื่อส่วนรวมมีแค่ไหน?

ถึงไม่วิจัยก็พอรู้คำตอบอยู่แล้ว

อยู่กับนักพนัน เหมือนอยู่กับนรก

ใครเป็นพ่อแม่ ใครเป็นพี่น้อง ใครเป็น
ผัวเมีย มีแต่น้ำตาตกใน

เหมือนถูกสาป เหมือนทำกรรมหนัก

มาดูกันดีกว่าว่า รัฐบาลยุคใดที่เป็นผู้
บุกเบิกตั้งบ่อนกาสิโน

คุณว่ารัฐบาลยิ่งลักษณ์ ทำร้ายทำลายอะไร
เยอะเยยะ

**แต่รัฐบาลที่เปิดทางตั้งบ่อนกาสิโนคุณรู้
ไว้เลย**

คุณนะทำบาปยิ่งกว่าใคร! ๒

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๙

ตอนนี้ธรรมะที่เรากำลังอธิบายกันอยู่ในขณะนี้ มันเป็น“พุทธชิวะ”ที่เอา“ฟิสิกส์และเคมี”มาผนวกกันเพื่อไขความลับของ“อุตุนิยาม”ที่จะกลายเป็น(ภวันติ)“พีชนิยาม”และกลายเป็น“จิตนิยาม” ผู้รู้ก็จะรู้ได้จาก“ปฏิภริยา”ของ“กรรมนิยามกับธรรมนิยาม”

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“รหัสแห่งพันธุกรรม”เท่านี้ๆยังเป็น“พีชนิยาม” ต้องมี“จีโนม”ทำหน้าที่ถึงขั้นนี้จึงจะเป็น“จิตนิยาม”

ผู้มี“วิชา”(พันธุวิชา)แบบพุทธจึงจะรู้แจ้งรู้จริง“ข้อมูลในพันธุกรรม”(จีโนม)ทั้งหมด รู้แจ้งรู้จริง“เส้นแบ่ง”ความเป็นเผ่าพันธุ์ของ“ชิวะ”ออกจากกันได้ จาก“จีโนม”นี้เอง

“จีโนม”เป็น“ธรรม๒”ที่ผู้“อวิชา”ก็จะไม่รู้ว่ มันคือ“นิวตรอน”ที่เป็น potential energy อยู่โดยแท้ แต่สำหรับผู้มี“วิชา”ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ธรรม ๒”นี้ ถึง“อาการ”ที่เป็น kinetic energy ได้

ผู้ยังไม่รู้(อวิชา) หรือยังมีจกาทิฏฐิใน“อาการ-เพศ(ลิงค์=ความต่าง)-นิमित-อุเทศ”ของ“รูปธรรม”กับ“นามธรรม” โดยเฉพาะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ”ของความเป็น“กาย” ที่มีทั้งความเป็น“รูป”และเป็น“นาม”

โดยเฉพาะ“รูป”และเป็น“นาม”ของ“เวทนา” และ“เวทนาในเวทนา”ทั้งหลาย

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จีโนม”(genome)หรือนามธรรมชั้นชิวะนี้ที่ทำหน้าที่แน่ชัด คือหน้าที่เป็น“เพศแม่”(มาตา) และหน้าที่เป็น“เพศพ่อ”(ปิตา)ในการแยก“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”(จิตนิยาม) กับ“ความเป็นพืช”(พีชนิยาม)ซึ่งรู้ได้จากความเป็น“จีโนม”อันมีหน้าที่ชัดเจนนี้แล

DNA ก็ดี “ยีน”ก็ดี “จีโนม”ก็ดี ที่เป็น“จีโนม”ระดับ“พีชนิยาม” หรือระดับ“จิตนิยาม”ที่พระพุทเจ้าทรงรู้อย่างเห็นจริงจึงเป็นความตรัสรู้ของพระองค์ที่ทราบหน้าที่แน่ชัดทั้งหมด ถึงขั้นทรงยืนยันทฤษฎียิ่งใหญ่ได้ว่า
“มโนปุพพังคมา อัมมา มโนเสฏฐา มโนเมยา”

การปฏิบัติธรรมของพุทธจึงสามารถเรียนรู้ไปถึงความเป็น“อิตถีเพศ”หรือพลังงาน electron และต้องสามารถถึงขั้นมี“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตน จนกระทั่งจัดการ(อภิสังขาร)ให้ความเป็นอิตถีเพศ“กลายเป็น”(ภวันติ)ปุริสเพศหรือเอกบุรุษ อย่าง“ถูกต้องถ่องแท้”(โยนิโส)สำเร็จ(พหุทธา ปิ หุตวา เอโก โหติ)

นั่นคือ ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”ในข้อที่ ๗ ได้แก่ ความเป็นเพศแม่(มาตา) และข้อที่ ๘ ได้แก่ ความเป็นเพศพ่อ(ปิตา) ในความเป็น“รูป”และ“นาม”กันจริงๆ จึงจะปฏิบัติธรรม โดยเฉพาะปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”ได้ผลจริง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ เป็นต้นไป)

ความเป็น“เพศแม่”(มาตา) “เพศพ่อ”(ปิตา)ในขั้นนี้เป็นเรื่อง“อภิธรรมหรือปรมัตถ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ธรรม”กันแล้ว ผู้ที่ยังเข้าใจไม่สัมมาทิฏฐิ ก็ยากที่จะปฏิบัติธรรมของพุทธบรรลุลงจริงได้

กระทั่งจัดการทำความเป็น“อิตถิลิงค์”(เพศแม่)ให้“กลายเป็น”(ภวันติ)“ปุงลึงค์”(เพศพ่อ)ได้สำเร็จ ไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดจัดการทำความเป็น“ปุงลึงค์”ให้“กลายเป็น”(ภวันติ)“นปุงสกลึงค์”(ไม่มีเพศ คือพ่อชั้นพระเจ้า) ก็ถือว่าเป็น“อุตตมโปริส”(อุตตมบุรุษ) ซึ่ง“สูงถึงยอดสุด,ความเป็นของสูงที่สุด”(อุตตมตา)

ยังมีความสามารถที่มีนัยสำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือ ผู้เป็นโพธิสัตว์จะสามารถอนุโลมปฏิโลมเข้าอาศัย“เพศแม่(อิตถิลิงค์)-เพศพ่อ(ปุงลึงค์)-ไม่มีเพศ(นปุงสกลึงค์)” ซึ่งคือสภาวะ ๓ เพศ(ไตรลึงค์)ได้เท่าที่โพธิสัตว์แต่ละท่านจะสามารถทำได้ตามบารมี ก็มีอีกเป็นความพิเศษยิ่งๆขึ้นไปที่เป็นประโยชน์แก่โลก-แก่“คนอื่น”ยิ่งๆขึ้น ซึ่ง“พ้นความเป็นประโยชน์‘ตน’ไปแล้ว”(ไม่มีอัตตา=พลังงานอนัตตา)

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องศึกษาเรียนรู้“ภาวะรูป ๒”(ปุริสินทรีย์และอิตถินทรีย์) อันมี“ความแตกต่างกันหรือมีเพศ”(ลิงคะ) หรือยังมีความเป็น ๒ ด้วยนัยสำคัญ คือ ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)นี้กันจนสามารถสัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะรูป ๒”ด้วยปัญญาอย่างมี“ของจริงหรือความจริง” จึงจะชื่อว่า ผู้มีมรรคผล

เช่น เราต้องเรียนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัญญา”และ“สังขาร”(นี่คือ ธรรม ๒) โดยเฉพาะ“เวทนา” ซึ่งเป็นภาวะที่จะ

ต้องมีให้ผู้ปฏิบัติธรรมเรียนรู้อย่างยิ่ง จึงจะบรรลุธรรมได้ หากไม่มี“เวทนา”หรือไม่มี“ความรู้สึก,อารมณ์”ให้ศึกษาเรียนรู้ ก็หมดสิทธิ์จะรู้แจ้งความเป็น“นิโรธ”หรือไม่ใช้นิโรธ

เพราะ“สัมมานิโรธ”ของพุทธนั้น ไม่ใช่“นิโรธ”ที่เกิดในภวังค์หลับตาสะกดจิตจนดับดำมืด(กัมมะ) แล้วกลายเป็นพรหมลูกฟักกลิ้งโคโล่ ไม่มี“ธาตุรู้”ทำงานอยู่ในขณะนั้นเลย

อย่าไปหลงเอาแต่นั่งหลับตาเข้าไปในภวังค์ แล้วก็ไป“ดับเวทนา” กระทั่งเป็นคนไม่มีความรู้สึก เป็นคนไม่สามารถรับรู้อะไรเลย

แล้วหลงผิดว่านี่คือ ภาวะความเป็น“นิโรธ”ของพุทธ ทุกวันนี้ก็ยังยึดอย่างนี้

อย่างนั้นมัน“มิจฉาทิฏฐิ” ขอยืนยัน

“นิโรธ”ที่สัมมาทิฏฐิของพุทธนั้น มันมี“เวทนา”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”(เทว ธัมมา) และสามารถทำให้เป็น“หนึ่ง”(เอกคคตา)อย่างเห็นๆ

ไม่ใช่“ความดับอย่างไม่รู้ไม่เห็น” แต่เป็น“ความดับที่รู้ๆเห็นๆ”อย่าง“แจ้งๆ”(ลัจฉิ)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุรุษมี“ตัณหา” เป็นเพื่อนสอง(ตัณหาทุติย ปุริส) ท่องเที่ยวไปตลอดกาลยึดยาวนาน(พตปฎ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๙) มีปรกติอยู่ด้วยเพื่อนสอง(สพฺพุตยวิทฺริ)เพราะผู้นั้นยังมีตัณหาเป็นเพื่อนสอง(ตัณหา หิสส พฺพุตยา)

ผู้สามารถ“ดับตัณหา”ให้เป็นผู้“มีปรกติอยู่ผู้เดียว”(เอกวิทฺริ) “ไม่มีเพื่อนสอง” เพราะจิตลีนตัณหาใน“ธรรมะ ๒”นั้นแหละ(ทวเยน เวทนาย เอกสโมสฺรณา ภวันติ)ได้สำเร็จจริง

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

ใน“เวทนา”นี่นี่เอง(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) อันเป็นแดนที่สามารถทำให้“หลีกออกจากเพื่อนสองหรือหลีกออกจากหมู่ อยู่ผู้เดียว”(เอโก วูปักฺโข) ซึ่งก็คือ สามารถอยู่ด้วยความเป็นหนึ่ง(เอโก)หรืออยู่แต่ผู้เดียว(พตปฎ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๖๖-๗๐) ก็ปฏิบัติกันในความเป็น“เวทนา” รวมลงอยู่ในเวทนา นี่เอง

ซึ่ง“เวทนา”นี้แหละที่มีความเป็นเวทนาต่างๆอันต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า อย่างนี้คือเวทนา ๒ อย่างนี้ๆคือเวทนา ๓ อย่างนี้ๆเวทนา ๕ อย่างนี้ๆเวทนา ๖ อย่างนี้ๆเวทนา ๑๘ อย่างนี้ๆเวทนาๆ ๓๖ ถึงที่สุดอย่างนี้ๆเวทนา ๑๐๘ ว่า มันคืออะไร? อย่างไร? ในจิตเรา และสามารถทำกับมัน-จัดการกับมันได้(อภิสังขารหรือมนสิกโรติ) คือ ให้มันลดละ จางคลายลง(วิราคะ)กระทั่งที่สุดมัน“ดับ”(นโรธ)

นั่นคือ “จิตนิยาม” อันเป็นพลังงานทางจิตวิญญาณของคน ผู้ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้นที่เรียกว่า“กรรมนิยาม”และ“ธรรมนิยาม” เท่าที่มีปัญญาบารมีจริงพอ จึงจะสามารถจัดการกับ“เวทนาในเวทนา”ได้

ชัดมัยว่า “เวทนา”นี้แลที่สำคัญที่สุด ซึ่งเป็น“ตัวการแท้ๆ”ที่จะต้องเข้าไปจัดการ ให้มี“การทำใจในใจจนถ่องแท้”(โยนิโสมนสิการ) พระพุทธเจ้าตรัสว่า เพราะ“อาศัยเวทนาจึงเกิดตัณหา”(เวทหนัง ปฏิจจ ตณฺหา ; พตปฎ. เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๙)

“พีชนิยาม”มีแต่“สัญญา”และ“สังขาร” จึงไม่มีพลังงานที่เป็น“ตัวการ”(คือเวทนา)สำคัญ

ในตัวมันที่มันเป็นอยู่ จึงไม่มีฤทธิ์ร้ายใด ออกไปทำร้ายทำลายชีวิตอื่น คุณสมบัติของ“พีชนิยาม”ไม่มี“ตัวตน”ถึงขั้นที่จะเห็นแก่ตัว มาบ่าเรอ“เวทนา”ของตน DNA ของ“พีชนิยาม”จึงไม่มี“นิสัยเสีย”ที่เป็นผลร้ายต่อชีวิตอื่นเกินที่มันมี ตามประสาชีวิตของมัน

แต่กระนั้นก็ดี พลังงานของ“พีชนิยาม”ที่ทำงานไปก็ไม่ใช่ว่าจะคงที่อยู่เท่านั้นตลอดกาลทีเดียว ในจำนวน“จีโนม”(genome)ของมันก็ยังมียากมีน้อยไปตามจริง แต่ยังไม่มีความผสมที่มีความเข้มข้นของดีเอ็นเอ(DNA)ในนิวเคลียสของมันจนเป็นพิษภัย ออกไปรบกวนนอกดีเอ็นเอของมัน

“จีโนมในโครโมโซม”หนึ่ง “ยีน”หนึ่ง และ“ดีเอ็นเอ”อีกหนึ่ง ทั้ง ๓ สภาพนี้ประกอบกันเป็น“อะตอม”ของ“พีชนิยาม”จึงมีฤทธิ์แรงมาก มีได้เต็มที่เหมือนอะตอมทั้งหลาย แต่เป็นฤทธิ์แรงที่สุภาพ ไม่ระรานชีวิตอื่นใด

“พีชนิยาม”จึงยังไม่เป็นภัยแก่ชีวิตอื่น เพราะมีแค่“รูป-สัญญา-สังขาร”เท่านั้น จึงเป็น“ชีวิต”ในโลกที่ถือว่า ยังไม่มีโทษ แต่มีคุณต่อโลก ต่อสัตว์ ต่อชีวิตอื่น

พีชนิยามคือ ชีวิตที่หมุนวนเป็น“โลก”อยู่ใน“วัฏฏะ”ที่ยังไม่ถึงขั้นวิญญาณ มีแค่รูป-สัญญา-สังขาร(ไม่มีเวทนา) เป็น“อนุภาทินนกลังขาร” คือ ลังขารที่ไม่มี“กรรม”ครอง หรือ ลังขารที่ไม่มีวิญญาณ(ใจ)ทรงไว้(ธรรม)ในนั้น

ส่วน“โลกชีวิตที่ถึงขั้นวิญญาณ”ที่มีรูป/

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

เวทนา, สัญญา, สังขารและวิญญาณ ที่บาลีว่า “จิตนิยาม” นั้น ก็มีครบทั้ง “รูปและนาม” ครอบ “ขั้น ๕” ซึ่งมี “เวทนา” และมี “วิญญาณ” นี้เองที่เป็นตัวเลขที่ร้ายได้สุดๆ และเป็นตัวดีที่มีคุณค่าประโยชน์ได้สูงสุดพิเศษยิ่งจริงๆ

เพราะมี “เวทนา” และ “วิญญาณ” นี้แหละ “ตัวการใหญ่” (ตัวการแห่งเหตุที่สร้างนิทานสมุทัยและปัจจัยอยู่ในโลก) ที่ทำให้ “จิตนิยาม” ถึงขั้นได้ชื่อว่า “ผู้สร้างโลก-สร้างจักรวาล” หรือ “ผู้ทำลายโลก-ทำลายจักรวาล”

มนุษย์ในโลกนั้น ตกเป็นทาส “เวทนา” อย่างมาก เวทนาที่ว่านี้คือ “อาการ” ของจิตที่เรียกว่า “สุข” ซึ่งเป็น “สุข” ที่ปรุงแต่งขึ้นมาครอบงำกันและกัน มันเป็น “สุขเท็จ” แท้ๆ (สุขลลิกะ) ที่หลงเสพ อยู่เสมอตลอดเวลา

ผู้ “อวิชชา” หลงสนิทว่าเป็น “ความจริง” ซึ่งเป็น “อาการต่างๆทางจิต” เช่น อาการ อร่อย อาการสนุก อาการเพลิดเพลิน อาการชอบใจ อาการตื่นเต้น อาการพอใจสารพัด อาการที่หลงยึดว่าอย่างนี้ๆแหละที่จะต้องได้ ต้องเป็น ต้องมี ต้องสัมผัส เป็นของชอบ ฯลฯ ถ้าได้สัมผัสกระทบเสียดสี (ปฏิสัมผัส) ตามรสนิยมดังที่ตนยึดไว้นั้นเต็มทีก็เรียกว่า จุดสุดยอดแห่งอาการที่สมใจ (climax) มนุษย์จึงเต็มไปด้วยอาการอะไรบ้าๆบอๆต่างๆที่ยึดถือกันว่า น่าได้ น่ามี น่าเป็น เต็มอนุสัย

ซึ่งเป็นของ “สมมุติ” ขึ้นมาแล้วหลงว่าเป็น “ลัจจะ” (ความจริง) จึงเรียกว่า สมมุติลัจจะ

ผู้ศึกษาลัจจะที่เป็น “ปรมาตม” รู้จัก “อาการ” ของ “เวทนา” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ จึงสามารถกำจัดชำระล้าง “สมมุติ” ต่างๆนั้น ออกจากจิตใจได้สำเร็จ ก็รู้แจ้งจริงด้วยตนว่า “อาการ” ความปราศจากความรู้ลิก (เวทนา) “สุข หรือทุกข์” นั้นมัน “มีอยู่จริง”

เพราะได้กำจัดมันออกไปจาก “อาการของเวทนา” หหมดสิ้นแล้ว มันก็ไม่มี “อาการ” นั้น อยู่ในจิตเรา อยู่ใน “เวทนา” ที่เหลืออยู่ของเรากันอีก ผู้นี้ก็ไม่มีภาวะที่เป็น “สุข-ทุกข์” นั้น นี้คือ ภาวะของนิพพานหรืออนัตตา หรือหลุดพ้นจากภาวะที่มนุษย์ปุถุชนเรามีกัน เรียกว่า “วิมุตติ”

ทุกวันทุกเวลาทุกนาที คนที่ยังไม่สิ้น “อวิชชา” ต่างก็ “สังขาร” (ปรุงแต่ง) หรือ create สารพัดภาวะขึ้นมาอมเมามนุษย์ให้ติดยึดมาเรื่อย เพื่อให้คนหลงติด “อยากได้” มาเป็นมา มี ในตน ปัจจุบันนี้สิ่งปรุงแต่งที่ครอบงำมนุษย์จึงมีมากมายจนสุดจะกล่าว

แล้วประดาคนที่อวิชชาก็ได้แต่หลง สิ่งปรุงแต่งที่ต่างก็สรรสร้างกันขึ้นมาไม่หยุดหย่อนนั้นกัน แล้วก็ยึดติด (อุปาทาน) ใส่ในอนุสัยเป็น “เวทนา” ที่จะนำได้ นำเป็น นำมี

“เวทนา” และ “วิญญาณ” จึงเป็น “จีโนม” (genomes) ที่เป็นพลังงานใน “ดีเอ็นเอ” ซึ่งบรรจุอยู่ในนิวเคลียสของเซลล์ [นิวเคลียสคือ ส่วนที่เป็นใจกลางของเซลล์, มวลที่มีประจุบวกภายในอะตอม ประกอบด้วยนิวตรอนและโปรตอน]

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

พลังงานหรือชีวิตินทรีย์ของ genome มี ๒ แตกต่างกัน(เพศ=ลิงค์)เป็น ๒ เสมอ ที่เป็น“ธรรม๒” ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมพระพุทธรเจ้า จะสามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงได้ ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ” โดยเฉพาะความเป็น “อาการ”นี่เองที่จะต้อง“รู้จักู้แจ้งรู้จริง”ให้ได้

และสามารถจัดการปรับแต่ง(อภิสังขาร) ความแตกต่างกันตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้ ได้ถึงสภาวะของพลังงานทางจิตในตน และ ทำที่สุดจัดการปรับแต่ง(อภิสังขาร)ชีวิตินทรีย์ ของ“เพศ”(ลิงค์) จนหมดสิ้นความเป็น“เพศ” คือ“ไม่มีเพศหรือเป็นกลาง(neutron)”ได้จริง

หมายความชัดๆคือ จัดการหยุดหรือ ดับความเป็น“พลังงาน”เราหลงติดยึด แต่มัน เป็นอาการหรือพลังงานที่เลวร้าย อัน“แตก ต่างจากพลังงานที่ดี”นั่นเอง นั่นคือ ธรรม๒ หรือภาวะ๒ ที่มีภาวะแตกต่างกัน ให้ชัดเจน ถ่องแท้(โยนิโส) ว่ามันเป็นธรรมดาที่มีภาวะ๒ หรือธรรม๒ ย่อมเป็นธรรมดาที่มันจะต้อง แตกต่างกัน อย่าให้เกิดอารมณ์เกินกว่าเห็น ความจริงว่า ความแตกต่างกันมันก็ธรรมดา

ต้องจับใจว่า มันก็ต้องเป็นเช่นนั้นเอง (ตตต) ถ้ามี“ธรรม๒”ก็ต้องมี“มีเพศ”(ต่างกัน)

นั่นคือ จัดการปรับแต่งได้ถึงพลังงาน neutron ใน nucleus สำเร็จ เพราะสามารถ รู้จักู้แจ้งรู้จริงพลังงานที่เป็น“ธรรม๒”ซึ่งเป็น “พลังงานเวทนา๒”ใน genome อันเป็นรหัส พันธุกรรมตัวละครเอียดใน Chromosomes

และเป็นผู้สามารถจัดการกับปริมาณ (มัตตัญญู)พลังงานของ“ธรรม๒”คือ nuclear fission (พลังงานที่กระจายออกไปเป็นธาตุเบา) และ พลังงานของ nuclear fusion (พลังงานที่หลอม ละลายกันเป็นธาตุหนัก) ซึ่งแตกตัวเป็นปฏิกิริยา ลูกโซ่(chain reaction)ออกไปเป็นพลังงาน nuclear fission กับ nuclear fusion เมื่อ ได้รับการกระทบสัมผัส(ปฏิกิสมผัส)ให้อยู่ใน ลัดส่วนที่เป็น“ประโยชน์สูง-ประหยดสุด”ได้ ด้วยความสามารถอย่างแท้จริง ก็จบ

ซึ่งถ้าร่วมกันอยู่ หรือถ้าสัมผัสสัมพันธ์ กันอยู่ แล้วจะเกิด“รส”จากการกระทบสัมผัส เสียดสีกัน(ปฏิกิสมผัส)นั้น “รส”ที่ว่านั้น มัน คือความเย็น-ร้อน-อ่อน-แข็ง อันเป็นธรรมดา ที่ต้องเกิดในความรู้สึกตามลักษณะแห่งสิ่ง ที่มีที่เป็นนั้นเท่านั้น เย็น-ร้อน-อ่อน-แข็ง เป็นต้นนี้เท่านั้น ที่เป็นภาวะจริงของ physics

“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”มันไม่มีจาก ไหนๆหรือก แต่คนไปสร้าง“สุข-ทุกข์”ขึ้นมา ใส่จิตตนให้เป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์เท็จ”

ถ้าไป“สมมุติ”ว่า เย็นอย่างนั้นชอบใจ เมื่อได้ เมื่อมี เมื่อเป็น แล้วสุข นี่แหละเท็จ ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น ก็ เกิดในตนอยู่ ยังไม่หมดไปจากอนุสัย

เย็นอย่างนี้ไม่ชอบใจ ถ้าได้ ถ้ามี ถ้า เป็น แล้วทุกข์ “เวทนา”นี่แหละ“เท็จ”(อภิกะ)

ความไม่อยากได้ ไม่อยากมี ไม่อยาก เป็น ก็เกิดในตนอยู่ ยังไม่หมดไปจากอนุสัย

หรือร้อนอย่างนี้...

หรืออ่อนอย่างนี้....

หรือแข็งอย่างนี้ ชอบใจ ถ้าได้ ถ้ามี ถ้าเป็น แล้วสุข

ไม่ชอบใจ ถ้าได้ ถ้ามี ถ้าเป็นแล้วทุกข์ ความอยากได้ อยากมี อยากเป็น หรือไม่อยากได้ ไม่อยากมี ไม่อยากเป็น ก็ต้องเกิด ต้องมีอยู่ในอนุสัยตนเท่านั้นเอง

ผู้รู้แจ้งจริง และทำได้จริง จนกระทั่ง ไม่มี“อาการสุข-อาการทุกข์”(เวทนา)เกิดขึ้นในจิตอีกเลยตลอดไป ก็ย่อมไม่มี“อยากได้-อยากมี-อยากเป็น” หรือไม่มี“ไม่อยากได้-ไม่อยากมี-ไม่อยากเป็น” กันอีก

นี่คือ “อาการหนึ่งเดียว”ที่เป็นอาการ รู้แจ้งในภาวะที่เราสัมผัสอยู่นั้นเท่านั้นว่าคืออะไรตามที่มันมีอยู่จริง “เวทนา”(ความรู้สึก)ที่เหลือของเราก็รู้แค่“อาการแท้”ของภาวะนั้น

หรือแม้เป็น“อาการ ๒”ขององค์ประชุม รูปกับนาม(กาย)ก็ไม่มีสุขและไม่มีทุกข์แล้ว อย่างสนิทแห่งอาการ(อุเบกขาเวทนา) นั้นเอง

ผู้สามารถทำ“ธรรม ๒”(แห้ว ธรรม)ให้รวมพลังกันกลายเป็น“รวมตัวเป็นธรรมหนึ่งเดียว”(เอกสมฺมธมฺมา) และที่สุดกลายเป็นพลังงาน “อุเบกขาเวทนา”ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง(เอกัคคตา) ถึง ๕ ประเภทคือ “ปริสุทธา(ความสะอาด)-ปริโยทาทา(สะอาดอยู่ได้แม้จะถูกกระทบกระเทือน)-มุกฺขุ(จิตหัวอ่อน)-กัมมัญญา(การทำงานที่ทำได้อย่างดีวิเศษ)-ปภัสรา(สะอาดผ่องใสอยู่เสมอ)ได้สำเร็จจริง

หรือทำให้“สูญ”สิ้นไปเป็นอื่นหมดเลย ไม่เหลือ“ตัวตนของภาวะเก่า”นั้นอีกนิรันดร์

ผู้สามารถควบคุม nuclear ได้ จึงเป็น nuclear reactor (อาริยนุคคัล) ที่แท้จริง ผู้สามารถใช้งาน“อุเบกขาธาตุ”ที่มีคุณสมบัติอันวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม) ๕ ประการดังกล่าว นั้นทำงานอยู่อย่างมีคุณค่าอันวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม) ไม่มีโทษ มีแต่คุณ อยู่ในสังคม

เพราะมี“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“คุณ”(คุณะ)ความเป็น“โทษ”(อาทีนะ)ของภาวะนั้นๆจริง และมี“สติ”ที่ทรงพลังอำนาจยิ่ง(อธิปไตย) จึงรู้ทันภาวะนั้นๆ และมี“ปัญญา”ที่ทรงพลังเหนือภาวะนั้นๆ(อุตตระ)”อย่างมีประสิทธิภาพ“อยู่เหนือ”ได้จริง จึงกลายเป็น(ภวันติ)พลังงานทั้งปัญญาทั้งใจโตสามารถควบคุมพลังงานนั้นได้สำเร็จจริง

ผู้จัดการกับ“เวทนา”ได้สำเร็จจริง จึงสามารถจัดการพลังงานใน isotope ได้สำเร็จ

ผู้ปฏิบัติมีมรรคผล จึงสั่งสมพลังงานเป็น“อินทรีย์ ๕”(ศรัทธินทรีย์-วิริยินทรีย์-สตินทรีย์-สมาธินทรีย์-ปัญญินทรีย์) และที่สุดสำเร็จเป็น“ผลธรรม”ถึงขั้นมี“พละ ๕”(ศรัทธาพละ-วิริยพละ-สติพละ-สมาธิพละ-ปัญญาพละ) อันเป็นโลกุตระภูมิ

เพราะ“ขั้น ๕”ที่เป็น“รูปูปาทานักขันธ-เวทนูปาทานักขันธ-สัญญาปาทานักขันธ-สังขารูปาทานักขันธ-วิญญาณูปาทานักขันธ” ถูกชำระล้าง“อุปาทาน”ออกไปสำเร็จจริงจนกระทั่ง“อุปาทาน”หมดสิ้นเกลี้ยงจากจิต

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ที่เป็น“ขั้นธ ๕”ของสัตว์ผู้ชื่อว่า อรหันต์ จึงเป็น“ปรมัตถธรรม”ที่เรารู้กันอย่างสำคัญ มาจนจบ ซึ่งละเอียดลึกซึ้ง(นิพฺพนา)ซับซ้อนยิ่ง

หากใครยังไม่สมาธิปฏิญญา หรือแม้จะสมาธิปฏิญญาแต่ปฏิบัติยังไม่สามารถบรรลุผลบ้างแล้วอย่างเพียงพอ จึงยากมากที่จะพูดกันรู้เรื่อง แม้รู้ก็เพียงตรรกะ(รู้เหตุผล)เท่านั้น

ในยุคพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นยุคปลายของภัทรกัปป์ของศาสนาพุทธแล้ว มนุษย์ที่มีพอจะบรรลุพุทธธรรมชั้นโลกุตระนั้นเหลือน้อยเต็มที จนพระองค์ปริวิตกว่าถ้าทรงประกาศศาสนาขึ้นแล้ว จะมี“เสียของ”หรือ...!?

พระพุทธองค์ทรงมีพระปริวิตกปานนั้น แต่ด้วยพระมหาเมตตา-กรุณาอย่างสูงยิ่ง(ดังที่พูดกันด้วยบุคคลาธิษฐานว่า มีสัทมบดีพรหมมาอาราธนาให้ทรงประกาศศาสนานั้นเอง) จึงได้ทรงตัดสินพระทัยประกาศความเป็นศาสนาพุทธ

และพระองค์ตั้งพระทัยสอนคนแก่ให้บรรลุ“อรหัตตภูมิ”เท่านั้น คือ ทรงสอนแค่“ไปไม่กำมือเดียว” ไม่ทรงสอนพิสดารอย่างกว้างขวางลึกล้ำมากมายเป็น“ไปไม่ทั้งป่า”

หมายความว่า พระองค์ทรงสอนเพื่อสร้างศาสนาให้มี“พระอรหันต์”เท่านั้น ไม่เจตนาสอนอย่างกว้างไกลลึกล้ำพิสดารมากมายหลากหลายเต็ม“พุทธภูมิ”สัมบูรณ์

ชัดๆก็คือ ทรงสอนให้คนบรรลุกันแค่“อรหันต์”เป็นหลัก ไม่ได้ตั้งพระทัยที่จะทรง

สอน“ภูมิรู้ที่เป็นพุทธชั้นโพธิสัตว์” อย่างชัดเจนละเอียดไปจนกระทั่งครบ“โพธิสัตว์ภูมิ”ทั้งหลายให้รู้แจ้งกันสัมบูรณ์ทั้ง ๔ ภูมิ

พระองค์จึงไม่ทรงเสียเวลาพยากรณ์หลายสิ่งหลายอย่างก่อน ให้เนิ่นช้า เช่นพยากรณ์เรื่องอตฺตา เรื่องโลก เรื่องชีวะ ฯลฯ ก่อน ทรงสอนให้เริ่มต้นรู้ขั้นต้นของการปฏิบัติ และขั้นกลาง ขั้นปลาย ที่จะบรรลุ“อรหันต์” แล้วพาปฏิบัติให้“ดับอตฺตา-ดับโลก” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ชีวะ”ให้ได้บรรลุอรหันต์กันเร็วๆ ให้เพียงพอที่จะนำพาพระพุทธศาสนาไปได้ตามเหมาะสมกับยุคปลายสุดท้ายของภัทรกัปป์นี้เท่านั้น

ซึ่งก็ปฏิบัติเพื่อ“ดับอตฺตาในตน” เพื่อ“เปลี่ยนโลกในตน” เพื่อ“กำจัดอินทรีย์แห่งชีวะในตน”นั้นแหละ พระองค์จึงมุ่งสอนให้“สมาธิปฏิญญา” เป็นเบื้องต้นแล้วให้เริ่มปฏิบัติเพื่อกำจัด“อตฺตา”ในตนกันเลย ดับ“โลกที่เป็นโลกียะ”ในตนกันเลย จัดการกับ“ชีวิตินทรีย์”(พลังงานของควมมีชีวิต)ของอกุศลจิต”ของตนกันเลย กระทั่งสามารถบรรลุธรรมมีสภาวะรองรับเพียงพอ เมื่อมีพื้นฐานพอนั้นแหละ พระองค์จึงจะพยากรณ์ความเป็น“อตฺตา”ก็ดี ความเป็น“โลก”ก็ตาม ความเป็น“ชีวะ”ก็ตาม อย่างพิสดารสู่ฟังตามสมควร ไปตามลำดับ

พระพุทธสมณโคดมจึงตรัสว่า พระองค์ทรงสอนแค่“ไปไม่กำมือเดียว” ไม่กว้างลึกพิสดารเป็น“ไปไม่ทั้งป่า” ความรู้ใน“ภูมิ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

โพธิสัตว์”จึงไม่ค่อยบริบูรณ์เหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในยุคต้น-ยุคกลางของภัทรกัปป์

พระพุทธสมณโคดมจึงมุ่งให้เร่งเริ่มต้น “ปฏิบัติ” กันเป็นหลัก ไม่เน้นซ้ำแม่เพราะเพื่อเรียนรู้ปริยัติหลากหลายก่อน

พุทธศาสนานั้นต้องปฏิบัติไปตามลำดับขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จึงจะบรรลุธรรม ซึ่งเป็นลำดับที่ลาดลุ่ม ลึกเหมือนมหาสมุทร ไม่ใช่โลกเขลก อย่างน่ามหัศจรรย์ยิ่ง นี่ก็สำคัญมาก ที่ทุกคนจะต้อง “ปฏิบัติ” ให้เป็น “ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย” กันจริงๆ ตามที่พระวณะในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

จึงจะสามารถ “เห็น” (บัสสตี) ด้วยการ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็น “โลก” และความ เป็น “อัตตา” อย่าง “สัมมาทิฏฐิ” แท้จริง แล้วจะสามารถเกิด “สติ” เป็น “อธิปไตย” (อำนาจที่เป็น “ใหญ่” กว่าโลก-กว่าอัตตา เป็นคุณลักษณะของอำนาจโดยธรรม) และเกิด “ปัญญา” เป็น “อุตตระ” (ความรู้ที่พิเศษ “ยิ่ง” ที่สูงกว่า-พิเศษกว่าความรู้ปุถุชนสามัญ) ได้จริงตามลำดับ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส “มูลสูตร ๑๐” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ไว้เป็นหลัก

“อธิปไตย” หรืออำนาจที่เป็น “ใหญ่” กว่าโลก-กว่าอัตตา เป็นคุณลักษณะของ “อำนาจโดยธรรมคืออำนาจที่เป็นธรรม” (ธรรมอธิปไตย) ที่ผู้สัมมาทิฏฐิจริงจะได้จริง และ “อุตตระ” หรือความรู้ที่พิเศษ “ยิ่ง” ที่สูงกว่า-พิเศษกว่าความรู้ปุถุชนสามัญนี้ ผู้สัมมาทิฏฐิจริงจะได้จริง จึงจะเป็น “ธรรมอธิปไตย” (อำนาจที่เป็น

คุณธรรมพิเศษ ซึ่งเป็นคุณ เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง) จากการปฏิบัติธรรมแบบพุทธซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุตตริมนุสสรธรรม) ที่เป็น “คุณสมบัติ” เหนือสามัญในความเป็น “มนุษย์ชมพูทวีป” ขั้นสูงสุดถึงขั้นอรหันต์ ซึ่งมีได้เป็นได้ในบุคคลที่มี “สุร” (ภาวะหรือกาย) “สติมันโต” (มีสติเต็มเต็มทั้งภายในภายนอก) “โลกนี้” ที่นี้เท่านั้น ที่จะบรรลุพรหมจรรย์สู่ “ปรโลก” (โลกอื่น โลกอีกแบบหนึ่งที่ต่างจากโลกปุถุชน ที่พ้นไปจากโลกปุถุชน) อย่างสัมมาทิฏฐิได้ (อิธ พรหมจริยาโส)

“โลกนี้” ที่นี้เท่านั้น ที่จะปฏิบัติให้บรรลุพรหมจรรย์สู่ “ปรโลก” ได้ (อิธ พรหมจริยาโส) ที่อื่นทวีปอื่นที่มนุษย์จะปฏิบัติให้เป็น “มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” สูงสุด ไม่มี

และ “สัมมาทิฏฐิ” แท้ที่อาตมาว่ามานั้นก็คือ “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” อันเป็นประธานของการปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย “มรรค ๗ องค์” จึงจะเกิด “สัมมาสมาธิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจิตตาริสกสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

“โลก ๒” ที่มีหลากหลายแบบ ดังที่ยกอ้างมาให้ดูกันแล้ว โลก ๓-โลก ๖ ต่างๆ ที่กล่าวถึงมาทั้งหลาย และอธิบายเพื่อเข้าใจไปปฏิบัติได้ มาพอสมควร

“โลก” คือ “โลกธรรม ๘” นั้นแหละที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยในโลกที่ผู้ยังอวิชชาหลงติดยึด และวนเวียนเป็น “โลก” ไม่หยุดวน เพราะไม่มี “ธรรมะที่เป็นหนึ่ง” (เอกัคคตา) จึง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ยังมีภาวะ ๒ ที่จะมี“สังขาร”เป็น“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์” หากจะมี“อารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์”(อทุกขมสุข)ก็เป็นแบบ“พักยก”เท่านั้น ยังไม่พ้นอวิชชา คือ“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”

ซึ่งยังไม่ได้ปฏิบัติอย่าง“สัมมาทิฐิ”จนกระทั่งเป็น“อารมณ์ไม่ทุกข์-อารมณ์ไม่สุข”ที่“ไม่สุขไม่ทุกข์คืออุเบกขา”แบบสิ้นเหตุแห่งทุกข์แห่งสุข(เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา)สัมบูรณ์แท้จริง ชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง)ยังยืน(ฐวัง)ตลอดไป(ัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ตามที่อาตมาเคยพูดเป็นคำบาลี ๖ คำนี้มาบ่อยๆ ซ้ำซากจนน่าเบื่อ

ดังนั้น ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ไม่มี“โลกวิทู”(ความรู้แจ้งในความเป็นโลก)ตามทฤษฎีอันนิเศษพระพุทธเจ้า ก็ยังไม่หมด“โลก”ในตน ยังไม่สิ้นความเป็น“โลก”กระทั่งเป็นผู้ประเสริฐสุดสิ้นทุกข์ สิ้นภัยในโลก อยู่เป็นผู้มี“โลกนิโรธ”ได้จริงอย่างสัมมาทิฐิ

ไม่ตกเป็นทาส“โลก”หรือ“โลกีย์”ที่มี“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลกีย์”เป็นธรรมดาของปุถุชนผู้“หลง”(โมหะ)ผู้“ติดอยู่”(อุปาทาน) เขาย่อมเสพ ย่อมแสวงหา ย่อมหวงแหน ย่อมแย่งชิง ย่อมต่อสู้อำนาจตน จนร้ายจนแรง

ส่วน“อัตตา”หรือ“ตัวตน”นั้น ก็คือภาวะของ“จิตใจ”นั้นแหละเป็น“ตัวตนจริงๆ” ซึ่งจะต้องเรียนรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ให้ได้จนสำเร็จ จาก“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-

วิญญาณ” อันเป็นอยู่อย่างมีเหตุมีสมุทัยเป็นปัจจัยต่อกันและกันที่เกิด“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสาย อนุโลม-ปฏิโลมกันอยู่

มันก็เหมือนสายของ chromosomes อันเป็น“ธรรม ๒”ของ“ชีวะ”ที่เรียกว่า เพศชาย กับเพศหญิง หรือใน chromosomes ก็สามแยกเป็น ๒ คือ autosome(โครโมโซมในร่างกาย) กับ sex chromosome(โครโมโซมเพศ) โดยโครโมโซมจะเป็นการจับคู่กันของโครโมโซม ๒ ตัว ที่มีลักษณะต่างกันคือโครโมโซม x เป็นตัวกำหนดเพศหญิง และโครโมโซม y เป็นตัวกำหนดเพศชาย ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าโครโมโซม x

นี่คือ “ธรรม ๒”(เทว ธัมมา)ซึ่งมีส่วนที่แตกต่างกัน และเป็น“นามธรรม”ขั้นปรมาตถธรรม พระพุทธเจ้าทรงแยกเป็น“รูป”กับ“นาม” “รูป”หมายถึง “ภาวะที่ถูกรู้”(เป็น object) ส่วน“นาม”หมายถึง “ธาตุรู้หรือภาวะที่เข้าไปรู้”(เป็น subject) นั่นคือ จะต้องรู้จัก“นามรูป”(ภาวนามธรรมของเราเองที่“ถูกรู้” ซึ่งจะรู้ได้ด้วยสัญญาหรือปัญญาของตนเองนั่นเอง)

และจะสามารถเรียนได้จาก“นาม ๕”คือ เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ กับ“รูป ๒๘”คือ มหาภูตรูป ๔ กับ อุปาทายรูป ๒๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔) ในตัวเราของเรานี้เอง อันเป็น“ธรรม ๒”หรือเรียกว่า “กาย”(องค์ประกอบของ“รูป”กับ“นาม”)

เราจึงจะสามารถได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน

คนจะมีกรรมะได้อย่างไร?

ความเป็น“เซลล์เพศหรือกายของชีวิต”ที่ถูกสร้างขึ้นแต่ละ“อตตะ”จะมีโครโมโซมเพศคือโครโมโซมที่ต่างกัน(ลิงค์)เพียงชุดเดียว

โดยที่เซลล์เผ่าพันธุ์ของเพศชาย(สเปิร์ม หรือ kinetic energy)จะมี“เซลล์เผ่าพันธุ์” ซึ่งชีวิตของคนเขาค้นพบว่าโครโมโซม ๒ ชนิดคือ ๒๒ + x หรือ ๒๒ + y ส่วนชีวิตของสัตว์นั้น สัตว์แต่ละชนิดจะแตกต่างกันไปทั้งในความเป็น“รูปร่าง”และ“นามธรรม” ก็ขอผ่าน เรามาพูดเฉพาะเรื่องของมนุษย์

มนุษย์นั้นเซลล์เผ่าพันธุ์ของเพศหญิง(ไข่หรือนิวเคลียสของเซลล์)จะมีโครโมโซมได้เพียงชนิดเดียว คือ ๒๒ + x

ดังนั้น โอกาสในการเกิด“ชีวิตินทรีย์”ของเพศหญิง(โครโมโซม ๔๔ + xx)ก็ดี “ชีวิตินทรีย์”ของเพศชาย(โครโมโซม ๔๔ + xy)ก็ดี จึงเท่ากันในส่วนที่เป็น xx ทั้ง ๒๒ คู่

คู่ที่ ๒๓ เท่านั้นที่ต่างกันของเพศชายเพศหญิง คือเพศชายก็ xy เพศหญิงก็ xx

ในแบบ“เวทนิยม”ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรม ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง“เวทนาในเวทนา”ได้ หรือผู้ยังไม่รู้(อวิชชา)ความเป็น“โลกุตระธรรม” แม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีจิตวิถิลืออยู่ ก็ไม่สามารถจัดการกับ“เวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”ได้(ยังไม่สัมมาทิฐิใน“เวทนา ๑๐๘”) ไม่สามารถทำ“กายในกาย”ให้เป็น“ธรรมกาย”ได้ [การสะกดจิตเข้าไปในจิต มีแต่รูปจิต-อรูปลจิต] ไม่สามารถทำ“จิต”เป็นโลกุตระธรรม

ได้ แม้แต่ทำ“เนกขัมมลิตเวทนา”ก็ไม่ได้

ผู้ไม่มี“ธรรมกาย”จึงอย่าอวดโอ่พล่อยๆ ตราบใดที่ใครยังไม่มีพลังหรืออำนาจที่เหนือชั้นสามัญ(พลังงานที่เป็นโลกุตระธรรม) คนผู้นั้นก็ไม่สามารถทำพลังงานที่เป็น“นิวเคลียสของชีวิต”ในตอนที่มีการสัมผัสกระทบกระเทาะ(ปฏิสัมพันธ์)ให้ภาวะโลกียะนั้นเปลี่ยนแปลงไปเป็นภาวะ“โลกุตระ”ได้ ก็ไม่เป็นธรรมกาย

เพราะฉะนั้น จึงขึ้นอยู่กับ kinetic energy ที่เป็นพลังงานเข้าทำปฏิกิริยากับนิวเคลียสของชีวิตว่า จะเป็นพลังงานอันมีคุณวิเศษที่เป็นพลังงานชั้น“สัตบุรุษ”หรือไม่

ต้องเป็นพลังงานของ“สัตบุรุษ”จริงจึงจะไปทำการกระทบสัมผัส(ปฏิสัมพันธ์)นิวเคลียสนั้น จนมีพลังเปลี่ยน genomes (จีโนมส์)ในchromosomes ไปจนถึงในgene ใน DNA ทำอิตินทรีย์กลายเป็นปฐินทรีย์ได้ จาก“ธรรม ๒”กลายเป็น(ภวันติ)“เวทนาที่รวมลงเป็นหนึ่ง”[เทว ธัมมา ทูเยน เวทนาเย เอก สโมสสรณา ภวันติ]

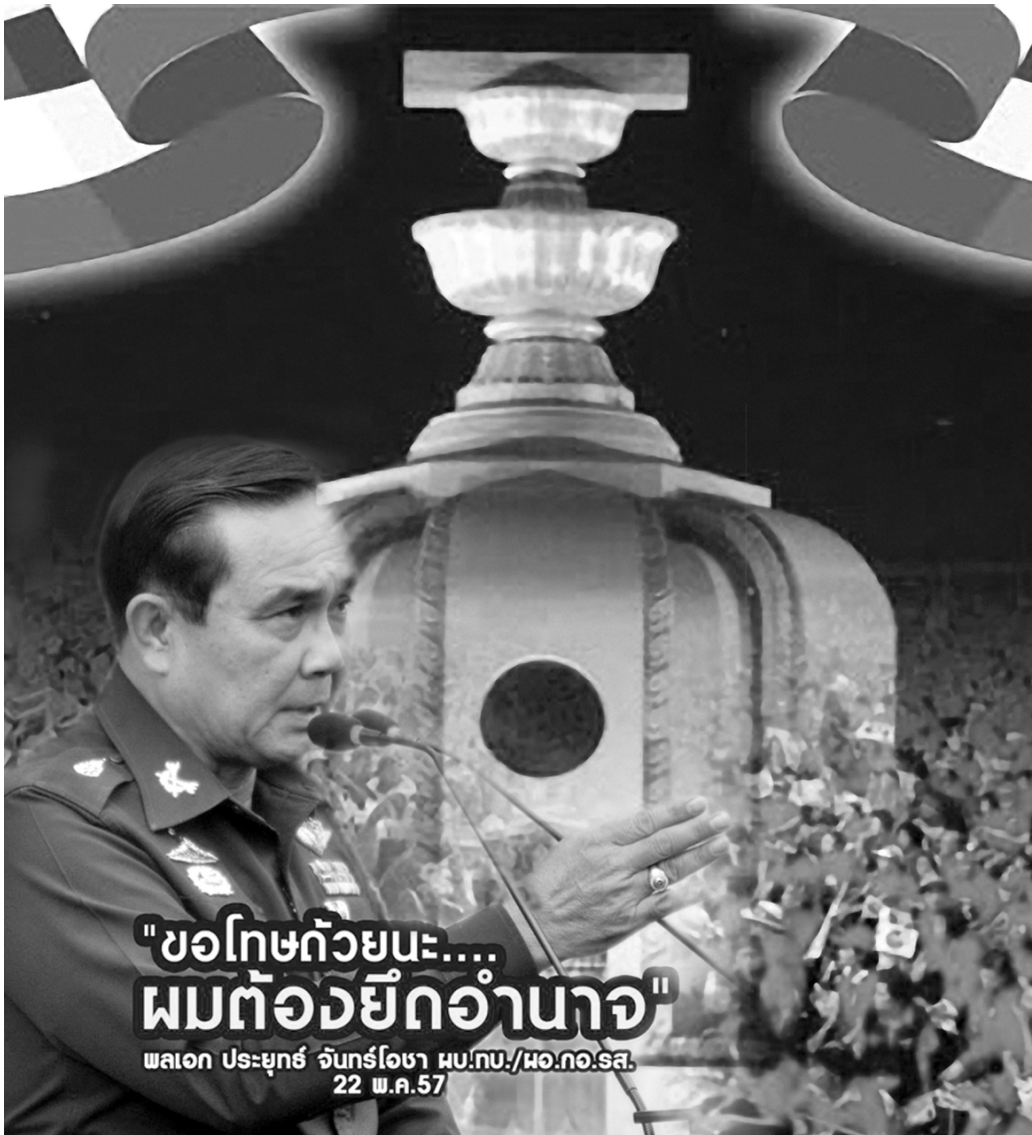
นั่นคือ จากเคหลิตเวทนา(โลกียธรรม)สุขเวทนา-ทุกขเวทนากลายเป็น“เนกขัมมลิตเวทนา”(โลกุตระธรรม) ถึงขั้นเนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ชนิดที่เป็นพลังงานของ“คุณวิเศษอาริยบุคคล”แท้ๆ

ไม่ใช่แค่“เคหลิตอุเบกขาเวทนา”แน่ๆ และการเปลี่ยน“เพศ”(ลิงค์)นี้ย่อมไม่ใช่การกระทำของหมอที่แปลงเพศให้กะเทย

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● ทาญกล้าแสดงตัว
ไม่กลัวโจรหน้าไหน
ยินดีพร้อมยอมตาย
บุกไปแม้คนเดียว

"ขอโทษด้วยนะ.....
ผมต้องยกอำนาจ"

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา มบ.ทบ./ผอ.กอ.รส.
22 พ.ค.57

วิถีคนกล้า

(บุรุษปชาดก)

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เซตวัน ได้ตรัสถามภิกษุผู้ละความเพียรรูปหนึ่งซึ่ง
ถูกนำมาที่โรงธรรมสภา

“ได้ยินมาว่า เธอละทิ้งความเพียรเสียแล้วหรือ”

“จริง พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุ เธอได้บวชอยู่ในศาสนาอัน
พาออกจากทุกข์ได้ แล้วเหตุใดจึงละความเพียรเสีย
ในโบราณกาลนั้น **บัณฑิตทั้งหลายก็ยังไม่ยอมสลัด
ทิ้งความเพียร แม้ตกอยู่ในฐานะอันมีภัยก็ตาม**”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

.....

ใน

อดีตกาล ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ปากดง
(ปากทางเข้าป่าลึกซึ่งมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นหนาแน่น)
มีชายคนหนึ่งเกิดอยู่ในตระกูลของผู้รักษา
ป่า นั้น เขาเป็นหัวหน้าผู้รักษาป่า มีบริวาร ๕๐๐
คน อาศัยการเลี้ยงชีพด้วยการรับจ้างนำทาง พา
ผู้คนให้ผ่านป่าดงแห่งนั้นไปโดยปลอดภัย

วันหนึ่ง มีบุตรพ่อค้าชาวเมืองพาราณสี ได้
บรรทุกลินค้าด้วยเกวียน ๕๐๐ เล่ม มาถึงหมู่บ้าน
นั้น เขาได้ติดต่อกับหัวหน้าผู้รักษาป่า

“ดูก่อนสหาย ท่านจงรับทรัพย์ ๑,๐๐๐ นี้ไว้
แล้วนำพาพวกเราให้ผ่านพันดงนี้ไปโดยปลอดภัย
เถิด”

หัวหน้าผู้รักษาป่าก็รับงานนั้น ด้วยความคิด
มุ่งมั่นว่า

“เมื่อเราริบงานนี้แล้ว เราจะต้องเพียรดูแล
รักษาพวกบุตรพ่อค้านี้ให้ปลอดภัย แม้ต้อง
สละชีวิตก็ตาม”

จากนั้นก็ได้นำพาบุตรพ่อค้ากับเกวียนทั้งหมด
เดินทางเข้าสู่ป่า นั้น พอไปถึงกลางดง ปรากฏโจร
ประมาณ ๕๐๐ คน ดักข่มอยู่หมายปล้นสินค้า

เมื่อได้โอกาส เหล่าโจรก็เฮโลกันเข้าปล้น
บรรดาพวกที่มาถึงกองเกวียนพากันตกใจกลัว
ต่างก็ลนลานกลัวถูกฆาตกรรมไปนอนราบกับพื้นดิน
มีแต่หัวหน้าผู้รักษาป่าเพียงคนเดียวเท่านั้น
ที่ไม่สะทกสะท้านหวาดกลัว ได้ร้องตะโกนเสียง

ดังอย่างน่าเกรงขาม วิ่งบุกเข้าประหัตประหาร
พวกโจร ด้วยความแกล้วกล้าอาจหาญยิ่ง จน
กระทั่งพวกโจรล้มตายไปเป็นจำนวนมาก ที่เหลือ
ก็พากันเกรงกลัวหนีตายกันไปหมดสิ้นคนกับเกวียน
ทั้ง ๕๐๐ เล่มจึงปลอดภัย

ครั้นกองเกวียนเดินทางต่อ ถึงสถานที่ห่าง
ไกลจากความกันดารก็หยุดพัก บุตรพ่อค้าแม่
ปลอดภัยแล้ว แต่ก็ยังอดใจสงสัยไม่ได้ จึงถาม
หัวหน้าผู้รักษาป่า

“ตอนที่พวกโจรยิงลูกธนูอันแหลมคม ถู
ดาบคมกริบมันระยับกรูเข้ามาปล้น ภัยคือความ
ตายอยู่ตรงหน้าแล้ว เหตุใดท่านจึงไม่มีความ
ครั้นคร้ามหวาดกลัวใดๆเลย”

หัวหน้าผู้รักษาป่ายิ้มแย้ม ตอบอย่างภาคภูมิใจ

“**เพราะว่าชีวิตของเราได้คิดสละไว้ก่อนแล้ว
เราไม่มีความอาลัย(ห่วงใย)ในชีวิต** เมื่อพวกโจร
ยิงลูกธนูอันแหลมคม ถูดาบอันคมกริบเข้ามาฟัน
ความตายอยู่ตรงหน้า เราจึงไม่กลัว กลับรู้สึก
ยินดีและมีความสุขอย่างยิ่ง **เพราะผู้กล้าหาญควร
กระทำกิจของคนกล้าหาญในคราวที่สมควร**”

นี่เป็นคำตอบเพื่อให้บุตรพ่อค้าได้รู้ ว่าตนทำกิจ
ของคนกล้าหาญแล้ว จากนั้นก็เดินทางกันต่อไป
เมื่อส่งบุตรพ่อค้าจนถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว
จึงเดินทางกลับคืนสู่บ้านของตนตามเดิม หมั่นทำ
บุญ(ชำระกิเลส)ทำทาน(เสียสละแบ่งปัน) ดำเนิน
ชีวิตไปตามยถากรรม(ตามการทำดีทำชั่วของตน)

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเปิดเผยว่า
“**หัวหน้าผู้รักษาป่าในยุคนี้ ก็คือเราตถาคต
ในยุคนี้เอง**”

แล้วทรงประกาศลัจจะ เมื่อจบลัจจะนั้น ภิกษุ
ผู้ละทิ้งความเพียรก็บังเกิดดวงตาเห็นธรรม ได้
บรรลุเป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง** ณ ที่ตรงนั้นเอง

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ๓๙๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๑๒๓)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๙

ตลอดระยะเวลากว่า ๒,๖๐๐ ปี
ของประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา
ไม่เคยปรากฏเหตุการณ์รุนแรง
ที่ชาวพุทธอาศัยกำลังอำนาจ
ของฝ่ายอาณาจักรบีบบังคับให้ชนกลุ่มใดต้อง
หันมานับถือพุทธศาสนา
หรือลัทธินิกายใดนิกายหนึ่งในพุทธศาสนา
จนก่อให้เกิดสงครามทางศาสนาขึ้น

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

หลักนิติปรัชญาของพระธรรมวินัยที่สำคัญ
เรื่องหนึ่งซึ่งสะท้อนถึงเจตนารมณ์แห่งการให้
ความเคารพอย่างสูงต่อหลักสิทธิมนุษยชนในพระ
พุทธศาสนาก็คือ บทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนานา-
สังวาส ซึ่งมีปรากฏหลักฐานหลายแห่งในพระ
ไตรปิฎก อาทิ ในพระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง
เล่มที่ ๕ ข้อ ๒๓๘-๒๖๐ ที่กล่าวถึงเรื่องราว
พระภิกษุ ๒ กลุ่มในกรุงโกสัมพีซึ่งมีความเห็น
ขัดแย้งกันอย่างรุนแรงถึงขั้นแยกกันทำสังฆกรรม
คนละอุโบสถ

ในกรณีดังกล่าว แทนที่พระพุทธเจ้าจะทรง
ใช้อำนาจตัดสินบังคับให้ภิกษุทั้ง ๒ กลุ่มหันหน้า
ปรองดองกัน หรือตัดสินชี้ขาดว่าฝ่ายใดถูก

ฝ่ายใดผิด (ซึ่งถ้าทำเช่นนั้นความกินแหนงแคลงใจ
ก็ไม่มีทางหมดไปได้) พระพุทธองค์กลับบัญญัติ
หลักนานาสังวาสขึ้น โดยให้ภิกษุทั้ง ๒ ฝ่าย
แยกกันทำอุโบสถ แต่ทรงให้ทำสังฆกรรมภายใต้
สีมาเดียวกัน โดยให้พุทธบริษัทปฏิบัติต่อสงฆ์
ทั้งสองฝ่ายอย่างเสมอภาค แล้วให้ใช้ปัญญา
ใคร่ครวญเองว่า สงฆ์ฝ่ายใดเป็นธรรมวาทีที่ควร
สนับสนุน ฝ่ายใดเป็นอธรรมวาทีที่ไม่ควรสนับสนุน
ทั้งนี้ทรงยอมรับให้มีความแตกต่างหลากหลาย
ทางความคิดเห็น หรือที่เรียกว่านานาสังวาสใน
สังคมสงฆ์ แต่ในท่ามกลางความแตกต่าง ก็ได้
กำหนดหลักเกณฑ์เพื่อยึดโยงให้สงฆ์ทั้ง ๒ ฝ่าย
ยังคงความเป็นภราดรภาพต่อกัน เป็นเพื่อนสพ-
พรหมจรรยภายใต้สังฆมณฑลเดียวกัน ตลอดจน

ให้ความเคารพซึ่งกันและกันในหลักสิทธิมนุษยชน พื้นฐานภายใต้กรอบแห่งพระธรรมวินัย อย่างไรก็ตามก็ตามกรณีถ้ามีอสังขีปะปนเข้ามาในสังคมสงฆ์ โดยถึงแม้จะประพฤติกว้างละเมียดลิกขาบทที่เป็น อาบัติร้ายแรงแล้วก็ยังไม่ยอมรับในอาบัตินี้ดังกล่าว มาตราการลงโทษขั้นสูงสุดที่พระพุทธเจ้าให้สงฆ์ กระทำต่อบุคคลนั้น ๆ ตามพระธรรมวินัย ก็คือ การลงโทษปาสนียกรรมอันเป็นการลงโทษไล่ออก เสียจากหมู่ ตลอดจนการกระทำปาสนียกรรม อันได้แก่การประกาศต่อสาธารณชนว่า สงฆ์ ไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของบุคคลนั้น ๆ อีก ถ้าบุคคลผู้นั้นไปกระทำเรื่องอะไรก็ให้ถือเป็น พฤติกรรมส่วนตัวของผู้นั้นซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ ไต ๆ กับสงฆ์ ดังเช่นที่พระพุทธองค์ให้สงฆ์ กระทำปาสนียกรรมแก่พระเทวทัตว่า (พระไตร-ปิฎก เล่มที่ ๗ : ๑๑๕)

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แล สงฆ์ จงลงปาสนียกรรมในกรุงราชคฤห์แก่เทวทัตว่า ปรัตติของพระเทวทัตก่อนเป็นอย่างหนึ่ง เดียวนี้ เป็นอีกอย่างหนึ่ง พระเทวทัตทำอย่างไรด้วย กาย วาจา ไม่พึงเห็นว่าพระพุทธ พระธรรม หรือพระ สงฆ์เป็นอย่างนั้น พึงเห็นเฉพาะตัวพระเทวทัตเอง”

หลักนิติปรัชญาเรื่องนานาสังวาส รวมถึงนิติ ประเพณีการทำปาสนียกรรมตามบทบัญญัติ ของพระธรรมวินัย สะท้อนให้เห็นเจตจำนงแห่ง ความปรารถนาดีของพระพุทธศาสนาที่จะให้ มวลมนุษยบนโลกพิภพนี้อยู่ร่วมกันด้วยความสงบ สันติ บนพื้นฐานแห่งความเคารพในสิทธิเสรีภาพ ทางความคิดความเชื่อของผู้อื่น โดยปราศจาก การใช้กำลังอำนาจบีบบังคับให้ใครต้องเชื่อ หรือ ไม่ให้เชื่อตามความคิดเห็นของตน ตลอดจน สะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับธรรมชาติแห่งความ แตกต่างทางความคิดของผู้คนในสังคม แล้ว สร้างเอกภาพในความหลากหลายให้เกิดขึ้นบน พื้นฐานของหลักนิติธรรม โดยไม่สนับสนุนให้เกิด ความแตกแยกก้าวร้าวลึกลับในสังคม ท่ามกลางภาพ

เปลือกนอกอันฉาบฉวยของความเป็นเอกภาพที่ อาศัยกำลังอำนาจรัฐบีบบังคับให้ปรากฏขึ้น

ด้วยเหตุนี้ตลอดระยะเวลากว่า ๒,๖๐๐ ปี ของประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา จึงไม่เคย ปรากฏเหตุการณ์รุนแรงที่ชาวพุทธอาศัยกำลัง อำนาจของฝ่ายอาณาจักรบีบบังคับให้ชนกลุ่มใด ต้องหันมานับถือพุทธศาสนาหรือลัทธิในกายใด นิกายหนึ่งในพุทธศาสนา จนก่อให้เกิดสงคราม ทางศาสนาขึ้น

อำนาจที่เปรียบประดุจจักรแก้วอันเป็นทิพย์

ดังที่ได้ชี้ให้เห็นว่าหลักพุทธปรัชญาให้ความสำคัญ กับการพัฒนาที่ระดับโครงสร้างส่วนลึก ทางสังคม ยิ่งกว่าการมุ่งเปลี่ยนแปลงรูปแบบ โครงสร้างส่วนบนทางการเมือง แต่ในการนี้เมื่อ ต้องสอนประชาชนยุค ๒,๖๐๐ ปีก่อน (ซึ่ง แฉกวันส่วนใหญ่ในชมพูทวีปสมัยนั้นปกครอง ภายใต้อาณาจักรที่มิใช่อำนาจลัทธิขาด) พระพุทธเจ้าก็ต้องอาศัยเรื่องเล่าเชิงบุคคลิขฐาน และชาดกต่าง ๆ เป็นเครื่องมือ เพื่อสื่อสารให้ ผู้คนในยุคสมัยนั้นเข้าใจแก่นสารสาระแห่งความ หมายของหลักธรรมที่ทรงมุ่งหมายจะสอน

ดังเช่นในจักกวัตตสูตร ที่มุนิกาย ปาฎิกวรรค พระพุทธเจ้าได้ตรัสเล่าถึงเรื่องราวของพระราชา จักรพรรดิที่มีของศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคูเมืองประการ หนึ่งคือ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ซึ่งมีอาณาภาพมาก จนทำให้พระเจ้าแผ่นดินในแคว้นแคว้นอื่น ๆ ต่าง พากันมาขอสวามิภักดิ์กับพระราชาจักรพรรดิ ด้วยความเต็มใจ โดยมีต้องใช้อาญา มีต้องใช้ ศาสตร์รา ส่งผลให้ราชอาณาจักรขยายตัวออกไป อย่างกว้างใหญ่ไพศาลจรดมหาสมุทรทั้งสี่ทิศ ต่อมาเมื่อพระราชาจักรพรรดิชราภาพลง ก็ทรง สละราชสมบัติให้กับพระกุมารองค์ใหญ่ แล้ว เสด็จออกจากเรือนไปบวชเป็นบรรพชิต เมื่อพระ ราชฤกษ์ทรงผนวชได้ ๗ วัน จักรแก้วอันเป็น

ทิพย์ก็อันตรธานหายไป ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัส
เล่าต่อไปว่า (พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๑ : ๔๕-๕๑)

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้นเมื่อจักรแก้วอัน
เป็นทิพย์อันตรธานไปแล้ว ท้าวเธอได้ทรงเสีย
พระทัยและทรงเสวยแต่ความเสียพระทัย ท้าว
เธอเสด็จเข้าไปหาพระราชฤๅษีถึงที่ประทับ แล้ว
ได้กราบทูลว่า ขอเดชะ พระพุทธเจ้าข้าพระองค์
พึงทรงทราบว่จักรแก้วอันเป็นทิพย์อันตรธานไป
แล้ว ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อท้าวเธอกราบทูล
อย่างนี้แล้วพระราชฤๅษีจึงตรัสกะท้าวเธอว่า
ดูกรพ่อ พ่ออย่าเสียใจ และอย่าเสวยแต่ความ
เสียใจไปเลย ในเมื่อจักรแก้วอันเป็นทิพย์
อันตรธานไปแล้ว ดูกรพ่อ ด้วยว่าจักรแก้วอัน
เป็นทิพย์หาใช่สมบัติสืบมาจากบิดาของพ่อไม่
ดูกรพ่อ เชิญพ่อประพฤติในจักกวัตติวัตรอัน
ประเสริฐเถิด ข้อนี้เป็นฐานะที่จะมีได้แล เมื่อพ่อ
ประพฤติในจักกวัตติวัตรอันประเสริฐ จักรแก้ว
อันเป็นทิพย์ซึ่งมีกำพันหนึ่ง มีกง มีดุมบริบูรณ์
ด้วยอาการทุกอย่าง จักปรากฏมีแก่พ่อผู้สละพระ
เศียร แล้วรักษาอุโบสถอยู่ ณ ปราสาทอัน
ประเสริฐชั้นบน ในวันอุโบสถ 15 ค่ำ....”

เมื่อกษัตริย์พระองค์ใหม่ปฏิบัติตามคำ
แนะนำของพระฤๅษีผู้เป็นพระราชบิดาโดยตั้งตน
อยู่ในธรรม ลักการะธรรม ทำความความเคารพ
ธรรม นับถือธรรมบูชาธรรม ยำเกรงธรรม มี
ธรรมเป็นใหญ่ ฯลฯ ตามหลักจักกวัตติวัตรอัน
ประเสริฐ ในไม่ช้าจักรแก้วอันเป็นทิพย์ที่เคย
อันตรธานไปก็กลับปรากฏขึ้นใหม่ โดย
พระพุทธเจ้าได้ทรงบรรยายถึงอานุภาพของจักร
แก้วในเชิงบุคลาธิษฐานว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้น ท้าวเธอเสด็จ
ลุกจากพระที่นั่งแล้วทรงทำผ้าอุตราสงค์เฉวียงพระ
อังสา ข้างหนึ่งจับพระเศียรด้วยพระหัตถ์ซ้าย
ทรงประคองจักรแก้วด้วยพระหัตถ์ขวา แล้วตรัส

ว่า ขอจักรแก้วอันประเสริฐจงเป็นไปเถิด ขอ
จักรแก้วอันประเสริฐจงชนะโลกทั้งปวงเถิด
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ขณะนั้น จักรแก้วนั้นก็
เป็นไปทางทิศบูรพา พระเจ้าจักรพรรดิพร้อมด้วย
จตุรงคินีเสนา ก็เสด็จติดตามไป ดูกรภิกษุทั้งหลาย
ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินที่อยู่ ณ ทิศบูรพาต่างพากัน
เสด็จเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจักรพรรดิได้กราบทูล
อย่างนี้ว่า ขอเชิญเสด็จมาเถิด มหาราชเจ้า
พระองค์เสด็จมาเถิดแล้ว ราชอาณาจักรเหล่านี้
เป็นของพระองค์ทั้งสิ้น ขอพระองค์พระราชทาน
พระบรมราโชวาทเถิดมหาราชเจ้า ท้าวเธอจึง
ตรัสอย่างนี้ว่า

พวกท่านไม่พึงฆ่าสัตว์
ไม่พึงถือเอาของที่เจ้าของไม่ได้ให้
ไม่พึงประพฤติผิดในกามทั้งหลาย
ไม่พึงกล่าวคำเท็จ
ไม่พึงดื่มน้ำเมา
จงบริโภคตามเดิมเถิด

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกพระเจ้าแผ่นดินที่อยู่ ณ
ทิศบูรพาได้พากันตามเสด็จท้าวเธอไป ดูกรภิกษุ
ทั้งหลาย ลำดับนั้น จักรแก้วนั้นก็ลงไปสมุทรร้าน
บูรพา แล้วไหลขึ้นไปลงที่สมุทรรที่ด้านทักษิณ
แล้วไหลขึ้นไปสู่ทิศปัจฉิมท้าวเธอพร้อมด้วยจตุ
รงคินีเสนา ก็เสด็จติดตามไป ดูกรภิกษุทั้งหลาย
จักรแก้วประดิษฐานอยู่ ณ ประเทศใด ท้าวเธอ
ก็เสด็จเข้าไปพักอยู่ ณ ประเทศนั้นพร้อมด้วย
จตุรงคินีเสนา.....”

การสืบทอดราชสมบัติและ “จักรแก้ว” ได้
ดำเนินสืบเนื่องมาในลักษณะเช่นนี้จากพระราช
จักรพรรดิรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง จนมาถึงยุคสมัย
สุดท้ายที่เมื่อกษัตริย์พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์
และจักรแก้วอันตรธานไปแล้ว กษัตริย์ดังกล่าวไม่
ได้เสด็จไปขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากพระ
ฤๅษี (เพื่อเจริญรอยในการปฏิบัติจักกวัตติวัตรตาม

พระเจ้าจักรพรรดิพระองค์ก่อนที่เสด็จออกบวช) จักรแก้วที่อันตรธานไปก็เลยไม่หวนคืนกลับมาอีก นับแต่บัดนั้น แล้วบ้านเมืองที่เคยสุขสงบก็เริ่มเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายไม่ร่มเย็นเป็นสุขเหมือนก่อน ผลที่สุดความมั่นคงของราชอาณาจักรก็เริ่มเสื่อมถอยลงเป็นลำดับ ๆ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่าต่อไปในจกักรวัตตสูตรถึงตรรกะแห่งความเสื่อมถอยอย่างเป็นลำดับ ๆ นี้ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้น บุรุษคนหนึ่ง เข้าไปเฝ้าพระราชกษัตริย์ ซึ่งได้มูรธาภิเษก แล้วถึงที่ประทับครั้นแล้ว ได้กราบทูลว่าขอเดชะ พระพุทธเจ้าข้า พระองค์พึงทรงทราบเกิด จักรแก้วอันเป็นทิพย์อันตรธานไปแล้ว ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้น ท้าวเธอเมื่อจักรแก้วอันเป็นทิพย์อันตรธานไปแล้วได้ทรงเสียพระทัย และได้ทรงเสวยแต่ความเสียพระทัย แต่ไม่ได้เสด็จ เข้าไปเฝ้าพระราชา ทูลถามถึงจกักรวัตตวัตตรอัน ประเสริฐ นัยว่าท้าวเธอทรงปกครองประชาราษฎร์ ตามพระเมตติของพระองค์อยู่ ประชาราษฎรก็ไม่ เจริญต่อไปเหมือนเก่าก่อน เหมือนเมื่อกษัตริย์ พระองค์ก่อน ๆ ซึ่งได้ทรงประพฤติในจกักรวัตตวัตตร อันประเสริฐอยู่ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ครั้งนั้นคณะ อามตย์ ข้าราชการบริพาร โหราจารย์ และมหา อามตย์ นายกองข้าง นายกองม้า เป็นต้น จนคนรักษาประตู และคนเลี้ยงชีพด้วยปัญญาได้ ประชุมกันกราบทูลท้าวเธอว่า พระพุทธเจ้าข้า ได้ยินว่าเมื่อพระองค์ทรงปกครองประชาราษฎร์ ตามพระเมตติของพระองค์เอง ประชาราษฎรไม่ เจริญเหมือนเก่าก่อน เหมือนเมื่อกษัตริย์พระองค์ ก่อน ๆ ซึ่งได้ทรงประพฤติในจกักรวัตตวัตตรอัน ประเสริฐอยู่ พระพุทธเจ้าข้า ในแคว้นแคว้นของ พระองค์มีอามตย์ข้าราชการบริพาร โหราจารย์ และมหาอามตย์ นายกองข้าง นายกองม้า เป็นต้น จนคนรักษาประตู และคนเลี้ยงชีพด้วยปัญญาอยู่ พร้อมทีเดียว ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย คือ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายด้วย และประชาราษฎร์

เหล่าอื่นด้วยทรงจำจกักรวัตตวัตตรอันประเสริฐได้อยู่ ขอเชิญพระองค์โปรดตรัสถามถึงจกักรวัตตวัตตรอัน ประเสริฐเถิด พวกข้าพระพุทธเจ้าอันพระองค์ ตรัสถามแล้ว จกักราบทูลแก่จกักรวัตตวัตตรอัน ประเสริฐถวายพระองค์”

เมื่อพระราชกษัตริย์พระองค์ใหม่ไม่ ไปขอคำปรึกษาแนะนำจากพระราชาผู้เป็นพระ- ราชบิดา แต่กลับไปฟังคำแนะนำของเหล่าอามตย์ และข้าราชการบริพารใกล้เคียงแทน ก็เริ่มเกิดการ ประพฤติปฏิบัติออกนอกแนวทางแห่งจกักรวัตตวัตตร อันประเสริฐ เช่น เมื่อเกิดช่องว่างความเหลื่อม- ล้าทางเศรษฐกิจในบ้านเมือง ก็มีได้แก้ไขปัญหาค ด้วยวิถีทางที่ถูกต้อง ซึ่งในจกักรวัตตวัตตรเรียกว่า “พระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์” อัน เป็นเหตุให้ความขัดสนหรือวิกฤตการณ์ทาง เศรษฐกิจขยายขอบเขตกว้างขวางยิ่งขึ้น

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

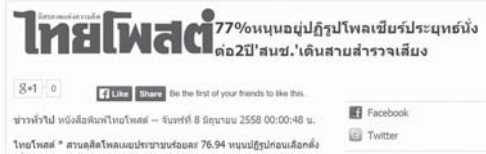
(โคลกธรรม-พุทธอภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● นายชิง วินเทอร์

๑. นักการเมืองเกลียด-ประชาชนชอบ ๗๗% ไฟเขียว ประทุรหนึ่งต่อ ๒ ปี (ไทยโพสต์ ๘ มิ.ย.๕๘)

๒. เรื่องสำคัญและเรื่องด่วน อธิการบดี ธรรมศาสตร์จับปฏิรูปคน (มติชน ๖ มิ.ย.๕๘)

๓. ไร้คุณภาพ จี ๖ วิสาหกิจส่งตั้งรัฐ ๑ ล้านล้าน ปัจจุบันแค่ ๑.๒ แสนล้านบาท ชี้กิจการไหนแย่อย่าดันทุรัง (เดลินิวส์ ๖ มิ.ย.๕๘)

๔. ใครว่าพ่อแม่ไม่เกี้ยว! คุณสาวหลบหน้าไม่เคลียร์ ปัญหาหัวใจโมโหใช้จอบลับหน้าพ่อแม่แพนจนเลย (เดลินิวส์ ๓ มิ.ย.๕๘)

๕. ปรากฏการณ์ธรรมชาติชวนสยอง อินเดียร้อนจัดดับจ้อ ๑,๕๐๐ ศพคนป่วยล้ม รพ. เกาหลีใต้เผยพบผู้ติดไวรัสเมอร์ส แล้ว ๗ ราย (ไทยโพสต์ ๒๙ พ.ค.๕๘)

๖. ปรากฏการณ์พฤติกรรมเด็กชนล้งเวช ลุยจับยกโขยง 'แว่นชิง' มากสุดในกรุง ๔๓๗ คน ยึดจยย. เกือบ ๓๐๐ คัน (เดลินิวส์ ๑ มิ.ย.๕๘)

๗. ธุรกิจคือธุรกิจ ระวัง! อาหารเสริมยาบำรุง กินสะสมเสี่ยงป่วยโรคไต (มติชน ๑๔ มิ.ค.๕๘)

๘. พฤติกรรมเยี่ยงนี้ เต็มแผ่นดิน อคส. พงะ สตี๊กมันเจอยัดไส้ พบปูนขาวปนเกือบ ๕ พันตัน (เดลินิวส์ ๑๖ ก.พ. ๕๘)

๙. เด็กมันแรงโทษใคร? มาปุ่ย่ายเลย ๗๐ หลานแค่นถูกดูต้า (ไทยโพสต์ ๒๒-๒๓ ต.ค.๕๗)

๑๐. เมืองไทยควรศึกษาเพื่อความปลอดภัย จีนอพยพ ๓,๐๐๐ คน พ้นเวียดนาม หลังการจลาจลบานปลาย เผาและทำลายโรงงานต่างชาติ ๑๐ กว่าแห่ง (ไทยโพสต์ พ.ค.๕๘)

๑๑. โกงอีกแล้วจ๋อแมล็กลิสต์
๓๐ รัง.ผลิตนม ร.ร.มิสลับอร์ด
เผยไม่มีมาตรฐาน (มติชน
๒๒ พ.ค.๕๘)

๑๒. ทุนนิยมเป็นเช่นนี้ ๆ OECD ชี้ ช่องว่างราย-จน ห่างสุดรอบ ๓๐ ปี (ไทยโพสต์ พ.ค.๕๘)

ยานพาหนะมีตะแคงหมื่น แล่นโหด-ตันทุ่นหลักร้อย

๑๓. ลังคมมนุษย์ พึ่งเจ็บพึ่งตาย? โวยยาไวรัส
ดับ โขกเม็ดละ ๓ หมื่น (เดลินิวส์ ๒๑ พ.ค.๕๘)

๑๔. มาถูกทาง ปฏิรูป ปท.ไทยให้ชุมชนท้องถิ่น
จัดการตนเองเสริมศักยภาพท้องถิ่น เตรียม
พร้อมจัดการ “ที่ดินชุมชน” (ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒
พ.ค. ๕๘)

แก่ระเบียบสกลศ.โละที่ปรึกษาฯแผน

๑๕. ทางไปนรก เห็นแก่พวกพ้อง โละที่ปรึกษา
สกลศ.กว่า ๒๐ คน นั่งกินเงินเดือนประจำ๕๕,๐๐๐-
๑๐๕,๐๐๐ บาท (มติชน ๒๑ พ.ค. ๕๘)

๑๖. วัดทั่วไปเขาทำอะไร
อยู่? กุศโลบาย “ยกวัดขึ้น
ห้าง” เผยแผ่พุทธศาสนา
เชิงรุก (มติชน ๑๘ พ.ค.๕๘)

Thaksin Shinawatra

๑๗. ทำมานานแล้ว แต่ไม่สนใจกันเอง แม้
อาฆาตสถาบันความมั่นคงจ๋อฟ้องคดี ๑๑๒
กต.รับลูกยกเลิกพาสปอร์ต (ไทยโพสต์ ๒๘ พ.ค.๕๘)

๑๘. อ๊ะจี้ยัยย์ โฆษณา
ขายเหรียญ เบิกเนตรโดย
อริยสงฆ์แห่งเหรียญพระ
ทองคำ ทุกวินาทีประสา
พรโภคทรัพย์ฯ...(....ครั้ง
แรกใน ๒,๖๐๐ปี พระ
ศากยมุนี...) (หน้าโฆษณา
ในมติชน ๒๘ พ.ค.๕๘)

๑๙. เอาจริงไหมเอ่ย? ชี้พระละเลยหมู่บ้านศีล ๕
ขัดมติมส. (มติชน ๒๗ พค.๕๘)

บชน.ขอโทษบ.กิส.ทำบ้านเมืองสงบ

๒๐. เรื่องจริง เอกชนประเมิน คสช. สอบผ่าน
ยาหอมแก้ คก. ช้ำปัญหาเยอะ ระบุจุดเดิน ขยั้น-
ตั้งใจ (เดลินิวส์ ๒๓ พ.ค.๕๘) ๒

ยินดีมากในความกล้าหาญทางจริยธรรมของเพื่อน ๆ
ที่อยากสร้างพลังของหญิงไทย
ที่มีความมั่นใจในชุดไทย

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๑) แก๊งผ้าถุงไทย

เวลาผ่านไปเร็ววัน เผลอไม่นานฉันก็สอบเสร็จวิชา
สุดท้ายของเทอมที่ ๓ และขึ้นสู่วินาที ๒ ของการ
ศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (MPA NIDA) แล้ว

ชีวิตนักศึกษาช่วงนี้มีทั้งการเรียนและการทำ
กิจกรรมของมหาวิทยาลัยควบคู่กันไป เนื่องจาก
ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการของ
รุ่นพวงด้วย จึงเป็นอีกหนึ่งโอกาสดี ๆ ที่ได้เรียนรู้ชีวิต
นักศึกษาเพิ่มมากขึ้น ได้ฝึกสัมพันธ์กับผู้คนรอบด้าน
และทำกิจกรรมช่วยคณะในด้านต่าง ๆ

ด้านการเรียน แม้ฉันจะไม่ได้เป็นคนหัวดีอะไร
แต่ด้วยวิธีการเรียนการสอนของนิคดาที่ปูพื้นฐาน
การเรียนรู้และต่อยอดความรู้ให้เรามีทักษะของ

การเรียนอย่างรู้รอบ คิดเป็น และสามารถ
นำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม ก็ทำให้การ
เรียนเป็นไปอย่างราบรื่นมากขึ้น แม้จะเรียน
อย่างเข้มข้น หนักบ้างเพราะมีรายงานเยอะ
ทั้งงานเดี่ยว งานกลุ่ม แต่ฉันก็ชอบการทำ
รายงานที่สุด เพราะการทำรายงานเป็นวิธีที่ดี
ที่ทำให้เข้าใจเนื้อหาสำคัญของสาระวิชานั้น ๆ
ได้เป็นอย่างดี บางครั้งฉันฟังการบรรยายในห้อง
เรียนไม่เข้าใจเลย แต่ก็ได้เข้าใจเพิ่มมากขึ้น
ได้ร้อง อ้อ!! ก็ตอนมานั่งทำรายงานนี่เอง !

การเรียนหนึ่งวิชา มีอาจารย์สอนอย่างน้อย
๓ ท่าน บางวิชา ๔-๕ ท่าน อาจารย์บอกว่า ๑ วิชา
เราเรียนเหมือนต้นไม้ อาจารย์คนแรกมาสอน

รากฐานความรู้ ปูพื้นฐาน อาจารย์คนที่สองมาสอน
ลำดับนี้ แก่นหลักของเนื้อหาวิชา อาจารย์คนที่
สามมาสอนยอดไม้ การมาต่อยอดความรู้
เพื่อนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง บางวิชามีเนื้อหาสาระ
มากจึงต้องใช้อาจารย์หลายท่าน นักศึกษาก็จะได้
มีความรู้อย่างถ่องแท้และรอบด้าน มองเห็น
ทุกมุมของต้นไม้ ไม่ใช่มองต้นไม้แค่เพียงจาก
มุมใดมุมหนึ่งเท่านั้น

ฉันมองว่านี่เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ดี และเป็น
โอกาสที่จะได้รับความรู้จากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ
ในแขนงต่าง ๆ มากมาย เป็นการเรียนจากผู้ทรง
คุณวุฒิที่มีประสบการณ์การบริหารภาครัฐโดย
ตรงจากการทำงาน ซึ่งในช่วงการเปลี่ยนผ่าน
บ้านเมืองมาสู่ยุคปฏิรูปของ คสช.นี้ อาจารย์จาก
รัฐประศาสนศาสตร์ นิติฯ ก็ได้รับเลือกเข้าไปมี
ตำแหน่งสำคัญ ๆ ในสภามากมายกว่าร้อยท่าน
ทำให้นักศึกษาพลอยได้รับรู้เรื่องราวของบ้านเมือง
ไปด้วย มีเรื่องราวที่น่าติดตาม น่าสนใจ บางเรื่องก็
เป็นสิ่งใหม่ในสังคมไทย ที่ทำให้นักศึกษารัฐ-
ประศาสนศาสตร์พลอยเรียนไปอย่างตื่นเต้น และ
ติดตามความเคลื่อนไหวของบ้านเมืองไปด้วย
อย่างใจจดใจจ่อ

ทางด้านมิตรสหาย ก็เป็นโชคดีของฉันที่
ได้เจอเพื่อนดี ๆ มากมาย ที่ตอนนี้มารวมตัว
กันกลายเป็นสาว ๆ เดอะแก๊ง พวกเราตั้งกรุ๊ป
LINE ไว้คอยพูดคุยกัน ตั้งแต่รวมกลุ่มกัน
สมัยเปิดเทอมแรก ๆ คอยช่วยเหลือเอื้อเพื่อ
ซึ่งกันและกัน ในเรื่องการเรียน ก็ช่วยกันทำรายงาน
ติวข้อสอบ โดยใครเก่งเรื่องไหนก็คอยสอน คอย
แนะนำเพื่อน ใครมีวิธีจำเด็ด ๆ อยากรู้ก็มา
แบ่งปันให้เพื่อนพลอยจำได้ไปด้วย หรือใครมีวิธี
วิเคราะห์ คิดต่อยอดอย่างไรที่น่าสนใจ ก็มา
แบ่งปันเล่าสู่กันฟัง เป็นการต่อยอดความรู้ใน
และนอกห้องเรียน ไม่มีใครหวงวิชา อยากช่วยกัน
ให้สอบผ่าน และก้าวเดินไปพร้อม ๆ กันมากกว่า
รวมทั้งด้านสุขทุกข์ชีวิตการทำงาน ครอบครัว
ก็มาปรึกษากัน คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจกันไป

โดยหลังจากที่สนิทสนมกันมากขึ้น เพื่อน ๆ
ก็อยากจะมาเรียนรู้วิถีชีวิตของฉันว่า เป็นอยู่
อย่างไร? เป็นวัยรุ่นนี้ปฏิบัติธรรมยังไง? สันตือโคก
เป็นยังไง? หลัง ๆ เพื่อน ๆ เดอะแก๊งจึงนัดกันทำ
รายงาน มาเจอกันที่ห้องพัก (ตะวันฉาย ๒) ของฉัน
จากจุดนัดเดิมที่นิติฯ เพราะที่พักของฉันก็อยู่ใกล้
นิติฯด้วย

เมื่อเพื่อน ๆ เข้ามาล้มผัสพุทธสถานสันตือโคก
เป็นครั้งแรก ก็ชอบใจและอยากนัดกันมาอ่าน
หนังสือสอที่นี้กันอีกบ่อย ๆ เพราะสงบ ร่มรื่น
เหมือนได้มาเที่ยวธรรมชาติที่ต่างจังหวัด แต่มีอยู่
จริง ๆ ในเมืองกรุง ฉันเลยเป็นเหมือนไกด์นำ
เที่ยว พาเพื่อน ๆ มาเดินที่หาดทราย น้ำตก และ
เดินไปคูของที่พลังบุญ เพื่อนสนใจชุดไทยสวย ๆ
จากเชียงใหม่ในราคาถูกรวมทั้งของสุขภาพ
เลยได้ซื้อทั้งชุดไทยและข้าวของอื่น ๆ ติดไม้-
ติดมือไป

เพื่อน ๆ ได้ล้มผัสชีวิตนักปฏิบัติธรรมวัยรุ่น
ของฉัน และเริ่มเข้าใจมากขึ้น บางกลุ่มสนใจ
อยากมาเรียนรู้บ้างหากมีเวลา และเริ่มเห็นดี
เห็นงามกับการใส่ชุดไทย นุ่งผ้าถุงที่ฉันใส่ไปเรียน
ไปทำกิจกรรมต่าง ๆ กับผู้อื่นได้โดยไม่แปลกแยก
จนก่อเกิดทริปทัวร์ทำบุญไหว้พระที่ จ.พระนครศรี-
อยุธยา เนื่องจากเพื่อนคนหนึ่งอยู่ จ.อยุธยาฯ
จึงเป็นคนจัดทริปนี้ให้เพื่อน ๆ ได้ไปทำบุญกัน
โดยมีแนวคิดนัดกันใส่ชุดไทย นุ่งผ้าถุงเข้าวัด ซึ่ง
เป็นเรื่องที่ฉันไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าเพื่อน ๆ จะ
เสนอความคิดนี้ และเห็นดีตามกัน โดยที่ฉันไม่ได้
นำเสนอเองเลย แรก ๆ ก็ซึ้งใจกันเพราะบางคนก็
ยังไม่กล้าใส่ผ้าถุง เพราะที่วัดจะมีคนเยอะมาก
แต่ด้วยทุกคนเห็นฉันใส่ชุดผ้าถุงอย่างมั่นใจใน
การไปทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ทุกที พวกเค้าเลย
อยากลองดูบ้าง พอทุกคนมั่นใจที่จะนุ่งผ้าถุงเหมือน
กัน ใส่ทั้งแก๊ง แก๊งผ้าถุงไทยจึงบังเกิด

ทริปใส่ชุดไทย เข้าวัดทำบุญจึงเริ่มต้นจากการ
ระดมผ้าถุงจากเพื่อนคนหนึ่งที่ได้มาซื้อผ้าถุงจาก
พลังบุญเมื่อครั้งนัดกันมาทำรายงานที่ห้องฉัน

และฉันเองที่ต้องหาผ้าถุงให้เพื่อน ๆ ทั้ง ๗ คน ไวใส่เข้าวัดด้วยกัน เป็นอีกหนึ่งเรื่องดี ๆ ที่ฉัน ยินดีมากในความกล้าหาญทางจริยธรรมของ เพื่อน ๆ ทั้งแก๊ง โดยที่ฉันไม่นำเสนอเลย แต่ เกิดจากจิตดีที่พวกเขาอยากสร้างพลังหญิงไทยที่ มีความมั่นใจในชุดไทยซึ่งเป็นชุดประจำชาติของเรา ทำให้นึกถึงคำคมประโยคหนึ่งที่ว่า **“เมื่อเรามั่น คง คนอื่นก็มั่นใจ”**

เราออกเดินทางจากกรุงเทพฯตอนเช้าไปถึง อยุธาตอนสาย ๆ โดยมีเพื่อนมารับฉันที่สันตโศภ พรหมกับเพื่อนอีกคนที่นัดกันมาเจอที่นี่เพื่อไป พร้อมกัน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งนัดเจอกันที่อยุธยาเลย เนื่องจากอยู่ใกล้ละแวกนั้น เมื่อมาเจอกันพร้อม หน้าสาว ๆ ก็มาฝึกหัดนุ่งผ้าถุงไทยกันอย่าง เคอะ ๆ เขิน ๆ กันนิดหน่อย โดยฉันมีหน้าที่สอน เพื่อน ๆ ใส่ผ้าถุงไปในฐานะผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เมื่อใส่ชุดไทยพร้อมหน้าพร้อมตากันแล้วก็เริ่ม ทริบทำบุญไหว้พระ โดยวัดแรกพวกเราไปกันที่ “วัดใหญ่ชัยมงคล” ต่อด้ววัดพนัญเชิง ซึ่งเป็น วัดมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ในสมัย กรุงศรีอยุธยาและเป็นวัดที่นักท่องเที่ยวนิยมมา มากที่สุดวัดหนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จึง ได้พบเห็นนักท่องเที่ยวจำนวนมาก

เมื่อพวกเราเดินทางมายังวัดทั้งสองแห่ง แก๊งสาวไทยนุ่งผ้าถุงทั้ง ๗ คนมาถึงก็เลยเป็นที่ จับตามองเป็นพิเศษเพราะใส่ชุดไทยเป็นคณะ

หลังจากไหว้พระและเดินชมวัดกันได้ ลักระยะหนึ่ง ก็มีคณะนักท่องเที่ยวชาวจีนพร้อม ไกด์ชาวไทยเข้ามาขอถ่ายรูปกับพวกเรา พร้อม บอกว่า **“พวกนี้น้องน่ารักมากเลยที่ใส่ชุดไทยกัน มาทั้งแก๊ง เป็นหน้าเป็นตาของประเทศ และ แสดงเอกลักษณ์ของชาติไทยให้ชาวต่างชาติ ได้เห็นด้วย”** ทำให้เพื่อน ๆ ต่างยิ้มกันอย่างมี ความสุขเมื่อได้รับคำชื่นชม และเมื่อเดินไปตรงไหน ก็จะมีนักท่องเที่ยวและคนไทยเองมาถ่ายรูปด้วย ทำให้ความมั่นใจเพิ่มขึ้นอีกเป็นทวีคูณ จนเพื่อน คนหนึ่งเอ่ยปากว่าจะใส่ชุดไทยนุ่งผ้าถุงไปทำบุญ

เวียนเทียนวันวิสาขบูชาด้วย ไม่น่าเชื่อว่าจาก ตอนแรก ๆ ที่เพื่อนคนนี้ลังเล ๆ ที่จะใส่ชุดไทย กลับมาเป็นคนกล้าหาญที่สุดที่จะใส่ชุดไทยอีกเพื่อ ไปเวียนเทียนงานวิสาขบูชาคนเดียว เพราะ พวกเราต่างติดภารกิจ ไม่ได้ไปร่วมทำบุญวิสาขบูชา ด้วยกัน ทำให้ฉันประทับใจและอนุโมทนา กับ ความตั้งใจดีของเพื่อน ๆ ทุกคนที่มีความกล้า- หาญทางจริยธรรม แม้จะได้เพียงหนึ่งวัน แต่ **ความดีนั้นแม้กระทำเพียงหนึ่งชั่วโมงก็ได้ชื่อว่า เป็นความดีแล้ว**

จากการใช้ชีวิตนักศึกษาปริญญาโทมาร่วมปี การได้ไปเรียนรู้สัมผัสสัมพันธ์กับโลกภายนอก ยิ่ง ทำให้ฉันได้ตกย้ำ ได้ชัดเจนถึงความโชคคดียของการ ได้มาเป็นนักปฏิบัติธรรมยิ่งขึ้น ได้อ่านกิเลสเวลา เจอผัสสะ ณ ปัจจุบันนั้น ว่ายังมีมา เยอะ หลงติด อดอะไรอีกมากหรือเบาบางลง ได้ตรวจสอบ สภาวะธรรมขณะกำลังเจอใจเท็จจริง ๆ เป็นอีก สนามแห่งปัญญาที่ช่วยขัดเกลาและเคี่ยวเข็ญให้ ฉันได้เพิ่มรอบบิณฑิขึ้นไปโดยปริยาย

ต้องขอบคุณโอกาสที่ดีที่ส่งมาให้ฉันได้เรียนรู้ ได้ มาเจอหมู่วมวลมิตรดี ได้เข้าใจชีวิตของผู้คนภาย นอกมากขึ้น โดยที่เราไม่ต้องออกไปเผชิญเอง แต่ เรามาเรียนรู้โลกในฐานะนักปฏิบัติธรรมนี้แหละ

มาพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้าว่า การปฏิบัติ ธรรมนั้นไม่ใช่การปลีกเดี่ยว ปลีกวิเวก ไม่เอาโลก ไม่เอาสังคม ไม่ใช่เรื่องมกมาย ไม่ใช่เรื่องล้ำสมัย แต่เป็นชีวิตปกติธรรมดาที่อยู่กับสังคมโลกได้ และ ยิ่งปฏิบัติธรรมได้มากก็จะยิ่งอยู่กับสังคมได้อย่างดีด้วย อยู่อย่างเป็นผู้ให้ อยู่กับเขาอย่างเข้าใจ อยู่อย่าง เป็นมิตรที่ดี ถ้าฉันไม่ได้ปฏิบัติธรรม คงไม่มีทางที่จะ เข้าใจและซาบซึ้งในธรรมะที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ที่หลงปุ่ได้นำมาถ่ายทอดสอนสั่งลูกหลานให้เป็น ผู้พาดนพันกิเลส อยู่เหนือโลกให้ได้ แต่เราจะ ไม่ทิ้งโลก เราจะช่วยโลก...

ฉันก็ตั้งใจมั่น จะพยายามเป็นหลานพญาแร้ง ที่ขยับปีกตามรอยพระโพธิสัตว์แม่มืดแม่ม้อย ตามภูมิตลอดไป... **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

(ตอนที่ ๑๒)

● ถ้าตึมน้ำหรือกินอาหารไม่ลง เพราะลมในท้องดันมาก
จนท้องแข็ง เนื่องจาก **ตับ ม้าม ถุงน้ำดี** อ่อนแอมาก เพราะ
ร่างกายพักผ่อนน้อย หรือนอนหลับยาก ยิ่งนอนหลับยากมาก
เท่าไรจะทำให้ร่างกายมีเสลดมากเท่านั้น ยิ่งมีเสลดมากเท่าไร
ระบบดูดซึม จะทำการดูดซึมได้น้อยลง **ทำให้ออกซิเจนใน
เม็ดเลือดแดงลดลง** นอกจาก**มูกเมือกมัน**จะมีมากใน‘ลำไส้’แล้ว
ยังมีเกิดขึ้นที่‘ถุงลมในปอด’ด้วย ถ้ามูกเมือกใน‘ปอด’เพิ่มขึ้น
จนเหนียวมากเท่าไร ก็จะมีอาการภูมิแพ้เกิดขึ้น

๒) ใช้เพื่อโลหิต

นัยน์ตาแดงต้งโลหิต มีน้ำตาคลอ

**มีอาการ ปวดหัวตัวร้อน หน้าแดง นัยน์ตา
แดงต้งโลหิต มีน้ำตาคลอ**

บอกถึงร่างกายพักผ่อนไม่เพียงพอ ทำให้
ตับอ่อนแอหรือนอนเกิน ๒๑.๐๐ น. ประจำจะส่ง
ผลให้**มีอาการปวดหัวตัวร้อนได้** เมื่อมีอาการเสีย
สมดุลของเม็ดเลือดเสียจำนวนหนึ่งทำให้**หน้าแดง**

หมายถึง มีจำนวนเลือดเสียในหลอดเลือดดำใหญ่
ถูกส่งไปฟอกโดยม่านที่หัวใจเป็นจำนวนมาก
ทำให้‘ปอด’ทำงานหนัก รวมถึง‘ตับ’ด้วย จึงทำให้
เกิดลมในลำไส้เป็นจำนวนมาก ทำให้ลมขึ้นเบื้องสูง
ส่งผลให้มี**น้ำตาคลอ**

๓) ใช้เพื่อกำเดา

นัยน์ตาแดงต้งโลหิต ไม่มีน้ำตา

มีอาการ ปวดหัวตัวร้อน สะท้านร้อนสะท้านหนาว ปากคอแห้ง กระจายน้ำ

เกิดจากมีเม็ดเลือดตกเป็นจำนวนมากที่ไม่สามารถนำไปฟอกได้จึงมี**แก๊สเกิดขึ้นในลำไส้**มากและ**เกิดอาการร้อนใน**ทำให้เกิดมีแก๊สในลำไส้มากและ**ร้อน จึงส่งผลให้ลมดันขึ้นเบื้องบน แต่ไม่มีน้ำตา**

๔) ใช้เพื่อลม

นัยน์ตาขุ่นคล้ำและมัว

มีอาการ วิงเวียนหน้ามืด ตัวไม่ร้อน
อีกพวกหนึ่ง นัยน์ตาไม่สู้แดงนัก(แดงเรื่อๆ)

ถ้าเป็นกับชาย เกิดจาก **เส้นอัมพฤกษ์**

ถ้าเป็นกับหญิง เกิดจาก **เส้นปัตคาด**

๕) ใช้เพื่อดี

นัยน์ตาขอบเขียวเป็นแว่น

มีอาการ ตัวร้อน เพ้อคลั่ง ปวดหัว กระจายน้ำ

● สันนิบาต

- ๑. สันนิบาต
- ๒. สันนิบาตโลหิต
- ๓. สันนิบาตปะกัง

ลักษณะของวันเวลาที่ไข้กำเริบ ๔

เสมหะ	กำเริบ ๙ วัน
โลหิต	กำเริบ ๗ วัน
กำเดา	กำเริบ ๔ วัน
ลม	กำเริบ ๑๓ วัน

กำลังธาตุกำเริบ ๔ สภาท กัง ๓ ฤๅ

ตติยะชวร เริ่มไข้ ถึงวันที่ ๔ รวม ๔ วัน

ตรุณชวร นับจากวันที่ ๕ ถึง วันที่ ๗ รวม ๓ วัน

มัธยมชวร นับจากวันที่ ๘ ถึงวันที่ ๑๕ รวม ๘ วัน

โบราณชวร นับจากวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๑๗ รวม ๒ วัน

จัดตุนันทชวร ไม่กำหนดว่านานเท่าใดเป็นระยะ
ที่ธาตุต่างๆ พิการไปแล้ว

ลักษณะของไข้ ซึ่งเมื่อเวลาจัน และกำลังวัน จะนอกได้ความในไข้ประเภทใด ๓ สภาท

- ๑. ไข้เอกโทษ เริ่มจับไข้ตั้งแต่ ย่ำรุ่ง ถึง บ่าย ๒
- ๒. ไข้ทวันโทษ เริ่มจับไข้ตั้งแต่ ย่ำรุ่ง ถึง ๒ ทุ่ม
- ๓. ไข้ตรีโทษ เริ่มจับไข้ตั้งแต่ ย่ำรุ่ง ถึง ตี ๒
แล้วต่อถึงรุ่งเช้า ไข่นั้นจะจางหายไป

❖ ไข้ตรีโทษ คือ มีโทษ ๓ ประการ คือ

- ๑. เบื่ออาหาร เพราะมี**มูกในลำไส้**หนาขึ้นเรื่อยๆ ทำให้กินอาหารรสจัดขึ้นเรื่อยๆและ**เกิดลมเป็นจำนวนมากในระบบทางเดินอาหาร** บางทีอยากกินแต่กินไม่ลง หรือกินได้ไม่มาก ถ้ามูกยิ่งเหนียวหนามากเท่าไรก็ยิ่งส่งผลให้กินอาหารไม่ร้อรสไปเลย
- ๒. เจ็บไปทั่วตัว หมายถึง **การสร้างเม็ดเลือดไม่สมดุล และมีเลือดเสียตกค้างอยู่ตามเส้นเลือดจำนวนมาก**ร่างกายทำการขับเลือดเสียช้า หรือมีการสร้างเม็ดเลือดจำนวนมากเกินไป เพราะ **เครียด หรือ นอนดึกเกินไปมานาน**

๓. นอนไม่หลับ คนที่นอนไม่หลับ **เกิดมาจากการขับถ่ายไม่หมด มีพิษตกค้างในลำไส้** ที่มีพิษตกค้างเยอะ เพราะมีความกังวลมากๆประกอบด้วย เช่นบางคนไปต่างจังหวัด ถ่ายไม่ออกเลย เพราะกังวลไปทุกเรื่อง หรือ **เครียดมากจนอุ้งน้ำตีปิด** ส่งผลให้นอนไม่หลับ

อาการ ๓ ประการนี้ จะเกิดขึ้นในขณะที่อยู่ในทวันโทษ ซึ่งแพทย์พอรักษาได้

สันนิบาต

> สันนิบาตโลหิต เจ็บสะดือลามไปข้างบน หมายถึง **อาการของแก๊สในลำไส้**ทั้งลมนอกไส้และลมในไส้เกิดขึ้นพร้อมกัน ทำให้มีไข้ได้

มีอาการ เจ็บที่สะดือแล้วลามขึ้นไปข้างบน
วิงเวียน หน้ามืด เจ็บที่ท้ายทอย(ก่าตัน)ขึ้นไปถึง
กระหม่อม สะบัดร้อนสะบัดหนาว ท้องอืดแน่น

> สันนิบาตปะกัง **ปวดหัวตอนพระอาทิตย์ขึ้น**
ไข้ใดให้เห็นมีเม็ดสีแดงผุดทั่วตัว

มีอาการ ปวดหัวตอนพระอาทิตย์ขึ้น

หมายถึง **อาการของตับ ม้าม อุจจาระอ่อนแอ** ส่งผลถึงความร้อนตอนดวงอาทิตย์ขึ้น จึงทำให้จำนวนแก๊สขยายตัวเพิ่มขึ้นได้ด้วยจะมีอาการ **ปวดหัวได้**

อาการของกัณนิภทกณอื่นๆ

▲ **ขอบที่เย็น ไข้ใดมีอาการตัวร้อน** นัยน์ตาแดง เจ็บไปทั่วตัว ขอบอยู่ในที่เย็นๆ กระจายน้ำหมดแรง ปากแตกกระแหง

▲ **ตัวเย็นขอบนอน ไข้ใดมีอาการตัวเย็น** ขอบนอนเมื่ออาหาร เจ็บในคอและลูกตา นัยน์ตาแดงจัด เจ็บหูทั้งซ้ายขวา เจ็บปวดตามร่างกาย กระจายน้ำนอนไม่หลับ แน่นหน้าอก หายใจไม่ออก คลื่นไส้ อาเจียนเป็นสีเหลือง

▲ **ซี่เขี้ยวไม่ออก ไข้ใดมีอาการ สะบัดร้อนสะบัดหนาว** ปวดหัว ปวดฟัน เจ็บในคอ ชัดหน้าอก กระจายน้ำมาก ไม่มีแรง อ่อนเพลีย ปัสสาวะและอุจจาระไม่มีใครออก

▲ **กลิ่นตัวเหมือนสัตว์ ไข้ใดให้มีอาการ ไอแห้ง** หอบมีเสมหะในคอ เล็บมือเล็บเท้าเขียว นัยน์ตาสีเขียว มีกลิ่นตัวสาบดังกลิ่นสุนัข แพะ แร้ง หรือนกกา โกรธง่าย มักถึงตาย

▲ **ข้อมือมีเส้นเขียว สันนิบาตจะกัณนิภทกณระหว่างฤดู ๓ หรือฤดู ๖** ก็ตาม ให้กำหนดในตอนเช้าเป็นต้นไข้กำเริบเรื่อยไปจนถึงเย็น และเที่ยงคืน ท่านว่า ไข้ขึ้น ตกถึงสันนิบาต

มีอาการ สะท้อนร้อนสะท้อนหนาว เคือง นัยน์ตา น้ำตาไหล เจ็บปวดตามข้อและกระดูก ไปจนถึงสมอง เหงื่อออกมาก นัยน์ตาเหลือง บางทีแดง นัยน์ตาดูกลมมองดูสิ่งใดไม่ชัด ดูดั่งคนบ้า หูปวด และตึง คั่นเพดาน หอบ และหายใจระอื้น

○ **ลิ้นปากเป็นเม็ดน้ำหมัน** ลิ้นบวมดำ เจ็บในอก หัวสั้น

○ **เวลาหลับตาแต่ใจไม่หลับ** ลูกนั่งไม่ไหว พุดพิมพำ เป็นอาการของน้ำดีขึ้นมากหมายถึง มีไขมันในท่อน้ำดีในตับหรือในอุจจาระจำนวนมาก

○ **อุจจาระ** บางทีเขียว บางทีดำ กะปริดกะปรอย

○ **รอบๆข้อมือ** มีเส้นมีลายสีเขียว สีแดง ถ้าเส้นสีเขียวมีตามตัว

○ **ท้องขึ้น** พะอืดพะอม มีลมในท้อง **ท่านว่าธาตุไฟทั้ง ๔ นั้นดับสิ้นจากกาย**

ถ้าผู้ป่วยใดเข้าขั้น **สันนิบาต**

หมายถึง **น้ำดี ลม เสลด** เช่น ‘ตับ’อ่อนแอมานาน จนเป็นไวรัสตับและพัฒนาเป็นมะเร็งตับ ทำให้ท้องพองด้วยน้ำเหลืองและลม กินอาหารไม่ค่อยลง เพราะมีเสลดมูกเมือกที่ลำไส้จำนวนมาก จนถึงคอ เมื่อมีลมที่ท้องมากส่งผลให้มีอาการบวมที่ต้นหู หรือบวมที่นัยน์ตา หรือบวมที่ปาก จะตายใน ๗ วัน

ถ้าดื่มน้ำหรือกินอาหารไม่ลงเพราะลมในท้องดันมากจนท้องแข็ง เนื่องจาก **ตับ ม้าม อุจจาระ** อ่อนแอมาก เพราะร่างกายพักผ่อนน้อย หรือนอนหลับยาก ยิ่งนอนหลับยากมากเท่าไร จะทำให้ร่างกายมีเสลดมากเท่านั้น ยังมีเสลดมากเท่าไร ระบบดูดซึม จะทำการดูดซึมได้น้อยลง **ทำให้ออกซิเจนในเม็ดเลือดแดงลดลง** นอกจาก **มูกเมือกมัน** จะมีมากใน ‘ลำไส้’ แล้ว ยังมีเกิดขึ้นที่ ‘อุจจาระ’ ในปอดด้วย ถ้ามูกเมือกใน ‘ปอด’ เพิ่มขึ้น จนเหนียวมากเท่าไร ก็จะมีอาการภูมิแพ้เกิดขึ้น

หูตึง หลับหรือตื่นไม่รู้สีกตัว

ลักษณะสันนิบาตมี ๓ สถาน คือ **ดี เสมหะ ลม** เริ่มต้นอาการจะเกิดจากโทษ ดีและเสมหะ แล้วลม ค่อยมาแทรก ตอนบ่ายห้านาที่ถึงสามยาม มีอาการ **เชื่อมมั่วตั้งตามตัว หลับ หรือตื่นไม่รู้สีกตัว หูตึง** (เพราะลมกล้า พัดออกหู ตา คอ)

เสมหะกล้า จับแค่บ่ายห้านาที่ถึงพลบค่ำ คำจนถึงสว่าง ถึงสามนาที่เช้า(๖โมง) ค่อยสว่าง

มีอาการ **ลูกนั่งไม่สะดวก หอบบ่อยๆ คลื่นไส้** ถ่มน้ำลาย หนักตัว ตึงผิวหน้า ปากลิ้นเป็นเมือก

จิตไปหลงไหลในรสกามราคะที่มากเกินไป
การเดินทางของชีวิตจึงผิดพลาด
ไปซื้อบริการกับเด็กหญิงที่อายุไม่ถึง ๑๕ ปี...
ในที่สุดศาลพิพากษาจำคุกสถานเดียวเป็นเวลา ๑๕ ปี

ชีวิต...ลิขิตเอง

ทหลายคนบอกว่ากรุงเทพมหานครเป็นเมืองสวรรค์ของคนรวย แต่เป็นเมืองนรกของคนจน ๆ เพราะกรุงเทพฯ มีของกินของใช้ให้คนร่ำรวยเลือกกินซื้อหามาใช้ตามใจตามอำนาจเงิน แต่เหล่าคนจนต้องเอาหยาดเหงื่อแรงกายทุ่มสุดชีวิตไปแลกอาหารมาจิบจะพอดต่อลมหายใจได้เพียงแผ่ว ๆ พอดยู่รอดในแต่ละวัน

ใกล้ บขส. หมอชิตช่วงบ่ายสามโมง บนสะพานลอยแบบเปิดโล่งไม่มีหลังคากันแดด หญิง

วัยสาวใหญ่รูปร่างค่อนข้างอ้วนผมยาวยุ่งเหยิง นุ่งชุดเก่า ๆ มีรอยขาดฉีกหลายแห่ง นั่งหัดตัวชิดผนังสะพานพออาศัยได้กันแดด ผิวคล้ำแดดจากความร้อนแผดเผามานานวัน เธอ นั่งก้มหน้าผมยาวระพันป่วนสะพานลอย ตรงหน้ามีกระป๋องตั้งไว้เพื่อรองรับเงินบริจาคให้ทาน บางคนหย่อนเงินลงแล้วเปรยว่าทำไมไม่ไปนั่งในร่ม ร้อนอย่างนี้เดี๋ยวจะเป็นลม หญิงคนนั้นยังคงนั่งก้มหน้านิ่งเงียบไม่พูดจาลักคำ

ไม่มีใครทราบหรือกว่าทำไมเธอต้องมาทนนั่ง
ขอทานท่ามกลางความร้อนระอุบนสะพานเช่นนี้
ร้อนชนิดที่เคยมีข่าวว่าคนเป็นลมบนสะพานลอย
และเสียชีวิตระหว่างนำส่งโรงพยาบาล หลายคน
อาจคิดว่าเธอไม่สมประกอบ จะอย่างไรก็ตามเธอ
ก็คือคนที่เกิดมาร่วมสังคมเดียวกันกับเรา หญิง
คนนั้นต้องการเงินเพื่อซื้ออาหารเลี้ยงชีวิตให้อยู่
รอด และลู่ทางหาเงินก็แสนจะยากเข็ญและต้อง
อดทนเป็นที่สุด เธอก็คงรู้ว่าการนั่งตากแดด
ทั้งวันนั้นแสนจะร้อนขนาดไหน แต่ก็ต้องจำนน
ต่อชะตากรรมหนทางที่จะไปหาเงินด้วยวิธีอื่น ๆ

ที่เรือนจำใหญ่ในเมืองกรุง เรือนนอนยังคง
กว้างเท่าเดิมแต่ผู้ต้องขังชายมีปริมาณมากขึ้น
ดังนั้นเมื่อถึงเวลาอนหากผู้ต้องขังนอนในท่า
เดียวกันก็จะนอนได้ไม่หมด เพราะผู้ชายมีช่วง
ไหล่กว้างทำให้เบียดไหล่กัน จึงต้องนอนสลับหัว
สลับเท้ากัน ถึงจะพอนอนกันได้หมดทุกคน

นักโทษชายชื่อพรวัย ๕๕ ปี อดีตเคยเป็น
ครูสอนวิชาภาษาไทยที่โรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งใน
เมืองกรุง เขาอนหลับตาอยู่ระหว่างสิ้นเท้าของ
เพื่อนนักโทษที่อยู่ใกล้กับใบหูทั้งสองข้าง ครูพร
หวนนึกถึงครั้งที่ยังมีหน้ามีตา เคยเป็นพิธีกรงาน
ศพที่วัดต่าง ๆ เคยสนุกสนานเฮฮากับเพื่อน ๆ
แต่บัดนี้ครูพรมีชีวิตอยู่ในโลกหลังลูกกรง คนที่
เคยมียศศักดิ์ใหญ่โตมากปานใด แต่เมื่ออยู่ในคุก
แล้วก็มีสภาพไม่ต่างกับคนยากจนหรือเด็ก
ข้างถนนอดมื้อกินมื้อที่ทำผิดกฎหมาย เรือนจำจึง
เป็นที่ทำให้คนเท่าเทียมกันจริง ๆ น้ำตาครูพร
ไหลออกมาด้วยความรู้สึกกรวดร้าวหมดอาลัย

ครูพรมีจิตไปหลงไหลในรสกามราคะที่มาก
เกินแท้ ๆ การเดินทางของชีวิตจึงผิดพลาดได้
หลงไปซื้อบริการกับเด็กหญิงที่อายุไม่ถึง ๑๕ ปี
เรื่องจึงแดงขึ้นและเกินจะออมชอมกันได้ ในที่สุด
ศาลพิพากษาจำคุกสถานเดียวเป็นเวลา ๑๕ ปี

บางคนอาจคิดว่าชีวิตที่ตกต่ำยากลำบาก
เป็นเพราะคนเราเลือกเกิดเองไม่ได้ แต่แท้จริงแล้ว
ทุก ๆ คนสามารถ “เลือกเกิดเองได้” เพราะเรา

ย่อมรู้ว่าในอดีตวันเก่าก่อนที่ได้ผ่านมานั้นตนใช้
ชีวิตไร้สาระอย่างไร แล้วจัดการแก้ไขในชีวิต
ของปัจจุบันให้มีคุณค่าดีขึ้น แล้วก็จะเกิดผลไปสู่
อนาคตตามที่เราได้แก้ไขไว้

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้บรรลุถึงขั้นพระ
โสดาบันแล้ว จะไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เหมือนกับ
ชาตินี้หรือในชาติใหม่ต่อไปดวงจิตวิญญาณก็จะ
ไม่ตกต่ำไปเป็นดวงจิตเดรัจฉาน พ้นไปจากการ
วนเวียนมีดมนอยู่กับทุกข์ที่ไร้ขอบเขตไม่มีวันจบสิ้น

หลายคนในอดีตได้เกิดมามีความโชคดีกว่าอีก
หลาย ๆ คน แต่ไม่รู้จักคิดหาเส้นทางที่
จะไปเลือกเกิดใหม่ให้ดีให้ปลอดภัยจากอบายมุข
มีความเจริญกว่าเก่า แต่หลงไปก่อกรรมหนักเข้า
จึงเท่ากับว่าเขาได้กาบายทเลือกเกิดใหม่ ตาม
เส้นทางกงล้อกรรมที่จัดสรรวิบากกรรมนำมาให้
อย่างไม่ตกหล่น อันก่อเป็นความทุกข์ร้อนทรมาน
ต่อเนื่องไปชาติแล้วชาติเล่า **๒**

การลงมือแนะนำ/สอนเทคนิค ๙ ข้อ/
ยา ๙ เม็ด โดยละเอียดไม่สอนให้เขาฟังตน
และเข้าใจในเรื่องกรรม จะเป็นการ
ทำบาปและมีวิบากร้ายโดยไม่รู้ตัว

ใจเพชร กล้าจน
๑ เมษายน ๒๕๕๘

บ้านญาติแพทย์วิถีธรรม กองบุญบูรพาล้านจน
จัดอบรมค่ายสุขภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง (หมอเขียว)

ทุกวันเสาร์ที่สองของเดือน

ร้านอาหาร ัม-มะ-ชา-ติ

๔๒/๔ หมู่ ๕ ต.ตาขัน อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ๒๑๑๒๐ โทร. ๐๘๑-๔๔๒๐๔๓๔

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

การรัฐประหารของบ็อกตุ่ถือว่าเพื่อเปิดฉากรบบประชาธิปไตย
ที่ก่อความเสียหายให้สยามมาตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองปี ๒๔๗๕
เราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ด้วยระบบธรรมชาธิปไตย
ที่ต้องมาแทนเสรีนิยมประชาธิปไตย

● เฟสบุ๊ก ThanongFanclub

บ็อกตุ่นำประเทศไปสู่จุดที่ไม่หวนกลับ (the point of no return)

ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมปี ๒๐๑๔ จนถึงวันนี้ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีได้กระทำการ ๔ อย่าง ซึ่งถือว่าเป็นการตัดสินใจไม่หันหลังกลับไปมองหรืออาลัยอาวรณ์กับของเก่าอีกแล้ว เพราะว่าประเทศชาติได้มาถึงจุดที่ไม่สามารถจะหวนกลับ (the point of no return)

ประการแรก คือ การที่บ็อกตุ่ทำการรัฐประหารเพื่อล้มรัฐบาลของปูฉั้ลลาที่เนาพะในวันที่ ๒๒ พฤษภาคมปี ๒๐๑๔

ประการที่สอง คือ การเยือนประเทศจีนอย่างเป็นทางการในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ปี ๒๐๑๔ เพื่อส่งเสริมหุ้นส่วนยุทธศาสตร์ และเชื่อมโยงภูมิภาคระหว่างทั้งสองประเทศให้เข้าด้วยกัน

ประการที่สาม คือ การรวบอำนาจให้กระชั้นมากยิ่งขึ้นด้วยการยกเลิกกฏอัยการศึก แต่นำมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวมาใช้

แทนในวันที่ ๓๑ มีนาคมที่ผ่านมา และ

ประการสุดท้าย คือ การที่ไทยและรัสเซียได้มีการฟื้นฟูสัมพันธ์ไมตรีใหม่ที่ครอบคลุมทุกมิติจากการมาเยือนอย่างเป็นทางการของนายกรัฐมนตรี Dmitry Medvedev ระหว่างวันที่ ๗-๘ เมษายนที่ผ่านมา

ลองไล่ดูกันทีละข้อให้เห็นภาพที่แท้จริง

เริ่มต้นด้วยการรัฐประหารรัฐบาลของปูฉั้ลลาที่ไม่สามารถเดินหน้าต่อไปได้ เพราะว่าล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการบริหารประเทศสู่ความเจริญรุ่งเรืองที่ยั่งยืน และถือว่าเป็นการเปิดฉากรบบประชาธิปไตยที่ก่อความเสียหายให้สยามมานาน ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ.๒๔๗๕ ปูฉั้ลลาไม่ต่างจากรัฐบาลเลือกตั้งที่ผ่านมาเท่าใดนักเพราะว่าเป็นตัวแทนของการต่อ ยอดระบบเสรีนิยมประชาธิปไตยจอมปลอม

และระบบทุนนิยมที่ทำลายความมั่งคั่งและความมั่นคงของประเทศไทยมาตลอด ถ้าต้องเดินแนวทางนี้ต่อไปจะสิ้นชาติ ไม่สามารถรักษาประเทศให้ลูกหลานได้

ทุกวันนี้ ทุน (money, capital) หรือปัจจัยในการผลิต (factors or means of production) ตกอยู่ในมือของนายทุนและต่างชาติที่พิมพ์เงินกระดาษเปล่า ๆ มาแลกทรัพย์สิน ที่ดินและกิจการบ้านเรา ผ่านระบบเสรีนิยมประชาธิปไตย และระบบทุนนิยมที่ประเทศผู้ล่าคิดขึ้นมาและมายัดเยียดให้ประเทศผู้ถูกล่าทั้งหลายบนโลกนี้ หลอกให้เปิดเสรีการค้า การลงทุนและการเงินที่เอื้ออำนวยให้นายทุนและต่างชาติเข้ามาล่าสมบัติอย่างสะดวก สุดท้ายประเทศผู้ถูกล่าต่าง ๆ รวมทั้งไทยโดนทุนต่างชาติคุมระบบเศรษฐกิจและการเงินอย่างเกือบจะเบ็ดเสร็จ ทำให้ไทยต้องติดกับดักในการต้องพึ่งพาต่างชาติเพื่อที่จะดันจีดีพี ที่ได้กลายเป็นเป้าหมายอันศักดิ์สิทธิ์ที่จำเป็นต้องโตต่อไปเรื่อย ๆ แลกกับหยาดเหงื่อของแรงงานไทย การขายที่ดินและการทำลายทรัพยากรธรรมชาติโดยที่ลูกหลานไทยต่อไปจะไม่มีอะไรทำกิน

ทั้ง ๆ ที่สยามประเทศเคยอยู่ดีกินดีได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร และไม่เคยมองคิดว่าจีดีพีจะต้องโตเท่าใด แม้ว่าในอดีตบรรพบุรุษของเราอาจจะไม่สบายทุกคน ต้องทำมาหากินทุกคน แต่ก็พอมีกินมีใช้ มีที่ดินเป็นของตัวเองเป็นส่วนมาก มีความภูมิใจในศักดิ์ศรีของตัวเอง มีเวลาเป็นของตัวเองในการทำบุญหรือสังสรรค์กับเพื่อนฝูงในยามว่างและในงานเทศกาลต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้คนไทยจึงเป็นคนที่มั่งคั่งที่ดั่งงาม มีรอยยิ้มที่แฝงด้วยความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นและไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว

แต่ทุกวันนี้คนไทยต้องทำงานหนัก กลายเป็นคนเห็นแก่ตัวที่ต้องเอาตัวให้รอด ต้องหา

เข้ากินค่า รายได้ไม่พอรายจ่าย ทรัพย์สินไม่มีครอบครัวแตกแยก ชุมชนล่มสลาย ที่ดินตกอยู่ในมือนายทุนและต่างชาติที่หลอกให้เราเปิดประเทศให้เขาเข้ามายึด ด้วยการเอาเงินกระดาษสมมุติที่ไร้ค่ามาแลก แต่เราหลงเชื่องมงายผ่านระบบการศึกษาที่เขาพอกย้อมให้เราเป็นทาสทางความคิด คักดีศรีของคนไทยเริ่มเสื่อมลง เวลาต่างชาติมาเมืองไทยเรากลายเป็นประชาชนชั้นสอง เขากลายเป็นประชาชนชั้นหนึ่งหรือเจ้าของประเทศไทยไป คนไทยยิ้มไม่ออกกันแล้ว เกิดช่องว่างเหมือนกับฟ้ากับดินระหว่างคนรวยและคนจน สังคมเมืองและสังคมชนบท

โดยพื้นฐานแล้วคนไทยเป็นคนที่อยู่สบาย ๆ ในภาคเกษตรพอเพียงผลิตเพื่อบริโภคเอง ที่เหลือเอาไปขายเป็นรายได้ แต่ช่วงสมัยจอมพลสฤษดิ์ เราโดนธนาคารโลกเปลี่ยนโมเดลประเทศให้เป็นทุนนิยมการผลิตที่มุ่งปริมาณผ่านแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของชาติ ด้วยการเอาเงินเป็นตัวตั้ง และวางพื้นฐานให้ประเทศไทยเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมเพื่อผลิตให้ได้ผลผลิตส่วนเกินมาก ๆ ตามมาด้วยการพัฒนาระบบเครดิต หรือระบบการเงินเพื่อให้สอดคล้องกับทุนนิยมการผลิต ผลก็คือคนไทยส่วนมากปรับตัวไม่ได้ เพราะว่ามันไม่ใช่พื้นฐานของคนไทยที่ทำอะไรอย่างค่อยเป็นค่อยไป โมเดลของธนาคารโลกที่ได้กลายเป็นแบบอย่างให้ประเทศทั่วโลกได้ใช้กันในค่ายโลกเสรีภายใต้การกำกับของดีซี ลอนดอน โรม ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ และง่ายต่อทุนของดีซี ลอนดอนและโรมที่เป็นเจ้ามือหลังฉากตัวจริงในการเข้าไปครอบงำในระยะยาว

ในระยะแรกจะดูดี คนไทยจะตื่นตื่นกับความศิวิไลซ์ที่ต่างชาติเอามาให้เสพ เกิดมหาเศรษฐีและเกิดชนชั้นกลางขึ้นในสังคมจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม การเปิดประเทศทำให้ได้รับเอาวิทยาการและ

ความรู้ใหม่เข้ามา มีความเจริญทางวัตถุ มีความคิดแบบตะวันตก แต่ความเจริญที่ฝรั่งเอามาให้เราเคลือบด้วยยาพิษ ในอดีตเราไม่เคยมีวิกฤติทางเศรษฐกิจเลย เพราะว่าเราใช้ระบบเศรษฐกิจพอเพียง วิกฤติของเราส่วนมากเกิดจากภัยพิบัติธรรมชาติ หรือสงครามเท่านั้น แต่ตัวระบบเศรษฐกิจพอเพียงไม่ได้ก่อให้เกิดวิกฤติ เพราะว่าประเทศไทยอุดมสมบูรณ์ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว ปลูกอะไรก็กินได้ทั้งนั้น มีเงินไม่มีเงินก็อยู่ได้ ไม่มีหนี้

แต่หลังจากที่เราเอาระบบเศรษฐกิจแบบตะวันตกมาใช้ที่เอาเงินเป็นตัวตั้ง และเอาหนี้สินให้จัดพิโต เราเจอกับวิกฤติเศรษฐกิจที่ถูกออกแบบให้เกิดการบูมและการล้มละลายเป็นวงจรทุก ๆ ๑๐ ปี หรือ ๗ ปี ม้าไม้เมืองทรอยที่ทำให้เราต้องเจอวิกฤติการเงินและเศรษฐกิจคือระบบเครดิต ระบบดอกเบี้ยทบต้น และระบบธนาคารกลางที่มีการเพิ่มปริมาณเงินขึ้นไปมากกว่าจัดพิเพื่อเอื้อระบบแบงก์กึ่งและระบบตลาดทุนที่ตามมา ทำให้ค่าเงินบาทเสื่อมค่าเพราะว่ามีเม็ดเงินใหม่เพิ่มเข้ามาในระบบเรื่อย ๆ เกินกว่าศักยภาพที่แท้จริงของเศรษฐกิจ ทำให้เกิดเงินเฟ้อที่แท้จริง ๘-๑๐%ทุกปี แต่ทางการมีวิธีวัดเงินเฟ้อให้ต่ำแค่ ๒-๓%เพื่อกลบบกลื่อนนโยบายการเงินในการเพิ่มเครดิตและเพิ่มปริมาณเงินเพื่อเอื้อทุนใหญ่และต่างชาติที่คุมเกมอีกที

คนส่วนมากไม่เข้าใจว่าทำไมข้าวของถึงแพงเงินเฟ้อ เงินบาททำไมเสื่อมค่า หาได้มากเท่าไรก็ไม่พอรายจ่าย เดิมทีคิดว่าของมีน้อยหรือขาดแคลนต้องแพง ของที่มีมากจะถูก แต่ทุกวันนี้ข้าวของเต็มไปหมด แต่ไม่มีปัญญาหรือกำลังซื้อ สาเหตุเป็นเพราะว่าเงินเสื่อมค่า หรือเงินเฟ้อที่เกิดจากการเพิ่มปริมาณเงินและการขยายตัวของเครดิตในระบบแบงก์กึ่ง เงินเฟ้อเป็นปรากฏการณ์ของนโยบายการเงิน (inflation is a monetary phenomenon) และผู้ที่สร้าง

เงินเพื่อทุกวันนี้คือธนาคารแห่งประเทศไทยและระบบแบงก์กึ่ง

ศัตรูหมายเลข ๑ ของคนไทยที่ต้องจัดการคือระบบเครดิตและระบบดอกเบี้ยทบต้นที่ทำให้เจ้าหนี้ เจ้าของทุน หรือแบงก์หากินบนหยาดเหงื่อของคนไทย เวลาเขาจะยึดเมืองไทย เขาจะให้เราร้างหนี้มาก ๆ เวลาล้มจะได้เข้ามาซื้อของถูก ยึดกิจการยึดประเทศ ทำไปแล้วรอบหนึ่งในปี ๑๙๙๗ และรอบต่อไปที่ประเทศไทยจะเจอวิกฤติ คงจะโดนต่างชาติยึดหมด เหมือนกับวิบากกรรมของกรีซที่กำลังเจอเวลานี้

คิดง่าย ๆ ธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้พิมพ์เงินบาท เวลาพิมพ์ออกมาให้ผู้อื่นใช้คิดดอกเบี้ย ๑.๗๕% ธนาคารแห่งประเทศไทยทำธุรกรรมการเงินกับแบงก์เท่านั้น แบงก์ที่ติดกับธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นแบงก์ไทยและแบงก์ต่างชาติ แต่แบงก์ไทยตอนนี้โดนลิงคโปรคุมเกือบหมดแล้ว และเป็นโนมิനിให้ลอนดอนและโรมอีกที แต่เวลาคนไทยกู้ดอกเบี้ยบ้านเริ่มจาก ๘% จนถึงเครดิตส่วนบุคคลที่ ๒๘% ถ้าผิดชำระหนี้จะโดนปรับทบต้น จากการที่ต้องกู้ดอกเบี้ยแพง แถมเจอค่าเงินเสื่อมจากเงินเฟ้อทำให้คนไทยมีแต่จะจนลงทุกวัน นายทุนนายแบงก์และคนที่เข้าถึงตลาดทุนมีแต่จะรวยขึ้นเงินเพื่อทำให้ทรัพย์สินมีราคาขึ้น คนจนไม่มีโอกาสซื้อบ้านซื้อที่ดิน เศรษฐีและต่างชาติยิ่งรวยขึ้นเมื่อเศรษฐกิจมีวิกฤติหลาย ๆ รอบ พวก SME และชนชั้นกลางที่เคยหลงว่าระบบนี้ดีจะไปไม่รอดเหมือนกับที่ประเทศที่พัฒนาแล้วกำลังประสบอยู่ ส่วนคนจนไม่ต้องพูดถึงอดตายลูกเดียว

แสดงว่ามีความไม่เป็นธรรมในระบบการเงินที่จำต้องโละทิ้ง เพราะว่าเจ้ามีคือธนาคารแห่งประเทศไทย แจกไฟเงินบาทออกมาด้วยดอกเบี้ย ๑.๗๕% แต่พอเวลาถึงมือชาวบ้านเจอดอกเบี้ย ๒๘% สะท้อนให้เห็นถึงความไม่มี

ประสิทธิภาพหรือความยุติธรรมในระบบการเงิน
จำต้องมีการปฏิรูประบบการเงินโดยด่วน

ระบบแบงก์กึ่งนี้พวกอัครวินครุเสดสมัย
กลางคิดขึ้นมา และพวกยิวKhazarsพัฒนาจน
กลายเป็นแบบอย่างของระบบธนาคารสมัยใหม่
ในโลกปัจจุบัน ที่ทำให้พวกยิวสามารถยึดครอง
ระบบการเงินโลกอย่างสมบูรณ์ผ่านธนาคาร
กลางที่คุมการเพิ่มหรือการลดของปริมาณเงิน
ในระบบเศรษฐกิจ เวลาUS Federal Reserve
เพิ่มปริมาณเงิน ดึงดอกเบี้ยลง เศรษฐกิจ
สหรัฐฯและของโลกก็เกิดการบูม และเวลาลด
ปริมาณเงินและขึ้นดอกเบี้ยจะทำให้เกิดความ
ถดถอยทางเศรษฐกิจและวิกฤติที่ตามมา ทุก
ประเทศทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทยกลายเป็น
บริวารสมันน้อย โดนระบบนี้เอามาครอบทำให้
ติดกับดักดินไม่ออก แบงก์ไทยตอนนี้เป็นของ
สิงคโปร์เป็นส่วนใหญ่ที่เป็นโนมินีให้ลอนดอน
และโรมอีกที

ลองคิดดูแผ่นดินไทยมีมากพอที่จะให้คน
ไทยทุกคนทำกิน ทำไมคนไทยถึงลำบากแบบนี้
เป็นเพราะว่าฟ้าดิน หรือเป็นเพราะว่าระบบ
เจ้าขุนมูลนาย ระบบอุปถัมภ์ที่พวกฝรั่งหลอกให้
นักวิชาการไทยโจมตีสถาบันไทยนั้นหรือ?

เพื่อให้การครอบงำทุนและเศรษฐกิจไทยได้
ต่างชาติจึงกดดันให้ไทยใช้ระบบเสรีนิยม
ประชาธิปไตย คนไทยจะได้ไม่เห็นกลไกระบบ
การเงินที่บิดเบี้ยวที่เขาวางยาให้เราใช้ เราเลือก
นักการเมืองเข้ามารับใช้ทุนนิยมการเงินและ
การผลิตของต่างชาติ ดูให้ดี ประชาธิปไตยหรือ
เพื่อไทย หรือพรรคการเมืองในอดีตไม่ได้แตก
ต่างกันอะไรในนโยบาย เพราะไม่ได้จัดการ
กับเรื่องทุนหรือระบบแบงก์กึ่งที่เป็นมะเร็งร้าย
ตัวจริง ความไม่เป็นธรรมในระบบเครดิต และ
สาเหตุที่ทำให้เงินเฟ้อจากการเพิ่มปริมาณเงิน
ของธนาคารกลาง คนไทยถูกหลอกให้มัวหลง

อยู่กับสิทธิเสรีภาพในประชาธิปไตย แต่เรื่อง
การเงินโดนปล้นกลางแดดแต่ไม่รู้ตัวกัน

พวกนักการเมืองที่เข้ามามีอำนาจผ่านการ
เลือกตั้งที่ต่างชาติให้การรับรอง มีการคอร์รัปชัน
อย่างแพร่หลาย มีการออกกฎหมายขายชาติ
ระหว่างนักการเมือง ข้าราชการและนักธุรกิจ
การเมืองเพื่อเอื้อทุนต่างชาติให้เราต้องพึ่งพา
การส่งออกที่ต่างชาติเป็นเจ้าของทุนและปัจจัย
ในการผลิต เงินบาทต้องลดลงไปเรื่อย ๆ เพื่อ
หนุนการส่งออก บาทที่อ่อนคือสาเหตุอีกอย่าง
ของเงินเฟ้อ เพราะที่กำลังซื้อลดลง เศรษฐกิจ
ไทยที่หลงระเริงกับมายาความรวยหาไม่รู้ไม่ว่า
เศรษฐกิจไทยถูกทำลายง่ายมาก ความรวย
สามารถหายไปได้ในพริบตาเมื่อระบบล่ม และ
ระบบถูกออกแบบให้ล่ม มันจะไม่เหลืออะไร ดู
รัสเซียที่โดนแซงชั้นและโดนโจมตีค่าเงินเป็น
ตัวอย่าง จากที่เคยกำลังรวยกลายเป็นวิกฤติ
หนักภายในปีเดียวเท่านั้น

ท้ายที่สุดมันมาถึงโครงการข้าวโครงการ
อภัยโครงการเดียวที่บุลลลาได้สร้างความ
เสียหายให้ประเทศอย่างมหาศาลอย่างน้อย
ที่สุด ๖๐๐,๐๐๐ ล้านบาท ทั้งสภาผู้แทนราษฎร
และสมาชิกวุฒิสภาต่างก็ยกมือให้กฎหมายนิร
โทษ-กรรมให้ผ่าน เพื่อให้คนทำผิดไปแล้วเช่น
ทักก็พ้นผิด ถือว่าเป็นการทำลายระบบนิติรัฐ
ของประเทศ ยิ่งเลือกตั้งมาก ยิ่งได้ใจในสภา
มากที่ยิ่งใช้เงินซื้อเสียงเข้ามาครอบงำผลประโยชน์ส่วนตัว และพวกพ้อง

คำถามคือแล้วเรายังคงอาลัยอาวรณ์กับ
ระบบเสรีนิยมประชาธิปไตยที่ทำลายชาติมา
อย่างเป็นระบบอีกต่อไปหรือ?

การรัฐประหารของบิ๊กตู่ถือว่าเพื่อปิดฉาก
ระบบประชาธิปไตยที่ก่อความเสียหายให้สยาม
มานานตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองในปี

พ.ศ.๒๔๗๕ เราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ด้วยระบบธรรมาธิปไตยที่ต้องมาแทนเสรีนิยมประชาธิปไตย คือการเมืองเริ่มมาจากท้องถิ่นที่เป็นใหญ่ และระบบพอเพียงที่ต้องมาแทนระบบทุนนิยมเครดิตของตะวันตกเพื่อฟื้นฟูสยามให้เป็นเมืองยิ้มอีกครั้ง การคืนความพอมิพอกินให้คนไทยทุกคน แผ่นดินไทยอุดมสมบูรณ์พอที่จะทำให้คนไทยอยู่เย็นเป็นสุขทุกคน ถ้าบริหารจัดการเป็น ไม่ใช่แข่งลิให้ต่างชาติหมด

จะทำอย่างไรค้อยกว่ากันอีกทีในรายละเอียด เพราะว่าอุปสรรคขวากหนามมีมากเหลือเกิน ปีกตุ้มมีอำนาจแล้วจะใช้หรือไม่ใช้เพื่อส่วนรวม ถ้าคิดเพื่อส่วนตัวก็จบกัน

thanong
๙/๔/๒๐๑๕

ถ้าจะเปรียบไปแล้วเมืองไทยก็เหมือนสาวไทยบ้านนอกที่สวยแบบเรียบง่าย ชี้อาย เจียมเนื้อเจียมตัว ไม่ทะเยอทะยานมาก แต่อ่อนแอกับคำยกยอและลุ่มหลงง่ายกับแสงสีเสียง แม้ว่าจะไม่มีเงินมีทองมาก แต่สาวไทยก็พอมิพอกิน เพราะว่ามีที่ดินทำกินที่อุดมสมบูรณ์ ยังไง ๆ ก็ไม่ต้องอดตาย

แต่ผู้บริหารเมืองไทยนับตั้งแต่ป่าเปรรมในทศวรรษที่ ๑๙๘๐s เป็นต้นมา มองสาวไทยว่าซีเห่ ไม่รวยไม่สวย ไม่ทันสมัย ถ้าจะให้ดี ต้องขายที่ขายทาง เปลี่ยนนาข้าว สวนทุเรียน สวนเงาะ สวนมังคุดเป็นโรงงานปิโตรเคมีให้รุ่งเรือง โชติช่วงชัชวาล จะปล่อยมลพิษมากที่สุดดมกันเข้าไป เป็นมะเร็งเจ็บป่วยรักษากันตามเรื่องตามราว ได้เงินมาแล้วจะได้ซื้อรถกระบะซี มีมอเตอร์ไซด์นั่งมีเงินซื้อเครื่องสำอางมีสกินทาหน้าทาตา นั่นคือจุดเปลี่ยนประเทศไทยที่ไม่หวนกลับ เพราะว่าอยากจะเป็นเสือเศรษฐกิจตัวใหม่

ป่าเปรรมและผู้นำประเทศไทยกลัวว่าจะไม่มีใครเอาสาวไทยเลยแทบจะยกสาวไทยให้ญี่ปุ่นฟรี ทั้งลดแลกแจกแถมผ่านบีโอไอ ไม่ต้องเสียภาษีวิชาเข้าออกประเทศสะดวก สินค้าพวกวัตุดิบหรือกิ่งวัตุดิบที่นำเข้ามาเพื่อการผลิตทยอยลดภาษีลงมาเรื่อย ๆ ทำทุกอย่างเพื่อให้ญี่ปุ่นเอาเงินมาลงทุน สร้างโรงงาน เอาเทคโนโลยีและแนวทางการบริหารจัดการสมัยใหม่เข้าประเทศ เมืองไทยเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรม(industrialization) อย่างเต็มตัว

จากที่เคยผลิตสินค้าพวกอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้าโดยที่คนไทยเป็นเจ้าของกิจการกลายเป็นลงทุนผลิตเพื่อมุ่งเน้นการส่งออกโดยที่ญี่ปุ่นและต่างชาติเป็นเจ้าของกิจการ จากที่เคยคอนโทรลได้กลายเป็นคอนโทรลไม่ได้ เพราะที่ไม่คิดจะคอนโทรลต่างชาติ ไม่เหมือนเหมือนจีนที่คอนโทรลการลงทุนของต่างชาติอย่างใกล้ชิด คอยกอบปี คอยคุม ทำให้จีนคุมเกมขบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ในขณะที่ไทยปล่อยเสรีให้ญี่ปุ่นหรือต่างชาติคุมขบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ แล้วจะเขาจะจูงจุมูกไปทางไหนก็ได้

ความจริงสาวไทยอาจจะไม่สวยมาก แต่ก็มีส่วนเสน่ห์ อย่างไรเสียต่างชาติต้องมาจับ แต่ผู้บริหารไทยกลับกลัวว่าคิดว่าสาวไทยไม่มีดี ต้องลดแลกแจกแถม ต่างชาติถึงมาสู่ขอ กลัวว่าจะไม่มีใครมาลงทุนประเทศไทย ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วประเทศไทยมีความสำคัญยิ่งทางยุทธศาสตร์ ใครก็หมายปอง ที่จริงใครจะมาประเทศไทยเราต้องคิดเงินแพง รู้จักเล่นตัว แต่เรากลับขายตัวแบบถูก ๆ เพราะกลัวว่าจะไม่ได้เงิน แม้ว่าจะได้เงินมากแค่ไหนก็ไม่คิดว่าจะเพียงพอเสียที

สมัยต้นทศวรรษที่ ๑๙๙๐s ขบวนการเปิดประเทศดำเนินไปอย่างเมามั่น คุณอาพันธ์เปิดเสรีประเทศผ่านการออกกฎหมายนับร้อยเพื่อเอื้อให้ต่างชาติเข้ามาลงทุน เพราะว่าเห็น

เหมือนกันหมด ปลอ่ยให้ประเทศไทยไปอย่างนี้ก็ คลานเหมือนเต่า ไม่ทันชาวบ้านเขาที่ไปถึง ไหน ๆ แล้ว ธนาคารแห่งประเทศไทยและ กระทรวงการคลังเปิดเสรีการเงิน มีการพัฒนา ตลาดเงินและตลาดทุนเพื่อสนับสนุนขบวนการ อุตสาหกรรม เพราะว่าไหน ๆ จะเปิดประเทศ แล้วก็เปิดเต็มที่ไปเลยทั้งเรื่องเงินทุนเคลื่อนย้าย เรื่องธนาคารBIBFเพื่อให้ต่างชาติใช้กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางระดมเงินทุนดอลลาร์ โดยที่ ประชาธิปไตยเห็นดีเห็นงามสนับสนุนให้ไทย เปิดประเทศทุกด้านทุกสาขาไปด้วย เปิดไปเปิด มารวย เพราะว่าเงินดอลลาร์ไหลเข้า จึงเหลืง กันว่าเก่ง เศรษฐกิจเป็นฟองสบู่ ในปี ๑๙๙๗ ฟองสบู่แตก ประเทศไทยเสียเมือง ต้องเข้า โปรแกรมไอเอ็มเอฟโดนริดไถจนหน้าเขียว ธุรกิจใหญ่และและแบงก์โดนต่างชาติเข้ามา เทคโอเวอร์หมด พอเศรษฐกิจจะฟื้นขึ้นมาได้บ้าง ไทยรักไทยเข้ามามีอำนาจยิ่งขยายประเทศใหญ่ ขยายทุกอย่างที่ขวางหน้าในนามของประชาธิปไตย ลูกรักของดีซี เพื่อเอาเงินเฉพาะหน้า

พวกที่อยู่ในแวดวงผู้ส่งออก อสังหาฯ การ เงิน หุ่น ตลาดทุน ธุรกิจใหญ่ต่างได้ประโยชน์ ทั้งนั้น แต่ทุกคนลืมไปว่า แล้วสาวไทยบ้านนอก จะทำอะไร จะปรับตัวกับเขาได้หรือ ๗๕-๘๐% ของคนไทยที่เคยอยู่กับไร่กับนามานาน การ ศึกษาที่แทบจะไม่ค่อยจะได้เรียนกัน จะปรับตัวให้ เข้ากับขบวนการอุตสาหกรรมที่พึ่งพาเทคโนโลยี และทุนนอกได้หรือ เมื่อการเปิดเสรีการเงิน เต็มที่ และมีการพัฒนาระบบเครดิตทำให้ ธนาคารแห่งประเทศไทยป้อนเงินเข้าระบบเพิ่ม ขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญ เงินดอลลาร์ไหลเข้ามา แลกบาทเพื่อการลงทุนผลก็คือราคาทรัพย์สิน สูงเพิ่ม คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือทุนหนา ได้ประโยชน์ แต่สาวไทยหรือคนไทยโดยทั่วไปที่ หาเช้ากินค่ำไม่สามารถจะปรับตัวได้ เพราะว่า รายได้คงที่ หรือลดลง ในขณะที่เงินเพื่อเพิ่มปี ละ ๑๐%จากการเพิ่มของปริมาณเงินในระบบ

การเงินสมัยใหม่ ผลก็คือความเหลื่อมล้ำของ รายได้ระหว่างคนจนและคนรวยเพิ่ม แม้ว่าจีดีพี จะสูง แต่คนไทยโดยทั่วไปไม่ได้รวยขึ้น แต่จนลง เพราะว่าค่าเงินเสื่อมจากเงินเฟ้อ

พอส่งออกไม่ดีหน่อย พวกนักอุตสาหกรรม หรือผู้ส่งออกก็ออกมาโวย รัฐบาลและธนาคาร แห่งประเทศไทยก็รีบตอบสนองด้วยการดึงค่า เงินบาทให้อ่อนตัวลงเพื่อให้ส่งออกได้ เป็นการ ตัดราคา เวลาได้ดอลลาร์มาแปลงเป็นเงินบาท ผู้ส่งออกจะได้บาทเพิ่มขึ้นในบัญชี บาทอ่อน ชื่อของเข้ามาก็แพงขึ้น ผลคือผู้บริโภคหรือ ประชาชนต้องซื้อของแพงขึ้น เป็นเงินเฟ้อที่ แอบแฝงเข้ามาอีกต่อ

คนไทยเลยต้องตายผ่อนส่ง คือจะจนลงไป เรื่อย ๆ เพราะว่ารายได้คงที่หรือลดลงเมื่อ เทียบเงินเฟ้อที่รุนแรง คิดดูครอบครัวคนไทย ขยายของชำธรรมดาในตลาดต่างจังหวัดแต่ก่อน สามารถส่งลูกเรียนจบสูง ๆ ทุกคน แต่ตอนนี้ไม่ สามารถจะส่งได้ทุกคน ต้องสร้างหนี้เพื่อส่งลูก เรียน ไม่นับชาวไร่ชาวนาที่มีปัญหาการเงินหนัก มากยิ่งขึ้นในการส่งลูกหลานเรียนหนังสือ ไหน จะค่ายารักษาโลก ไหนจะค่าเดินทาง ไหนจะค่า ปู่ย ไหนจะค่าไถ ไหนจะค่าฉีปะถะ รายได้ไม่พอ รายจ่ายจริง ๆ อันเป็นผลผวจจะระบบเศรษฐกิจ และการเงินสมัยใหม่ที่ทำลายฐานชาวไร่ชาวนา ของประเทศไทย โดยที่ทุกพรรคการเมืองไม่สนใจ แต่หลอกชาวบ้านทุกทีในฤดูหาเสียงว่าชีวิตเขา จะดีขึ้น ถ้าเลือกให้เป็นรัฐบาล โทกทั้งเพและ **คนไทยถูกต้มเรื่อยมาให้สนใจในประชาธิปไตย เลือกตั้ง โดยที่มองไม่เห็นตัวเองจนลงทุก วันเพราะว่ารายได้ไม่พอรายจ่าย รายได้คงที่ หรือลดลงจากเงินเฟ้อ นโยบายรัฐเอื้อระบบ การเงิน ระบบแบงก์ก็ง ระบบอุตสาหกรรม ระบบโมเดิร์นเทรด และทั้ง ๆ ขว้าง ๆ พวกชาว นาชาวไร่ทำให้มีหนี้ท่วมหัวเกิดความแตกแยก ระหว่างคนไทยด้วยกัน พวกนักการเมืองเลย**

ฉวยโอกาสหาเสียงว่าที่สาวไทยจนอยู่เพราะว่า
เจ้าสหาย และ**จิตตีที่ต้องการทำลายระบบกษัตริย์
ของเรา** ยิ่งสูมไฟเข้าไปเรื่องสิทธิเสรีภาพใน
การวิจารณ์เจ้าไทย

ตอนนี้หนี้ภาคครัวเรือนอยู่ที่๘๙%ของจีดีพี
หรือประมาณ ๑๐ ล้านล้านบาท หนี้ภาคครัว
เรือนมีมากกว่าเงินฝากทั้งหมดในระบบแบงก์กึ่ง
เสียอีกที่มีประมาณ๗-๘ล้านล้านบาท (ช่วยเช็ค
ตัวเลขด้วย) ถ้ามว่าคนไทยจะเอากำล้างซื้อที่ไหน
ไปซื้อของเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ดอกเบี้ยก็
เพิ่มพูนทุกวัน ส่งออกก็ไม่ได้ ท่องเที่ยวก็ตก
เพราะว่าการค้าโลกเริ่มถึงจุดอึมตัว เพราะว่า
โลกนี้มีแต่หนี้ันเกิดจากระบบeasy credit ที่ใช้
กันทุกประเทศเพื่อให้จีดีพีโต แต่กลายเป็น
ปัญหาที่แก้ไม่ตกภายหลัง

บักตูจะแก้ปัญหาวางไรไม่ทราบ แต่มี
ม.๔๔ อยู่ในมือแล้ว ต้องตั้งโจทย์ให้ถูกว่าถ้าคน
ไทยระดับรากหญ้าอยู่ไม่ได้ ชนชั้นกลาง และ
พวกเจ้าของSMEจะเริ่มแยเพราะว่าเงินหมุนเวียน
ในระบบเริ่มจะหมดแรง มีแต่เศรษฐกิจเท่านั้นที่อยู่
ได้ งานมอเตอร์โชว์ตอนนี้ขายรถแพง ๆ ได้
เหมือนขายขนม แต่รถที่ราคาต่ำลงมาขายได้ไม่ดี
แสดงว่าคนไทยโดยทั่วไปไม่มีกำลังซื้ออีกแล้ว

**ทางแก้คือ ต้องเอาระบบเศรษฐกิจ
พอเพียงมาใช้** หมายความว่าผลิตพอเหมาะ
เพื่อการบริโภคภายใน **ที่เหลือจึงส่งออก
ไม่ใช่หลบลูกหลบลตาส่งออก ยิ่งส่งออกประเทศ
ยิ่งจน** เพราะว่าการแข่งขันสูงต้องลดค่าเงิน
และเราไม่มีศักยภาพพอที่จะรักษาความ
สามารถในการแข่งขันได้ตลอด เวลาเงินจะ
เสียหายมาก ส่งออกได้เท่าที่ทำ อย่าโลภมาก

ไม่ส่งเสริมอุตสาหกรรมใหญ่ของต่างชาติ
ถ้าเขาจะย้ายฐานการผลิตก็เชิญ อย่าไปจ้อเขา
มาก เพราะว่าจะได้ใจ คิดภาษีพวกนี้ให้เต็มที่
ต้องชาร์จค่าที่มาใช้แผ่นดินไทย น้ำ ไฟ ถนน ทำ
เรือ โดยที่ภาษีคนไทยต้องมาอุ้มการส่งออก

ของต่างชาติที่ทำยที่สุดแล้วเม็ดเงินเข้าประเทศแค่
ไหนเราก็ไม่ทราบได้ พุดจริงเราได้จากต่างชาติ
ไม่คุ้มกับที่เสียไปโดยส่วนรวม มีแค่คนกรุงเสียง
ดังจำนวนไม่มากได้ประโยชน์

ให้หันมาส่งเสริมกิจการของคนไทยโดย
เฉพาะการเกษตร หรือเกษตรอุตสาหกรรม
ระบบเครดิต การเงินสมัยใหม่ต้องมาดูกันอีกที
เพราะว่าสร้างหนี้มากเกินไปทำให้เกิดวิกฤติการ
เงินได้ ต้องดูต้นเหตุของเงินเฟ้อ เงินกู้ที่แบงก์
ปล่อยเป็นการสร้างเม็ดเงินใหม่ในระบบทำให้
แบงก์มีอภิสิทธิ์ในการสร้างเงินใหม่กลายเป็น
เงินเฟ้อ ธนาคารแห่งประเทศไทยที่เพิ่มปริมาณ
เงินทำให้เกิดเงินเฟ้อในอัตราสูงแต่ละปี ๆ เหมาะ
สมหรือไม่ เพราะว่าเงินเฟ้อทำลายคนไทยทุกคน
ไลเซนซ์แบงก์ต่างชาติเอาคืนมาก็ดี แบงก์ฝรั่ง
พวกนี้ทำธุรกรรมที่ไม่เป็นประโยชน์อะไรต่อ
คนไทยธรรมดา ส่งเสริมแบงก์ชุมชน ดูแลกัน
ให้ดี ๆ จะดีกว่า

ตรวจสอบที่ดินต่างชาติที่ถือในไทย ที่ผิด
กฎหมายต้องยึดคืนให้หมด เพราะว่าเป็นความ
มั่นคงของประเทศ

เน้นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ วัฒนธรรม
อาหารการกินที่ดี โดยคนไทยเป็นเจ้าของ
โรงแรมใหญ่ๆในเครือฝรั่งสร้างตลาดบน พวกนี้
ต้องจำกัด เพราะว่าขโมยธุรกิจของคนไทยไป
ทำไมต้องให้ฝรั่งมาเมือยในการท่องเที่ยวไทย
ไม่เข้าใจ

เรื่องน้ำ อาหาร พลังงาน ที่ดินทำกินเป็น
เรื่องสำคัญสุดที่รัฐบาลต้องดูแลให้คนไทย
**เราไม่จำเป็นต้องรวยมาก หรือหรือหวานมาก
พอมีพอกินก็พอในระดับมหภาค** จีดีพีไม่ต้องไป
ดูมันมาก แต่การกระจายรายได้สำคัญกว่า อย่า
ให้นายทุน พ่อค้า นักการเมือง ข้าราชการ และ
ต่างชาติเอาเปรียบคนไทยที่ไม่มีทางสู้ ถ้าเขาอยู่
ได้ ประเทศจะอยู่ได้อย่างมั่นคง

thanong

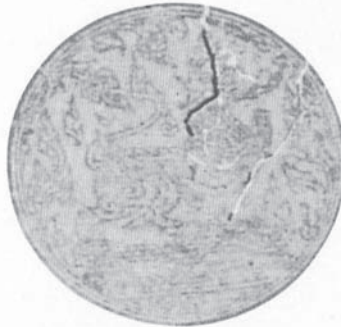

๑๑/๔/๒๐๑๕

บทใดประหลาดใช้ชำระแก้ไขให้ถูกต้อง
 ซึ่งใช้เวลาร่วม ๑๑ เดือนจึงแล้วเสร็จ
 คัดลอกไว้ตรงกันทั้งสามฉบับ เก็บไว้ที่หอหลวง ๑ ฉบับ
 หอเครื่อง ๑ ฉบับ ศาลหลวง ๑ ฉบับ
 ทั้งสามฉบับให้ประทับตรา พระราชสิทธิ์ พระคชสิทธิ์ และบัวแก้ว
 คนยุคหลัง เรียกว่ากฎหมายตราสามดวง

ตราพระราชสิทธิ์ประจำตำแหน่ง
สมุหนายก

ตราพระคชสิทธิ์ประจำตำแหน่ง
สมุหพระกลาโหม

ตราบัวแก้วประจำตำแหน่ง
กรมท่าโกษาธิบดี

ภาพอินเทอร์เนต

เอกราชทางการศาล

เมื่อประมาณ ๒๕๐๐ ปีมาแล้ว แถวชมพูทวีป หรือที่ตั้งของประเทศอินเดีย เนปาล ปากีสถาน บังคลาเทศ และประเทศต่าง ๆ ในเอเชียกลาง ปัจจุบันนี้เป็นแหล่งอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรืองมาก และยังแผ่ออกไปสู่ประเทศต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง ถึงเอเชียตะวันออก ไม่ว่าจะเป็นจีน เกาหลี ญี่ปุ่น ฯลฯ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่เป็นที่ตั้งของประเทศพม่า ไทย ลาว เขมร ลาว มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฯลฯ พวกพราหมณ์ซึ่งถือว่าเป็นชนชั้นสูงมีสรรพวิชาในด้านต่าง ๆ มากมายรวมทั้งวิชาการในด้านการปกครองและกฏกติกาก็ทำให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและรวมอยู่กันเป็นปึกแผ่น

ประเทศไทยซึ่งในขณะนั้นมีสภาพเป็นเมืองต่าง ๆ ใหญ่บ้างเล็กบ้าง ผลัดกันมีอำนาจ ผลัดกันเป็นเจ้าของนาย กระจัดกระจายกันไปตามยุคตามสมัยก็ได้รับอิทธิพลจากพวกพราหมณ์ที่เข้ามา

ติดต่อค้าขาย หรือเจริญสัมพันธไมตรี และเข้ามาถวายตัวรับใช้ในราชสำนัก จนเมืองต่าง ๆ รับเอาคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ของท่านมุนาสาราจารย์แห่งชมพูทวีปมาด้วย ต้นแบบแห่งกฎหมายดังกล่าวได้พัฒนามาในเมืองต่าง ๆ ที่รวมเข้าเป็นราชอาณาจักรไทยในปัจจุบันหลายชั่วคน การกำหนดกฎระเบียบทางสังคมที่เห็นได้ชัดเจนและมีหลักฐานอ้างอิงได้จนถึงทุกวันนี้ คือหลักศิลาจารึกของเมืองสุโขทัย ซึ่งเราเรียกว่าหลักที่ ๑ ต่อมาเมื่อได้มีการประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นโดยดัดแปลงมาจากอักษรขอมและมอญจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการตราและบัญญัติกฏกติกาดัง ๆ ขึ้นในเมืองต่าง ๆ รวมทั้งเมืองที่เป็นเมืองบริวารของเมืองสุโขทัยตั้งแต่นั้นมา

เมื่อเราศึกษาหลักศิลาจารึกหลักที่ ๑ ของเมืองสุโขทัยจัดทำขึ้นสมัยพ่อขุนรามคำแหงแล้วเห็นหลักกฎหมายหลายข้อไม่ว่าหลักการรับรองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ กติกาการค้าขาย

หลักการตกทอดมรดก กฎหมายการสงครามและ
เชลยศึก การอพยพเข้ามาของคนต่างเมือง การ
ร้องทุกข์กล่าวโทษ การพิจารณาคดี ฯลฯ ต่อมา
มีการค้นพบหลักศิลาจารึกหลักอื่นในเมืองต่าง ๆ
เช่นกฎหมายลักษณะโจรที่วัดมหาธาตุ จังหวัด
สุโขทัย ตามหลักศิลาจารึกหลักที่ ๑ นอกจาก
พ่อเมืองหรือเจ้าเมืองจะมีหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดี
ด้วยตนเองแล้ว ยังมี “ขุนศาลตระลาการ” ทำ
หน้าที่นี้ด้วย ทั้งได้กำหนดคุณสมบัติและการทำ
หน้าที่ไว้ชัดเจน แสดงว่ามีการศึกษาและถ่ายทอด
ความรู้ในการพิจารณาคดีกันแล้วในยุคนั้น

ในสมัยอยุธยา นั้น บ้านเมืองเริ่มขยายใหญ่
โตขึ้น เมืองต่าง ๆ ที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ
ราชอาณาจักรก็มีมากขึ้น พระมหากษัตริย์มี
พระราชภาระมากขึ้น ไม่สามารถที่จะทรงเสด็จ
มาพิจารณาพิพากษาคดีโดยพระองค์เองได้ จึง
ทรงมอบตำแหน่งเกี่ยวกับการชำระอรรถคดีต่าง ๆ
ของอาณาจักรราชรัฐให้แก่พระราชครูปุโร-
หิตาพฤตมาจารย์ ซึ่งเป็นมหาอำมาตย์พราหมณ์ใน
ราชสำนักทำการแทน เหตุเพราะพราหมณ์เป็น
ผู้รู้หนังสือและเป็นเจ้าตำรับกฎหมายจึงเป็นผู้รับ
มอบให้รักษานิติราชประเพณีและเป็นทั้งผู้พิพากษา
ตระลาการ โดยใช้บุคคล ๒ จำพวก คือ พวก
พราหมณ์ชาวต่างประเทศซึ่งเชี่ยวชาญด้าน
นิติศาสตร์ เรียกว่า “ลูกขุน ณ ศาลหลวง”
มี ๑๒ คน หัวหน้าเป็นพระมหาราชครูปุโรหิต ๑ คน
พระมหาราชครูมหาริธ ๑ คน ถือศักดินาเท่า
เจ้าพระยา หน้าที่ของลูกขุน ณ ศาลหลวงมีหน้าที่
ชี้ข้อกฎหมาย แต่จะบังคับคดีทั้งทางแพ่งละทาง
อาญาไม่ได้ เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่เป็น
เจ้าหน้าที่ฝ่ายไทย แต่องค์พระมหากษัตริย์ก็ยัง
มีพระราชอำนาจที่จะใช้พิจารณาญาณวินิจฉัย
อรรถคดีด้วยพระองค์เองได้ พระบรมราชวินิจฉัย
ในคดีนั้น ๆ ก็จะเป็นแบบให้การวินิจฉัยในคดี
หลัง ๆ ให้ถือตามและต้องวินิจฉัยไปทำนอง
เดียวกันจึงถือเสมือนกฎหมาย ซึ่งในภายหลัง
เรียกว่า “ราชศาสตร์” หรือ “ราชสัตถัม” ทำให้

พระธรรมศาสตร์และพระราชศาสตร์ต้องไปด้วย
กันจึงจะเป็นกฎหมายของบ้านเมืองยุคนั้น จะเห็น
ได้ว่าการศึกษาระบบธรรมศาสตร์ของไทยในสมัย
อยุธยาในเวลาต่อ ๆ มา แบ่งออกเป็น ๒ ภาคภาค
แรกเรียกว่า “ภาคมูลอรรถ” เป็นภาคว่าด้วยหลัก
นิติธรรม ซึ่งพระมนูสาราจารย์เป็นผู้เรียบเรียงขึ้น
และภาค “สาขะอรรถ” เป็นภาคที่ว่าด้วยราชศาสตร์
ซึ่งเป็นภาคที่ได้อรรถาธิบายสงวน รักษา และ
ปรับปรุงภาคมูลอรรถให้เหมาะสมกับยุคสมัย
บรรดาพระราชกำหนดบทอัยการที่ออกโดย
พระมหากษัตริย์ในเรื่องต่าง ๆ จึงต้องมีบทบัญญัติ
สอดคล้องกับพระธรรมศาสตร์

กฎหมายสำคัญ ๆ ที่ตราขึ้นในสมัยอยุธยา
นั้นได้แก่ พระอัยการลักษณะพยาน พระอัยการ
ลักษณะอาญาหลวง พระอัยการลักษณะรับ
ฟ้องพระอัยการลักษณะพิสูจน์ดำเนินาลุยเพลิง
พระอัยการลักษณะลักพา พระอัยการลักษณะ
อาญาราชรัฐ พระอัยการลักษณะโจร พระอัยการ
ลักษณะเบ็ดเสร็จว่าด้วยที่ดิน พระอัยการลักษณะ
ฝ่าฝืน และพระอัยการลักษณะตระลาการ
ทั้งหมดนี้ตราในสมัยพระเจ้าอู่ทองหรือสมเด็จพระ
พระรามธิบดีที่ ๑ ในสมัยสมเด็จพระบรมราชาธิราช
ที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) กฎหมายที่ตราขึ้นได้แก่
พระอัยการขบถศึก ในสมัยสมเด็จพระบรม-
ไตรโลกนาถที่ตราขึ้นได้แก่พระอัยการตำแหน่ง
พลเรือนพระอัยการตำแหน่งนายทหารหัวเมือง
และยังได้มีการตรากฎหมายเตียรบาลขึ้นอีกด้วย
ในสมัยสมเด็จพระไชยราชาธิราช ที่ตราขึ้นได้แก่
พระอัยการลักษณะพิสูจน์ดำเนินาลุยไฟ ในสมัย
พระเจ้าทรงธรรม ที่ตราขึ้นได้แก่ พระธรรมนูญ

พระธรรมนูญในสมัยพระเจ้าทรงธรรมกำหนด
เกี่ยวกับคดีประเภทต่าง ๆ ว่าคดีประเภทใดขึ้น
ศาลไหน เช่นเดียวกับวิชาว่าด้วยพระธรรมนูญ
ศาลยุติธรรมและศาลต่าง ๆ ในปัจจุบัน ทั้งนี้
เพราะในสมัยกรุงศรีอยุธยามีศาลรวมกันถึง ๑๔
ศาล คือ ศาลอุทธรณ์คดีหลวง ศาลความอาชญา
หรือศาลราชรัฐ ศาลความอาชญาจักร ศาล

ความนครบาล ศาลความแพ่ง ศาลความต่างประเทศ ศาลกรมนา ศาลกรมพระคลัง ศาลความพระภิกษุสามเณร ศาลแพ่งกลาง ศาลแพ่งเกษม ศาลความสังกัด ศาลความเวชนนตและ ความทางแพทย

ลักษณะของศาลไทยในสมัยอยุธยา นั้น แบ่งเป็นหลายหน้าที่และให้หลายหน่วยงานทำงานร่วมกัน เริ่มจากการรับฟ้อง ลูกขุน ตระลาการ และผู้ปรับ กล่าวคือ กรมรับฟ้องเป็นกรมต่างหาก มีหน้าที่รับฟ้องจากผู้เดือดร้อนทางอรรถคดี แล้วกรมรับฟ้องจะนำฟ้องนั้นเสนอต่อกรมลูกขุนที่เป็นกรมหนึ่งอีกต่างหาก เมื่อลูกขุนตรวจฟ้องแล้ว กรมรับฟ้องจะส่งฟ้องดังกล่าวไปยังศาลต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายกันสังกัดกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ศาลใดศาลหนึ่งแล้วแต่อำนาจคดีนั้น ๆ อยู่ศาลใด แต่ละศาลก็มีตระลาการที่จะพิจารณาคดีเป็นของตนเองโดยมีลูกขุนและผู้ปรับซึ่งอยู่ในกรมอื่นต่างหากมีหน้าที่วินิจฉัยคดี และปรับหมินัยร่วมกัน

ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ ๑ ได้พยายามที่จะใช้ระบบกฎหมายและการศาลเช่นเดียวกับสมัยอยุธยา แต่เนื่องด้วยตัวบทกฎหมายได้ถูกเผาทำลายไปเสียส่วนมากในคราวสงครามเสียกรุงศรีอยุธยา ครั้งที่ ๒ บางฉบับที่หลงเหลือก็ไม่สมบูรณ์ บางครั้งก็ได้โต้เถียงกันว่ากฎหมายที่ได้มาไม่ถูกต้องคลาดเคลื่อน จนเกิดคดีอ้าแวงป้อมมีข้อพิงหาย่าสามี ศาลพิพากษาให้หาย่า สามีจึงไปถวายุฎิกา ทำให้พระองค์ท่านเห็นว่ากฎหมายไม่เป็นธรรมไม่น่าจะถูกต้อง จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรวจทานข้อความในต้นฉบับกฎหมายระหว่างฉบับศาลหลวงที่ศาลยกมาปรับคดีกับฉบับข้างที่ ปรากฏว่าข้อความตรงกัน พระองค์จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้อาลักษณ์ ๔ คน ลูกขุน ๓ คน และราชบัณฑิต ๔ คน ชำระพระกำหนดบทพระอัยการอันมีอยู่ในหอหลวง ตั้งแต่พระธรรมศาสตร์มาให้ถูกต้อง จัด

เป็นหมวดหมู่ บทใดประหลาดใช้ชำระแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่งใช้เวลาารวม ๑๑ เดือนจึงแล้วเสร็จ คัดลอกไว้ตรงกันทั้งสามฉบับ เก็บไว้ที่หอหลวง ๑ ฉบับ หอองเครื่อง ๑ ฉบับ ศาลหลวง ๑ ฉบับ ทั้งสามฉบับให้ประทับตรา พระราชสิทธิ์ พระคชสิทธิ์ และบัวแก้ว เป็นสำคัญ คนยุคหลัง เรียกว่ากฎหมายตราสามดวง กฎหมายฉบับนี้ใช้อยู่เป็นเวลา ๑๐๓ ปี

ภายหลังตรากฎหมายตราสามดวงแล้ว ได้มีการบัญญัติกฎหมายอื่น ๆ ขึ้นใช้บ้าง เช่น พระราชบัญญัติบ่อนเบี้ยในรัชกาลที่ ๑ พระราชบัญญัติเรื่องไม่ให้ซื้อขายฝิ่น พระราชบัญญัติว่าด้วยส่วยไพร่หลวง พระราชบัญญัติบ่อนเบี้ย และพระราชบัญญัติห้ามเล่นการพนัน ในสมัยรัชกาลที่ ๒ พระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ประทุรร้ายตน พระราชบัญญัติธรรมเนียมความ และกฎหมายลักษณะโจรห้าเส้น ในรัชกาลที่ ๓

ในสมัยรัชกาลที่ ๓ นั้นปรากฏว่ามีศาลประเภทต่าง ๆ ในราชอาณาจักรมากมาย ได้แก่ ศาลอาญานอก สังกัดกลาโหม ศาลอุทธรณ์ สังกัดมหาดไทย ศาลต่างประเทศ สังกัดกรมท่า ศาลโภชนาการ สังกัดกรมนา ศาลนครบาล สังกัดกรมเมือง ศาลกรมวัง ศาลธรรมการ ศาลกรมสุรัสวดี ศาลพระคลังมหาสมบัติ ศาลกรมแพทย์ ศาลแพ่งเกษม ศาลแพ่งกลางหรือศาลแพ่งไกรสี จากการห้ามพิมพ์เผยแพร่กฎหมายในสมัยรัชกาลที่ ๓ เพราะอาจจะกลัวผิดเพี้ยนหรือกลัวคนรู้กฎหมายมากจะไปเอาเปรียบคนอื่นที่ไม่รู้กฎหมาย หรือเห็นว่ากฎหมายเป็นของสูงทรงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่เกี่ยวข้องเท่านั้นจึงจะสมควรรู้หรือศึกษาเล่าเรียนอันสืบเนื่องมาจากนายโหมตอมตยกุล ต่อมาเป็นพระยาสาปนกิจโกศล ได้นำสำเนากฎหมายตราสามดวงที่ไปรวบรวมมาเองไปจ้างหมอบรัดเลย์พิมพ์โดยมิได้ขอพระบรมราชานุญาต จึงมีพระบรมราชโองการให้ริบและเผาเสีย

ในสมัยรัชกาลที่ ๔ ประเทศไทยมีความจำเป็น

ต้องเปิดประเทศค้าขายกับชาติตะวันตกอย่างกว้างขวาง พระองค์ทรงเห็นภัยอันใหญ่หลวงที่เกิดจากการปฏิเสศความสัมพันธ์กับชาติตะวันตก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ จีน พม่าและญวน ที่ถูกยึดเป็นเมืองขึ้นของตะวันตก ดังนั้นแนวคิดในเรื่องเผยแพร่กฎหมายออกสู่ประชาชนจึงแตกต่างจากรัชกาลก่อน สถานการณ์บีบบังคับให้พระองค์ต้องพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้านรวมทั้งด้านกฎหมายด้วยเพื่อป้องกันการคุกคามจากประเทศตะวันตก การตื่นตัวของสังคมชั้นสูงและราชสำนักเรื่องภาษาและวัฒนธรรม ตลอดจนวิทยาการสมัยใหม่ของตะวันตก กลับเป็นผลดีกับการเรียนการศึกษาตามกฎหมาย ชาติตะวันตกยอมปฏิบัติตามกฎหมายไทยเฉพาะช่วงแรกๆ ที่เข้ามาในรัชกาลก่อน ต่อมาเริ่มไม่พอใจต่อระบบศาลและกฎหมายของไทย กล่าวหาว่ากฎหมายไทยป่าเถื่อน รุนแรง ไม่ยุติธรรม จึงขอแก้ไขสนธิสัญญาตั้งแต่ปลายรัชกาลก่อน รัชกาลที่ ๔ ทรงดำเนินนโยบายอะลุ่มอล่วยเพื่อรักษาเอกราชอังกฤษมาเจรจาขอแก้ไขสัญญาทางพระราชไมตรีชื่อ “สนธิสัญญาเบาริง” ที่ไม่มีความเป็นธรรมกับไทยในทุก ๆ ด้านรวมทั้งทางการศาลและกฎหมาย แต่ก็ต้องจำยอม และต่อมาประเทศต่าง ๆ ก็ขอทำสัญญาทางพระราชไมตรีในทำนองเดียวกันอีกหลายประเทศ ทำให้ไทยเราเสียเปรียบทั้งกฎหมายและการศาลรวมทั้งการจัดเก็บภาษีอากรกับทุกประเทศ เกิดศาลกงสุลของชาติต่าง ๆ ในพระนครและหัวเมืองใหญ่ ๆ เต็มพระราชอาณาจักร สำหรับประเทศไทยต้องยกเว้นการใช้กฎหมายและการศาลไทยกับคนชาติตะวันตกและในบังคับของชาติตะวันตก เช่น คนในบังคับอังกฤษ ไม่ว่าจีน พม่า อินเดีย มาเลเซียวิวาทกับคนไทย เจ้าหน้าที่ไทยไม่มีสิทธิจับกุมคนในบังคับอังกฤษ การจับกุมคนในบังคับอังกฤษต้องได้รับอนุญาตจากกงสุลอังกฤษก่อน เป็นต้น ด้วยชาติตะวันตกกล่าวหาว่า ระบบศาลไทยไม่มีประสิทธิภาพหน่วยงานที่ทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีมีมาก

เกินไป ทำให้เกิดความสับสน ฝ่ายบริหารเข้าไปเกี่ยวข้องในงานตุลาการ คดีล่าช้า คำพิพากษาสับสนและไม่เป็นธรรม ยิ่งไปกว่านั้นการลงโทษแบบจารีตนครบาลค่อนข้างรุนแรงและทารุณป่าเถื่อน ลิทธิพิเศษทางการศาลและกฎหมายก่อให้เกิดลิทธิสภาพนอกอาณาเขตที่สร้างความปั่นป่วนให้แก่ประเทศ เกิดความกระด้างกระเดื่องไม่เคารพกฎหมาย ทำทนายอำนาจรัฐอยู่เป็นการทั่วไปทั้งในและนอกพระนคร

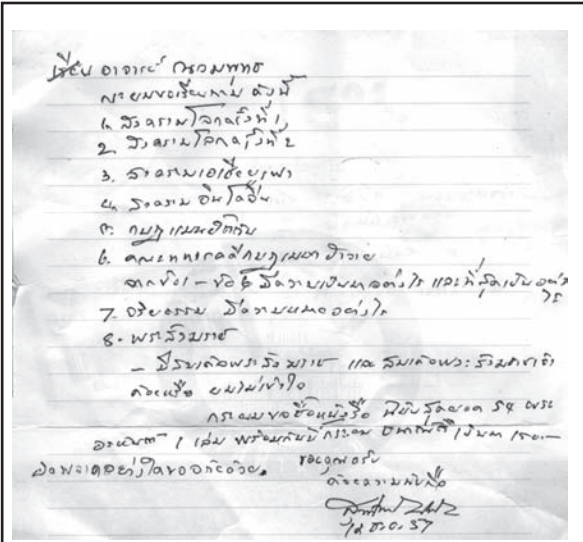
พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตระหนักถึงความบกพร่องของระบบกฎหมายและการศาลไทย ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงพยายามปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีประสิทธิภาพและสามารถอำนวยความสะดวกได้มากขึ้นกว่าเดิม โดยคำนึงถึงความเหมาะสมอันเนื่องมาจากความเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงไปของสภาพสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรม กฎหมายที่มีอยู่ไม่อาจบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การปรับปรุงกฎหมายนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำโดยได้เปลี่ยนแปลงเค้าโครงของกฎหมายเพื่อรักษาไว้ซึ่งความยุติธรรม กฎหมายสำคัญ ๆ ไม่ว่าในส่วนสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติ เช่น แก้ไขกฎหมายฝัวชายเมียให้เมียมีสิทธิต่าง ๆ มากขึ้น มีการประกาศกฎหมายที่สนับสนุนการค้าขายระหว่างประเทศออกมามากมาย เช่น พระราชบัญญัติให้ใช้เหรียญเงินนอก ประกาศให้ทำการค้ากับฝรั่ง ฯลฯ รวมกฎหมายที่ประกาศใช้ใหม่และแก้ไขกฎหมายเดิมในรัชกาลนี้มีเกือบ ๕๐๐ ฉบับ

หมอบรัดเลย์ได้นำสำเนากฎหมายตราสามดวงฉบับนายโหมตมาเป็นต้นฉบับ พิมพ์ออกเผยแพร่เล่มที่ ๑ รุ่งปีขึ้นได้จัดพิมพ์เล่ม ๒ รวมทั้งกฎหมายลักษณะโจรห้าเส้น ออกเผยแพร่ อันเป็นการทำให้ตัวบทกฎหมายแพร่หลายมากขึ้น และมีบุคคลอื่น ๆ พิมพ์เพิ่มเติมขึ้นอีกในภายหลัง การจัดทำ “ราชกิจจานุเบกษา” อันเป็นหนังสือของทางราชการพิมพ์เผยแพร่ด้วยบทกฎหมาย

และประกาศของทางราชการเพื่อให้ส่วนราชการ และประชาชนรับทราบ จึงทำให้มีการเปลี่ยนแปลง โปราณราชบัณฑิตประเพณีที่ถือว่ากฎหมายเป็น สิ่งศักดิ์สิทธิ์และไม่สมควรให้ใครต่อใครเที่ยวได้ อ่านเล่น ๆ เป็นมาจัดพิมพ์เผยแพร่อย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตามการศึกษากฎหมายก็มีเพียงตาม บ้านขุนนางผู้ใหญ่ที่เป็นราชบัณฑิต ลูกขุน และ อาลักษณ์ เท่านั้น หรือเป็นการฝึกหัดพิจารณาคดี ของผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง เช่น ลูกขุน ตระลาการ ผู้ปรับ ฯลฯ หลังจากเข้าถวายตัวเข้าทำงานใน ราชสำนักแล้ว การที่รัชกาลนี้พยายามที่จะ เปลี่ยนแปลงสังคมไทยในทุก ๆ ด้านก็ด้วยมุ่งหวัง ให้ประเทศไทยมีความเจริญทัดเทียมชาติตะวันตก เพื่อมุ่งจะแก้ไขสัญญาทางพระราชไมตรีที่ไทยเรา เสียเปรียบในทุก ๆ ด้านอยู่ในขณะนั้น รวมทั้ง สิทธิสภาพนอกอาณาเขต ในทางกฎหมายและ การศาล

จำนวนชาวต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร จำนวนมาก โดยเฉพาะพระนครเท่านั้น หัวเมือง ใหญ่ ๆ ชาวต่างชาติและบุคคลในบังคับของต่าง ชาติจำนวนมากก็เข้ามาติดต่อค้าขายทำธุรกิจ ยัง มีคนไทยบางพวกวิ่งเต้นติดต่อไปเป็นบุคคลใน บังคับของต่างชาติเพื่อไม่ต้องใช้กฎหมายไทยและ ขึ้นศาลไทย ปัญหาการพิจารณาคดีของชาวต่าง ชาติหรือบุคคลในบังคับของต่างชาติมีมากขึ้นเป็น ลำดับ ก่อให้เกิดความยากลำบากในการทำงาน ของเจ้าหน้าที่ไทย และเป็นปัญหาวิกฤตในการ ปกครองประเทศในขณะนั้น นับว่าเป็นอันตราย ต่อความอยู่รอดของประเทศชาติ ปัญหาสิทธิ- สภาพนอกอาณาเขตที่การยกเว้นกฎหมายให้คน ต่างชาติและคนในบังคับของต่างชาติ ทำให้ไม่มี การเคารพกฎหมายไทยและศาลไทย การมี นโยบายที่จะยกเลิกสิทธิสภาพนอกอาณาเขตและ ศาลกงสุลของประเทศต่าง ๆ หนทางเดียวคือ การปฏิรูประบบกฎหมายและการศาลไทยให้ได้ มาตรฐานในระดับเดียวกับชาติตะวันตกโดยเร่งด่วน แม้จะไม่สำเร็จในรัชกาลนี้แต่จะเห็นได้ว่ารากฐาน

แห่งความสำเร็จได้มีการวางแผน และดำเนิน นโยบายหลัก ๆ มาจากรัชกาลนี้แทบทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น การส่งพระราชโอรสไปศึกษาอย่างชาติตะวันตก การจ้างที่ปรึกษาจากชาติตะวันตกเข้ามารับ ราชการ การเจริญสัมพันธไมตรีกับชาติต่าง ๆ การยอมรับและแก้ไขขนบธรรมเนียมประเพณี ต่าง ๆ ไม่ว่าจะทางด้านปกครอง เศรษฐกิจ การทหาร การทูต ฯลฯ ให้สอดคล้องกับชาติตะวันตก รวมทั้งให้ความสำคัญกับการเรียนการศึกษาภาษา ของตะวันตก โดยยังคงโครงสร้างของสังคมไทย ในรูปแบบเดิมไว้ได้ คงอัตลักษณ์ความเป็นคนไทย ทางภาษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ ศาสนา ศิลปะ วิถีชีวิต ไว้ได้ จน ปัจจุบันนี้กฎหมายและการศาลของไทยไม่ด้อยไป กว่าประเทศใด ๆ แม้ชาติตะวันตกก็ตาม นับว่า เป็นวิสัยทัศน์อันยอดเยี่ยม และยาวไกลของ พระองค์ท่าน อย่างหาที่สดมิได้ ๒

แจ้งข่าว

ท่านที่เป็นเจ้าของจดหมายฉบับนี้ กรุณา แจ้งที่อยู่ไปที่สำนักพิมพ์กลั่นแก่นด้วย (ขอความกรุณาท่านที่ต้องการหนังสือ

“กว่าจะถึงอรหันต์ ๑ สูดยอด ๕๔ อรหันต์”

พุทธศาสนา....ประชาธิปไตย

กาลกำหนดชัดแจ้ง	ใจตน
ดีชัวร์มากมีเงิน	ยากล้น
กรรมเกิดก่อกุศล	เกณฑ์กฎ
ฟังฟังพินิจพัน	พุทธเพี้ยนพระธรรมมา
มวลสงฆ์สาวกผู้	สืบศาสน์
ยืนหยัดคำประกาศ	พุทธแท้
สังฆธรรมชัดแจ้งชาติ	กำเนิด
เกิดก่อพิศพันธุ้แม่	ชาตินี้ชาติไหน
โยสาวกจึงเพี้ยน	แผกธรรม
ประพุดติชอบเคยนำ	ละเว้น
ประพุดติชั่วระยำ	ระรื่น
ฤาโลกหมุนกลับเร้น	หลีกลี้มวลชน
กุศลอกุศลจิตสร้าง	กำหนด
ฐานก่อรูปปรากฏ	เด่นได้
คือกรรมต่อเติมบท	หมุนเนื่อง
ยลเยี่ยงประจักษ์ไว้	ชัดชี้สังวร
ตะวันรอนร่วมฟ้า	อัสดง
ดวงดิ่งดับลับลง	ฝั่งน้ำ
จันทร์กระจ่างดำรง	สาดส่อง
ผุดผ่องแสงใสล้ำ	โอบเอื้อนรินทร์
สัญลักษณ์แจกเช่นนี้	ตามกาล
เกิดดับวิภูสงสาร	แจ่มแจ้ง
ชำระลุ่มหลงภัยพาล	ผองผิด
ธรรมเบิกอรุณฝนล้าง	เหือดฟ้าลมโซย
โหยหาไออุ่นเอื้อ	อาทร
คงมั่นดั่งสิงขร	หยัดฟ้า
มิระย่อต่อกร	ยามศึก
ดูตั้งขุนพลกรายม้า	ร้ายล้อมป้จจา

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลับชิงภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉะช้วน
- ★ กาคน้ำตาล

ปลอดสารพิษ
มีถิ่นกำเนิดดั้งเดิม

ผลิตโดย กองบุญนิยมพ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๔๕๒๐,
๐๒-๓๗๓๓-๖๖๗๐

• เพลงนี้แต่งเสร็จ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙ พร้อมทั้งเนื้อร้องและทำนองไปพร้อมกัน แล้วให้นริศ ททรัพย์ประภา arrange เวอร์ชันแรกให้ เพ็ญศรี พุ่มชูศรี ขับร้อง เมื่อ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๙ อัดเสร็จ เวลา ๒๐.๓๕ น. แผ่นเสียง long play พร้อมอัลบั้ม“ขวัญ” วางตลาด มิถุนายน ๒๕๒๙ ซึ่งเนื้อเพลงก็สื่อความหมายชัดแล้วว่า“สันติภาพ”นั้นมนุษย์เรียกร้องอยู่ในหัวใจทุกคน แต่ช่วงกระไรในสังคมจริงแท้ของโลกช่างหายากเสียจริงๆ แม้คนจะเรียกร้องไปหาสันติภาพปานใด แต่ก็ยังมีสงครามกันอยู่ไม่ขาดไปจากโลก ยิ่งยุคนี้ยิ่งเป็น“สงคราม”ที่ลึกลับลับซับซ้อนอย่างหยั่งรู้ได้ยากยิ่งเพราะความฉลาด(เจก)ที่เต็มเลศเล่ห์ของมนุษย์ยุคนี้ ต่าง“มโน”กันเกินกว่าการหยั่งรู้จริงๆ โลกเต็มไปด้วย“ธรรมาธรรมสงคราม”ที่หน้าฉากต่างแสดงความเป็นผู้มี“ธรรม”กันทั้งนั้น แต่ไม่“พ้นโลกธรรม” ลาก-ยศ-สรรเสริญ-กามคุณ ๕-อิตตา ๓ อันผู้ไม่มีคุณวิเศษ เป็นอุตริมนุสสรธรรมจริงๆ ว่า ชีวิตคนนั้นได้ละลดความเป็น“โลกธรรม”ลงมาได้จริง เป็นขั้นต้น-ชั้นกลาง-ชั้นปลาย เป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ละก็ ..กามคุณ ๕ และอิตตา ๓ ก็ยังคงต้องแย่งชิงผู้อื่น เอาเปรียบผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่น ถึงขั้นทำร้ายผู้อื่นอยู่ แน่นอนที่สุด เท่าที่กิเลสสาละยังซุกอยู่ในกันบังของใจคน(อนุสัย) จะเบาหรือแรงเท่าใดก็ตามจริงนั้นๆ เท่าที่“อวิชชา”ของแต่ละคนมีอยู่แท้ “สันติภาพ”ที่ต่างพากันเพียรกันอยู่ทุกวันนี้ จึงเป็น“สันติภาพผี”กันเกือบทั้งสิ้นตราที่คนผู้นั้นยังไม่หมดสิ้น“อวิชชาสวะ” ซี้ค่าของความจริงตามที่“คนหลอก”จริงนั้นๆ

เพลง “สันติภาพผี”

◎ สันติภาพเอยเอ่ยคำก็ซ้ำหนักหนา

สันติภาพจำหน่ายตาตัวแท้ยู่ไหน
หาทางต่างไผ่ไขว่ความคั่นจนเลือดไหล
โธ!..มีอยู่ไหม หรือไกลสุดกู่

◎ สันติภาพเอยต่างเคยกล่าวขวัญมันใจ

สันติภาพไปยู่ใด..ยู่สู..ยู่สู
ทุกคนก่นกอดคอดป้องร้องไปก้องหู
สันติภาพหรรู้กันแต่นาม

◎ ต่างคนคอยวันฝันจริงยิ่งใหญ่ในหล้า

สันติภาพตราแววหวม
แต่กลับกลายเป็นซุกเข็ญเห็นเต็มไปด้วยสงคราม
หลงกามกินเกียรติเสียดลี

◎ สันติภาพเอยจะเลยจะร้างโลกฤ

สันติภาพคือภาพคนทนทุกข์สิ้นดี
หรือคนสุดเก่ง..เก่งกันนั้นเพียงเท่านี้
สันติภาพผี..ชี้ใครหลอกคน.

ดาวนโหลดฟังเพลง “สันติภาพผี”

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect
to www.bunniyom.com

“สมณะโพธิรักษ์”

๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘

